FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a páratlan vőlegény

M. C. Beaton

erawan

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a páratlan vőlegény

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
There Goes the Bride
Copyright © 2009 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva
Printed in the United States of America.
For information, address St.
Martin's Press, 175 Fifth Avenue,
New York, N.Y. 10010.

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER
Copyright © 2008 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2016
© Erawan Könyvkiadó, 2016

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Szeretettel ajánlom e könyvet férjemnek,
Harry Scott Gibbonsnak

Első fejezet

Agatha Raisin egyik legnagyobb jellemhibája az volt, hogy roppantul szeretett versengeni.

Egy korábbi alkalmazottja, az ifjú Toni Gilmour létrehozta saját magánnyomozó-irodáját, amelyet Agatha egy másik volt nyomozója, Harry Beam finanszírozott. Agatha most éjjel-nappal dolgozott, és minden ügyet elvállalt saját ügynöksége számára, amit csak tudott, hogy bebizonyítsa: az érettebb profik igenis képesek akár fél kézzel is lefőzni az ifjú mitugrászokat.

Közben meg ott volt ez a rémséges ügy az exférjével, James Laceyvel, aki éppen készült feleségül venni egy gyönyörű nőt. Agatha erősen győzködte magát, hogy ő már amúgy sem táplál érzelmeket James iránt, mert belepistult egy francia férfiba, Sylvan Dubois-ba, akivel éppenséggel James eljegyzési partiján ismerkedett meg.

Mindeközben viszont annyit idegeskedett és dolgozott, hogy lebukfencezett a háza lépcsőjén, eltörött három bordája és alaposan lehorzsolta a fél fenekét.

Mivel mindenki azzal rágta a fülét, hogy pihenjen már egy kicsit, elhatározta, hogy elutazik Párizsba, miután megtalálta Sylvan telefonszámát az interneten. Majd szépen sétálgatnak kettecskén a boulevard-okon, és szárba szökken köztük a szerelem. Ám amikor felhívta a férfit, az távolságtartónak tűnt, és Agatha jól hallotta,

amint a háttérben egy fiatal női hang angolul nógatja: „Bújj már vissza az ágyba, szívem!”

Agatha céklavörös fejjel és önmagán dühöngve ráébredt, hogy a James Lacey iránt érzett régi, megszállott vágyakozása ismét a felszínre tör. Mint valami krónikus nyavalya, időről időre hosszabb szüneteket tartott, hogy aztán újból felbukkanjon.

Agatha emlékezett rá, hogy James mindig azzal vádolta: sosem figyel rá. A férfi világjáró íróként dolgozott, és elmesélte, hogy azt tervezi, útikönyvet ír egy sor nevezetes csatatérről, amelyeket végiglátogat. Agatha arról ábrándozott, meglepi exét a témával kapcsolatos tudományával, tehát úgy határozott, elutazik, és meglátogatja a Krímben a könnyűlovasság támadásának helyszínét. Így egyúttal szabadságra is megy, amire jóakarói szerint oly nagyon szüksége van.

Először Isztambulba repül, majd onnan utazik tovább. Járt már Isztambulban, mégpedig a Pera Palace szállóban, amely Agatha Christie *Gyilkosság az Orient expresszen* című krimije által híresedett el, de ezúttal az Aranyszarv-öböl túlpartján, az Ahmet szultánról elnevezett kerület egy szállodájában foglalt szobát, a Kék Mecset árnyékában.

Az Artifes Hotel kényelmesnek bizonyult, a személyzet barátságosan fogadta. Agatha, noha fáradt volt a repülés után, nyugtalannak érezte magát. Belenézett a tükörbe, és most először láthatta tisztán versengési mániája gyászos következményeit: lefogyott és a szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek.

Útitáskáját érintetlenül hagyta, és elindult a szállodából, hogy sétáljon egyet. Talált a közelben egy érdekes helyet, a Marmara kávézót, ahová bekukkantott. A falakat szőnyegek borították, a hosszú helyiség túloldalán szőlőindákkal befuttatott terasz nyílt.

Ám a teraszon lévő valamennyi asztalnál ültek. Agatha habozott.

A közelében egy férfi emelkedett fel, és angolul szólalt meg:

– Én hamarosan távozom.

Agatha megkönnyebbült sóhajjal telepedett le a férfival szemben. Örömmel fedezte fel a hamutartót az asztalon, mire elővette a cigarettáját.

– Ön angol? – kérdezte újdonsült ismerősétől.

– Nem, Ciprus török részéről származom. A nevem Erol Fehim.

Agatha szemügyre vette. Alacsony, ápolt férfi volt, jó minőségű zakót hordott, szemüveget viselt. A haja már őszbe fordult. A kedvesség és ártalmatlanság légköre vette körül. Agathának rögtön eszébe jutott régi barátnője, a lelkész felesége, Mrs. Bloxby.

Ő is bemutatkozott, aztán rendelt egy almás teát.

– Mi járatban itt Isztambulban? – érdeklődött Erol.

Agatha elmagyarázta, hogy az Artifes Hotelben lakik addig, amíg kitalálja, hogyan juthat el Balaklavába a Krímben.

– Én is ott szállok meg – mondta Erol. – Ott megkérdezhetjük.

A magányos Agatha szíve megmelegedett a többes szám hallatán.

Kiderült, hogy létezik egy hétvégi bevásárlóhajó-járat, amely másnap visszatér Balaklavába. Erol segítőkészen felajánlotta, hogy elkíséri a jegyirodába. Eltartott egy darabig, amíg sikerült megtalálniuk az irodát az Aranyszarv túlsó oldalán. Agatha igen hálás volt Erolnak a társaságáért, mert rajta kívül nem talált senkit, aki beszélt volna angolul. Kétszemélyes kabint foglalt, de nem szándékozott megosztozni rajta senkivel.

Amikor visszatértek a szállóba, az örökké készséges Erol kijelentette, hogy bár aznap este programja van, másnap kora délután szívesen elkíséri Agathát a hajójához.

Agatha felhívta kedves régi barátját, Sir Charles Fraith-t.

– Hol vagy? – érdeklődött Charles.

– Isztambulban.

– Igazán klassz város, Aggie, de neked most pihenned kellene. Nem lett volna jobb, ha egy tengerparti üdülőbe mész?

– Utálom a tengerparti üdülést. Különben is, találkoztam egy kedves férfival.

– Aha!

– Tényleg nagyon kedves. Mrs. Bloxbyra emlékeztet.

– Aha!

– Most mit aházol itt? – kérdezte Agatha ingerülten.

– Nyilván nagyon rendes, illedelmes emberről van szó.

– Igenis az – mondta Agatha.

– Mindjárt gondoltam. Ha elérhetetlen lenne, őrült, gonosz és veszélyes, akkor beleszerettél volna.

– Te azt hiszed, hogy nagyon jól ismersz, pedig nem! – csattant fel Agatha és levágta a telefont.

Másnap, miközben a kikötő felé autóztak a taxival, Agatha megkérte Erolt, beszéljen magáról, ám alig figyelt oda, miközben a férfi épp azt mesélte, hogy egy kis kiadóvállalata van. Agatha lélekben már egy hófehér kirándulóhajó korlátjára támaszkodott, mellette egy jóképű úr állt és mélyen a szemébe nézett, miközben lassan a Fekete-tenger fölé emelkedett a hold.

Aztán a hajó látványa valósággal sokkolta. Ócska, rozsdás orosz kasztni volt. Hiába próbáltak más hajót találni, Agatha jegye csakis erre a leharcolt teherhajóra volt érvényes.

– Nem érdekes – legyintett végül Agatha. – Ezzel is odajutok. Köszönök minden segítséget.

A személyzet segített neki átjutni a különféle hajórakományok kupacai között, de a fedélzetet is ellepték az áruval teli ládák.

Miközben a kabinjához botladozott, észrevette, hogy még a vészkijáratokat is különféle csomagokkal torlaszolták el.

Ráadásul, legnagyobb rémületére ráeszmélt, hogy a nagy izgalomban elfelejtett elköszönni Eroltól, sőt még a névjegyét sem kérte el. Visszarohant a fedélzetre, de a férfi már eltűnt.

Körülnézve látott még néhány másik utast, leginkább ukrán asszonyokat, a személyzet pedig csupa oroszból állt. Senki sem tudott angolul. Ebédre csakis levest ehetett. A hajó egyelőre meg sem mozdult. Visszavonult hát a kabinjába, és egymagában olvasgatott, míg el nem aludt.

Amikor reggel felébredt, a hajó még mindig a kikötőben járt, de legalább már elindult. Eleinte egész elviselhetőnek tűnt, ahogy a fedélzet egy talpalatnyi, rakománymentes darabján álldogálva nézte, amint elsiklanak a Boszporusz partján magasodó paloták mellett. De aztán kiérve a Fekete-tengerre már nem volt más látnivaló, csak több mérföldnyi víz körös-körül, és Agatha újfent visszatért a kabinjába, azon töprengve, vajon túléli-e ezt az utat. Már foglalt szállást az internet segítségével Balaklavában a Dakkar Resortban, még Isztambulban, mielőtt elindult a szállodából, és taxit is kért, amelynek ott kell várakoznia, mikor megérkezik.

Két nappal később már úgy érezte, soha többé nem lesz képes lenyelni egyetlen kanál levest sem – pedig egyedül ezt találta ehetőnek –, és beleborzongott, ha csak rágondolt, hogy ki kell mennie még egyszer a bűzlő mosdóba. Ekkor végre megérkeztek.

Miután átküzdötte magát a vámon az ukrán asszonyok és tetemes mennyiségű szerzeményeik között (volt, aki még egy matracot is hurcolt magával), legnagyobb megkönnyebbülésére meglátott egy várakozó taxit, amely mellett a sofőr egy táblát tartott a magasba, rajta az ő nevével.

Ó, és azután a civilizált szálloda áldásai, a csinos, mosolygós recepciós és a jól felszerelt szoba! A recepciós ezzel fogadta:

– Elszörnyedtem, amikor megírta nekünk, hogy azzal a hajóval érkezik. Az a Szevasztopol, és hírhedt arról, hogy milyen borzalmas. Féltem, hogy nem is ér ide egy darabban.

Agatha lezuhanyozott és átöltözött, aztán lement a recepcióra, és megbízta a nőt, aki fogadta, hogy szerezzen neki másnapra idegenvezetőt és tolmácsot, aki elviszi a könnyűlovasság rohamának helyszínére.

A rákövetkező nap tiszta időveszteség volt. Hiába erősködött, hogy ő a roham helyszínét akarja látni, amely a krími háborúban történt 1854. október 23-án, és amelyben 118-an estek el, valamint 127-en sebesültek meg, hiába vette elő a jegyzetfüzetét, és mutogatta, hogy abba a völgybe akar eljutni, amely a nevezetes két domb között fekszik.

A csinos fiatal tolmácsnő, Szvetlana alkudozott egy sort az idegenvezetővel, de az az egyik háborús szovjet emlékműtől a másikig hurcolta őket. Valamennyi ugyanabban a szovjet kommunista stílusban készült, izmos testű fiatal férfiak mutattak mindenféle irányba, és még izmosabb fiatal nők meredtek baljóslatúan valamiféle láthatatlan ellenségre.

Az együttérző Szvetlana azt ígérte, majd megszervezi, hogy az ő túraautóbusza felszedje Agathát másnap reggel, így végre-valahára ott találta magát a csatatéren. A mező nem volt más, mint egy síkság, tele szőlőültetvényekkel, és sehol egy lócsontváz vagy legalább egy rozsdás, elhagyott puska. A táj ártatlanul és igézőn pihent a napsütésben, mintha a történelem egyik legnevezetesebb lovasrohama soha meg sem történt volna.

Agatha elcsigázottan tért vissza a szállodába. Kedvenc recepciósa nyájas mosollyal üdvözölte.

– Van két angol vendégünk, éppen most érkeztek – mondta. – Talán kellemes társasággal szolgálhatnak önnek. Bizonyos Mr. Lacey és Miss Bross-Tilkington.

„Még azt fogja hinni, hogy őt hajszolom! – rémült meg Agatha. – Elég ebből a sok nyavalyás véletlen egybeesésből!”

– Kérem a számlámat – szólt fennhangon. – Elmegyek. És kérem, ne említse ezeknek az angoloknak a nevemet. Hogy a csodában tudok mielőbb eltűnni innen?

– Megy egy gép a Simferopol reptérről.

– Hívjon egy taxit!

James Lacey odasétált szállodaszobájának ablakához. A menyasszonya, Felicity aludt. Jamest valami feszengésféle fogta el. A legjobban azt szerette Felicityben, amikor az olyan odaadóan nézte őt a nagy szemével, és látszott, hogy csak úgy issza a szavait.

De még a repülőúton, amikor épp lelkesen leírta a könnyűlovasság támadását, érzékelte, hogy Felicity kényszeredetten fészkelődik a helyén. Most először töprengett el rajta, vajon a nő csakugyan figyel-e rá.

– Kiadták a parancsot a rohamra – magyarázta akkor James –, a völgy közepén leszállt egy űrhajó, és kicsi zöld emberkék tódultak ki belőle.

– Csodálatos – lehelte Felicity.

– Te nem figyelsz!

– Csak fáradt vagyok – mentegetőzött Felicity. – Mit is mondtál, szívem?

James most arra lett figyelmes, hogy valami kalamajka történik odalent a szálló előtt. Kinyitotta az ablakot és kihajolt. Egy nő megbotlott és elesett, miközben beszállt a várakozó taxiba. Csak egy pillanatra látta, de egyszeriben biztos volt benne, hogy a nő csak Agatha lehet. Ismerős káromkodás hasított bele a krími éjszakába:

– Ördög és pokol!

James lerohant a lépcsőn, majd ki a szállodából, de a taxi már eltűnt. Elővette a mobiltelefonját, és felhívta cotswoldsi barátját, Bill Wong őrmestert.

– Bill – mondta James –, mondott neked Agatha bármi olyasmit, hogy zavarja az eljegyzésem?

– Nem – felelte Bill. – Őszintén szólva nem hiszem, hogy érdekelte.

– De éppen most járt itt Balaklavában. Agathát nem érdekli a hadtörténet. Szívből remélem, hogy nem engem üldöz.

Bill Agathának is barátja volt, és lojális akart maradni.

– Bizonyára csak véletlen egybeesés – vélekedett. – Esetleg tévedtél.

James visszament a szállodába, és megkérdezte a recepcióst, vajon nem jelentkezett-e ki éppen most egy hölgy, bizonyos Agatha Raisin. A recepciós határozottan leszögezte, hogy nem adhatja ki más vendégek nevét.

Amikor visszatért Isztambulba, Agatha úgy döntött, tényleg igénybe veszi azt az igencsak szükséges szabadságot, és rávette magát a kikapcsolódásra. Sorra vette a híres látványosságokat, a Hagia Szophiát, a Kék Mecsetet, a fűszerpiacot, ahol James Bondot

felrobbantották az *Oroszországból szeretettel* című filmben; és a Dolmabahce palotát a Boszporusz partján. A hét vége felé felhívta a barátnőjét, Mrs. Bloxbyt. Miután a lelkész felesége beszámolt a falu híreiről, egyszer csak közölte:

– James telefonált, és kereste magát közvetlenül azután, hogy elutazott. Szerződése van egy könyvsorozatra különféle csatamezőkről. Éppen most járt Ukrajnában, aztán Gallipoliba ment. Milyennek találja Isztambult?

– Mesés hely. Rengeteget eszem és alszom.

Amikor letette a telefont, Agatha elővette a BlackBerryjét, és utánanézett a Google-on Gallipolinak. A tragikus szövetségi partraszállás helyszíne, ahol új-zélandi, ausztrál és angol haderők küzdöttek 1915-ben, Törökországban volt!

Vajon odamenjen? A józan esze azt súgta, hagyja a fenébe. De a fantáziája beindult, és egy képet vetített maga elé, amelyben ő, Agatha elkápráztatja a tudásával Jamest. A férfi nem fog rájönni, hogy ott járt a Krímben. Mondhatja neki, hogy egy évvel korábban utazott arra. Látod, James, igenis érdekel engem a hadtörténet! Sosem ismertél engem igazán.

Agatha futólag fontolóra vette, hogy felhívja a Dakkar Resortot, és megkérdi, ott van-e még James, de úgy döntött, hogy bizonyára igen. Van egy csomó kutatni- és írnivalója.

Sikerült egy olyan taxisofőrt találnia, aki tudott angolul. A szövetségi partraszállás az egész Gallipoli-félsziget partjai mentén történt, tehát végül az ANZAC-öböl mellett döntött; itt szálltak partra az ausztrál és új-zélandi csapatok, a félsziget északi részén, az Égei-tengernél. A taxisofőr biztosította róla, hogy az egész csak pár órányi út Isztambultól.

Zuhogott az eső, mire elérte a híres partszakaszt. Fényképeket készített, elolvasta a megindító feliratot az elesett katonák emlékére emelt emlékmű mindkét oldalán, majd kimerülten visszaszállt a taxiba, és csalódottan úgy gondolta, bőven elegendő lett volna Isztambulban maradnia és elolvasni pár dolgot a helyről.

A taxi éppen visszafelé haladt a főút felé, amikor elhajtott mellettük egy kocsi, amit James vezetett, az oldalán Felicityvel. Agatha gyorsan lebukott, amivel igencsak meglepte a sofőrjét.

Aznap este Bill Wong újabb telefonhívást kapott Jamestől.

– Esküszöm, Bill, hogy láttam Agathát Gallipolinál. Üldöz engem! Kérlek, derítsd ki, jól van-e. Tartok tőle, hogy nem veszi jó néven az eljegyzésemet.

Jóval ezután Agatha annak tulajdonította látogatásait a két neves harcmezőn, hogy leesett a lépcsőn. Bizonyára beverte a fejét. Máskülönben miért tett volna ilyen ostobaságot?

Amikor visszaérkezett házikójának ismerős békességébe, Cotswoldsba, Carsely falujába, és elkezdett dolgozni, az otthonos környezetben ismét elpárolgott a Jamesszel kapcsolatos megszállottsága. Azzal a gondolattal nyugtatgatta magát, hogy James úgysem láthatta meg őt, és mellesleg mindenkinek azt mondta, hogy az egész szabadságát Isztambulban töltötte.

Nem sokkal azután, hogy hazaért, egy kellemes szombat délután meglátogatta Mrs. Bloxbyt a lelkészlakban.

A lelkész felesége nyájasan fogadta.

– Tudom, hogy szívesen rágyújtana, Mrs. Raisin, de a kertben eléggé hűvös van.

Mindketten tagjai voltak a Carsely Hölgyegyletnek, amelyben a tagok magázódtak, és közeli barátságuk ellenére a két nő képtelenségnek tartotta, hogy megtörje ezt a szokást.

– Megleszek nélküle – sóhajtott beletörődve Agatha. – Rohadék dajkaállam. Tudja, hogy hetente huszonnyolc kocsma zár be?

– A Vörös Oroszlán is bajban van – mondta Mrs. Bloxby.

– Na ne! A mi kis falusi kocsmánk?

– Próbáltunk tenni az érdekében, de a vendégek nagy része nem hajlandó olyan helyre menni, ahol nem dohányozhat. John Fletcher nem gondolta, hogy ekkora csapás lesz ez.

– Elég nagy parkolója van a kocsma mögött – mondta Agatha. – Felállíthatna ott egy sátrat hősugárzókkal.

– Erre most nincsen pénze.

– Akkor kezdjünk el gyűjteni neki – felelte Agatha.

– Ha bárki megteheti, maga az – mondta Mrs. Bloxby, arra célozva, hogy Agatha régebben sikeres marketingesként is tevékenykedett, majd megkérdezte: – Elmegy Mr. Lacey esküvőjére?

– Hát persze. Felicity szülőfalujában lesz az esküvő, a sussexi Downboysban. Felteszem, mindannyiunknak biztosítanak elhelyezést.

– Rákérdeztem – mondta Mrs. Bloxby. – Magunknak kell szállást találnunk. Hewes városa ott van nem túl messze.

– Smucig alakok! – háborgott Agatha. – Remélem, még kaphatok szobát.

– Azt hiszem, már meg is van. Toni Gilmourt is meghívták, és mivel tudta, hogy maga távol van és kevés lehet a szoba, foglalt egy kétágyasat a Vidám Farmer fogadóban Hewesban.

Csengettek, mire Mrs. Bloxby kisietett, hogy ajtót nyisson. Bill Wong kíséretében tért vissza. Bill félig kínai volt, félig angol. Erős gloucesteri tájszólással beszélt, és egyetlen keleties beütése a gyönyörű, mandulavágású szeme volt.

– Helló, Agatha – üdvözölte Bill. – Gondoltam, hogy itt találom. Sikerült a frászt hoznia az exére.

– Fogalmam sincs, miről beszél – mondta Agatha, és elvörösödött. – Hogy vannak a szülei?

De Billt nem lehetett eltéríteni.

– James telefonált nekem a Krímből. Azt állította, látta magát. Aztán Gallipoliba utazott, és ott is ott találta. Úgy véli, hogy maga üldözi őt.

– A férfiak végtelen hiúsága egyszerűen elképesztő – felelte Agatha.

– De hát mi a csodát csinált ott? – kérdezte Bill.

– Egyszerű véletlen, ez minden – mondta Agatha. – Szabadságon voltam. Egykor James felesége voltam, ha emlékszik rá, és tanultam egyet s mást hadtörténetből.

– Ó, igazán? Mikor volt a waterlooi csata?

– Mr. Wong – szólt rá gyöngéden Mrs. Bloxby. – Maga bizonyára nincs most szolgálatban, és nem egy gyanúsítottat hallgat ki. Mit kér, teát vagy kávét?

– Kávét – vágta rá Bill.

Miközben felszolgálta a kávét, Mrs. Bloxby megtörte a feszült csendet Bill és Agatha közt, azzal, hogy megkérdezte, hogyan szándékozik megszervezni a pénzgyűjtést, hogy megmentsék a falu kocsmáját.

Mivel Agatha idegesen próbálta elkerülni Bill további kérdéseit, gyorsan beszélni kezdett arról, hogy indít egy bevezető kampányt a

helyi lapokban, azután rendez egy fesztivált, ahol pénzt gyűjthetnek.

– Talán meghívok egy dohányzó hírességet – fontolgatta.

Bill végre elment, kocsiba ült és elhajtott a mircesteri rendőrségre, hogy megkezdje a műszakját. Úgy döntött, felhívja Jamest, aki a leendő apósáéknál tartózkodott a sussexi Downboysban.

– James, beszéltem ma Agathával – mondta Bill. – Nem tudom, mit csinált azokon a csatatereken, de tudod, hogy szeret versengeni. Jobb lesz, ha vigyázol. Nincs kizárva, hogy azt tervezi, megjelenteti a saját útikönyveit. Nem, nem éreztem egy pillanatra sem, hogy téged akart volna üldözni.

Collins őrmester Bill ajtaja előtt hallgatózott. Igencsak ambiciózus nő volt, és rettentően féltékeny Billre, úgyhogy gyakran kihallgatta a telefonjait, hátha legyőzheti valamiben. De ezúttal Bill beszélgetése jelentéktelennek látszott. Csak egy kis locsogás arról a dühítő Raisin nevű némberről.

Agatha számára gyorsan peregtek az esküvő előtti napok, és hamar azon kapta magát, hogy Toni kocsijában autózik Sussex felé. Beleegyezett, hogy Toni felvegye őt Mircesterben, és maga vezessen, mert Agatha csípője megint rendetlenkedett. Egy sebész már figyelmeztette, hogy komolyan el kell gondolkodnia a csípőműtét lehetőségén.

Toni bőrdzsekit viselt fekete trikója fölött. Széles bőrövét lecsúsztatta keskeny csípőjén, és fekete nadrágja szárát afféle rövid koboldcsizmába gyűrte. Szőke haját rétegesen rövidre nyírták.

Agatha gyors oldalpillantást vetett rá és felsóhajtott. Saját teste, noha fogyott valamennyit, mintha mostanában még löttyedtebb lenne. Elhanyagolta az edzést. Némely napokon kora ötvenesként még mindig eléggé fiatalnak érezte magát, de az ilyeneken, mikor például Toni ragyogó ifjúsága mellé kényszerült, és éppen az exének az esküvőjére ment, aki egy káprázatos nőt készült feleségül venni, vénséges boszorkának látta magát. Bár a lába még mindig jó volt, és barna haja is sűrű és fényes.

A táj sebesen szaladt mellettük hátrafelé.

– „Hosszú, hosszú az út, mind rajta vágtáz…” – motyogta maga elé.

– Ó, ezt tanultuk az iskolában – mondta Toni. - *A könnyűlovasság támadása*, Tennyson verse.

Agatha hunyorgott. El is felejtette, honnét való az idézet.

– Mi van abban az irdatlan útitáskában? – kérdezte Toni. – Csak pár napig leszünk ott.

– Még nem tudom, mit veszek fel – felelte Agatha –, úgyhogy elhoztam annyit, amennyit csak bírtam. Nem tudom eldönteni, elegáns legyek-e, vagy inkább ízlésesen lezser.

– Mindenkin kalap lesz, mint a cornwalli hercegnőn – mondta Toni.

– Nincs is kalapom.

– Nekem sincs – felelte Toni. – De maga mindig csinosan öltözik.

– Hogy megy az üzlet?

– Most már haszonnal dolgozunk.

Agatha lenyelte a késztetést, hogy vetélkedni kezdjen. Ugyan hova jutott ezzel a jellemhibájával? Komplett hülyét csinált magából. De legalább megpróbálta rendezni Jamesszel kapcsolatos gondolatait.

Toni újra megszólalt:

– Lesz valamiféle előzetes parti ma este Downboysban.

– Minek? – morogta Agatha. – A vőlegénynek nem szabad megpillantania a menyasszonyt az esküvő előtt.

– Nem hiszem, hogy manapság ez még izgatná az embereket – jegyezte meg Toni.

– Miért egy vendéglőben foglaltál szobát? Nincs szálloda Hewesban?

– Kettő is van. De azokat elfoglalták Felicity rokonai és barátai. Azt hiszem, az ő szállásukat kifizetik. Talán James nem tudta, hogy az ő közönségéért neki kellene fizetni. A fogadó, a Vidám Farmer eléggé méltányos árakat szab.

– Remélem, ez nem azt jelenti, hogy közös a fürdőszoba?

– Nem, állítólag minden szobához van egy.

– Azt hittem, Harry Beam társaságában szeretnél utazni – mondta Agatha.

– Majd lejön utánunk. De mivel nekünk közös szobánk van, jobb, ha együtt érkezünk – mondta Toni.

***

Hewes régi, mutatós vásárváros volt egy folyó partján. A vendéglő afféle motellel megspékelt kocsmának bizonyult.

A szobájuk tágas volt és kellemes, alacsony mennyezettel, virágos tapétával és két kényelmes ággyal. Még íróasztal is volt benne, internetcsatlakozási lehetőséggel.

– Mikor van az a parti? – érdeklődött Agatha.

– Ma este nyolckor. Svédasztalos vacsora, szóval az étellel nem kell foglalkoznunk.

– Honnan tudtad meg mindezeket? – kérdezte Agatha.

– Telefonáltam infókért, és megtudtam, hogy svédasztal is lesz.

– Azon töprengek, vajon James reménykedik-e, hogy nem jövök – morgolódott Agatha. – Jó okom lenne kihagyni.

– Ne hagyjon magamra – kérte Toni.

– Azt gondoltam, hogy mostanra már nem fogsz félni semmitől.

– Amikor dolgozom, akkor nem is – felelte Toni. – De az angol középosztály még mindig halálra rémít, amikor társasági életet kell élnem velük. Folyton azt érzem, hogy belelátnak az én kis lakótelepi lelkembe.

Toninak alig maradt ideje lezuhanyozni és felöltözni. Agatha egyszerűen kisajátította a fürdőszobát, aztán az egész ágyat beborította a ruháival és a nadrágkosztümjeivel, miközben tépelődött, hogy mit vegyen fel. Végül egy kék-arany kosztümkabát és rövid fekete bársonyszoknya mellett döntött, hozzá magas sarkú cipőt húzott.

Toni rövid fehér sifonruhát és aranyszínű, magas sarkú bőrszandált öltött.

Agatha érezte az irigység tűrdöfését. Ó, ha megint fiatal és ránctalan lehetne!

Mindketten idegesek voltak, amikor elindultak – Toni azt remélte, nem fog elkövetni semmilyen társasági baklövést, Agatha pedig rettegett, hogy James szembesíteni fogja a csatamezőkön tett látogatásaival.

– Legfeljebb hazudok! – jelentette ki fennhangon.

– Miről? – érdeklődött Toni.

– Semmi, semmi.

A Downboys nevű falu egy keresztút köré épült. Középpontjában egy régi kocsma állt, egy templom és egy kis vegyesbolt. Eléggé borongós helynek látszott. Noha a fényes nap után az esti égbolt még mindig felhőtlen volt, a fák törzse megfeketedett a nyirkosságtól.

– Lássuk csak – dünnyögte Toni, és lepillantott az ölében lévő papírdarabra. – A kereszteződésnél balra fordulok, aztán néhány kert után jobbra egy zsákutcába, amelynek a végében áll a háziak villája. Ez az, hallom is a zenét. Nyilván felbéreltek egy zenekart. Itt vagyunk. A francba! A felhajtó tele van kocsival. Jobb, ha itt parkolok le, aztán kiszállunk és odasétálunk.

Felballagtak a felhajtón a vidám zene irányába.

– Még mindig szokásban van a legény- és a leánybúcsú az esküvő előtti éjszakán? – motyogta Agatha.

– Azt hiszem, igen – felelte Toni.

A Bross-Tilkington-villa terebélyes, viktoriánus épület volt. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt. Besétáltak. Egy fiatal férfi, aki nem viselt egyebet, mint egy csokornyakkendőt meg egy bőrkötényt, a meghívójuk felől érdeklődött.

– Nem tudtam, hogy jelmezes parti – hökkent meg Agatha.

– Én a Meztelen Szolgáktól vagyok – mondta vigyorogva az ifjonc, majd áttanulmányozta a meghívójukat, és így szólt: – Menjenek keresztül a házon, aztán lépjenek ki az erkélyajtón. A parti a nagy sátorban van, kint a pázsiton.

– Egek, milyen ízléstelen – dohogott Agatha. – Mondd, Toni, öregszem? Ez a látvány egyetlen molekulányi hormont sem keltett életre bennem.

– Engem felvidított – mondta Toni. – Én jobban elvagyok a közönséges emberekkel. És egy félpucér szolga határozottan közönséges.

Agatha habozott.

– Lehet, hogy én visszamegyek a vendéglőbe, aztán később majd eljövök érted.

– Ez nem vall magára – mondta Toni és megragadta a karját. – Keressük meg a zenét!

Kisétáltak az erkélyajtón át a nagy csíkos sátorhoz a pázsit közepén.

A sátor bejáratánál újabb félig csupasz fiatalember állt. Elvette a névjegyüket, és bekiabálta a nevüket, de a hangja elveszett a *Mary Poppins* zenei egyvelegében, amit egy rezesbanda szolgáltatott.

– Kaja és asztal – mondta Agatha. – Szerezzünk magunknak valami ételt és italt, és üljünk le.

– Nem szeretne sétálgatni?

– Nem.

– Ott látom Bill Wongot. Megyek és beszélek vele – mondta Toni. – Aztán csatlakozom magához.

Agatha úgy döntött, először iszik egyet. Gin-tonikot rendelt, aztán odament a poharával egy sarokasztalhoz, és letelepedett. Hamarosan csatlakoztak hozzá nyomozóirodájának más tagjai is – Phil Marshall, Patrick Mulligan és Mrs. Freedman.

Phil a hetvenes éveiben járt, Patrick a hatvanas évei elején, akárcsak Mrs. Freedman. Agatha, kora ötvenesként, ahelyett, hogy élvezte volna a társaságukat, furcsa módon úgy érezte, öregítik őt, különösen, amikor a vendégek kavargó forgataga kettévált, hogy utat engedjen a gyönyörű menyasszonynak, aki ott állt, James karjába öltve a karját.

És ekkor James meglátta őt. Súgott valamit Felicitynek, aztán odament Agatha asztalához.

– Beszédem van veled – mondta.

– Csüccs le – felelte Agatha, és megpróbált mosolyogni, de úgy érezte magát, mintha az arcát telepumpálták volna botoxszal.

– Négyszemközt, és odakint. Még a saját gondolataimat sem hallom ettől a csimm-bummtól.

Agatha tiltakozni akart, de ebben a pillanatban a zenekar a *Navarone ágyúi* zenéjére váltott. Felemelkedett és vonakodva követte Jamest kifelé.

Ugyanúgy néz ki, ahogy mindig, gondolta nyomorultul, magas és jóképű a kék szemével és sűrű hajával, ami a halántékán kissé őszül.

– Nem tudom udvariasabban megkérdezni – kezdte James. – Mondd, te követtél engem?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondta Agatha kihívóan.

– Nos, akkor megmagyarázom. Elutaztam Balaklavába, és ott megláttalak, amint éppen elrohansz a szállodámból. Aztán elutaztam az ANZAC-öbölbe, és mit látok? Onnan is éppen akkor jöttél el. Engem kergettél?

Agatha már nyitotta a száját, hogy hazudjon valamit, hogy dühödt tagadásba kezdjen, aztán meggondolta magát. Mit számít ez már? James úgyis megnősül.

– Feldühítettél az eljegyzési partidon, amikor megjegyezted, hogy sohasem figyeltem rád. Be akartam bizonyítani neked, hogy tévedtél. Járt nekem egy kis szabadság. Előzőleg leestem a lépcsőn, és azt hiszem, kaptam egy kis agyrázkódást. Le akartalak nyűgözni a katonai történelmről szerzett tudásommal.

James elnevette magát, aztán így szólt:

– Ó, Agatha, te aztán eredeti egy nőszemély vagy. Akkor lapozzunk, és beszéljünk valami másról. Nagyon jól nézel ki. Hogy mennek a dolgok a… Ó, mi az?

A félpucér ifjoncok egyike tűnt fel mellettük.

– Mr. Lacey – jelentette –, a menyasszonya beszélni óhajt önnel.

– Rendben. Mondja meg neki, hogy egy perc múlva ott vagyok.

– Kinek az ötlete volt felbérelni ezeket a meztelen szolgákat? – kérdezte Agatha.

– Felicity úgy gondolta, mókás lesz.

– És neked is tetszett?

– Agatha, ne piszkálj. Mondok neked valamit – tört ki James váratlan szenvedéllyel. – Ha lenne bármi ötletem, hogyan tudnék meglógni ez elől az átkozott házasság elől, ami rám vár, megtenném!

– Ha lelőnéd…?

– Ne élcelődj. Ne ólálkodjon itt körülöttünk! – szólt oda egy meztelen szolgának, aki megjelent a közelükben és buzgón hallgatózott.

– Csak azért jöttem, mert Miss Felicity tudni szeretné, merre van – mondta az ifjú ember morcosan.

– Jövök már – mondta James elgyötörten.

Agatha szomorúan nézte, amint elmegy.

Második fejezet

Agatha visszatért az asztalához. Charles csatlakozott hozzá Mr. és Mrs. Bloxby társaságában, aztán Harry, Toni és Bill Wong követte őket, valamint Agatha volt alkalmazottja, Roy Silver.

Összetoltak néhány asztalt, és ezzel létrehoztak egy kisebbfajta cotswoldsi különítményt. A zenekar szünetet tartott, így hát tudtak beszélgetni.

– Mr. és Mrs. Bross-Tilkington olyan különösen komoly párnak látszanak – állapította meg Mrs. Bloxby. – De be kell vallanom, a pucér szolgák serege valósággal sokkol.

– Felicity ötlete volt – közölte Agatha.

– Ó, egek – mondta Bill. – Kíváncsi lennék, vajon James mit szólt hozzá.

– Lesz még rosszabb is – jelentette Toni.

– Például? – érdeklődött Agatha.

– A parti végén lesz egy verseny, amelyben a legcsinosabb szolgára kell szavazni. Aztán azt a szolgát kisorsolják tombolán.

– Mármint azt mondod, kiárusítják? – hüledezett Agatha.

– Nem, a tombola győztese beleülhet a pucér szolga ölébe. Ennyi, nem több.

Alf Bloxby, a lelkész felemelkedett. – Mi távozunk – jelentette ki.

Mrs. Bloxby nem tiltakozott.

– Ez nem igazán nekem való, Mrs. Raisin.

– Nekem se – felelte Agatha. – De nem akarom Tonit elrángatni.

– Ó, bármikor elrángathat, amikor csak akar – mondta Toni. – Vajon Felicitynek nincsenek fiatalabb barátai? Úgy értem, van itt kábé öt ember, aki az ő korosztálya, és mindenki más aggastyán, és úgy tűnik, mintha mindegyikük a szolgákat gusztálná. Egészen ijesztő.

Agatha tétovázott.

– James néhány régi barátjától és a nővérétől eltekintve, mi többiek itt mind az ő felén ülünk a templomban, hogy úgy mondjam. Ha mind felállunk és elmegyünk, az igen nyers volna. Meg aztán, illik köszönetet mondani a vendéglátóknak, és nem vonulhatunk oda egyszerre mindnyájan.

Bloxbyék ismét leültek.

– Igaza van – mondta Mrs. Bloxby. – Nem bánnám, ha történne valami, ami miatt be kell fejezni ezt a partit.

Harry és Toni egymásra néztek, aztán Harry megszólalt:

– Toni és én kimegyünk egy kis friss levegőt szívni.

Alighogy Toni és Harry kimentek, Agatha hirtelen szembetalálta magát a tajtékzó Felicityvel.

– Hagyja békén Jamest! – üvöltötte a bájos ara. – Tudom, hogy követte! Maga a megszállottja! Tartsa magát távol tőle!

Döbbent csend támadt.

– Nem lehet mondani senkire, hogy szép, amikor dühöng – jegyezte meg végül Charles. – Pont olyan volt, mint egy kígyó.

– Bármi javaslat? – érdeklődött Toni, mihelyt kívül kerültek Harryvel.

– Elvághatjuk a tartóköteleket.

– Balesetet okozhat, ha a sátor összeomlik és maga alá gyűri az embereket.

– Járjuk körbe a sátrat, és nézzük meg, kitalálhatunk-e valami egyebet.

Megkerülték a sátrat. A pázsit egy kis folyónál végződött.

– Odanézz! – kiáltotta Toni. – Ott, balra!

Harry odanézett, és kenneleket látott egy kerítéssel elzárt kertrésszel együtt. A kerítés mögött négy nagy farkaskutya kószált fel-alá.

– Ha kiszabadulnának – mondta Toni –, fogadni mernék, hogy egyenesen a kajához rohannának.

– Mi van, ha megtámadják a vendégeket?

– Biztos vagyok benne, hogy kiképezték őket, és csak akkor támadnak, ha azt parancsolják nekik. Mit gondolsz?

A kennelekhez sétáltak.

– Éhesnek tűnnek – mondta Harry. – Idesüss, csak fel kell emelnem a reteszt itt a kapun, és hagyni, hogy kinyíljon.

– Van ott nem messze egy kunyhó – mondta Toni. – Nézzük meg, nincs-e itt valami őr.

Bekukucskáltak a kis faház nyitott ajtaján. Egy keménykötésű fickót láttak, aki aludt, hóna alatt üres whiskysüveggel. A tűzhelyen egy fazékban víz forrt, lóhús főtt benne. – Elfelejtette megetetni őket – súgta Harry, és elzárta a gáztűzhely lángját.

– Mi a nyavalyáért kell Bross-Tilkingtonéknak négy farkaskutya? – kérdezte Toni, ahogy kiosontak.

– Elég gazdagoknak látszanak. Az emberek manapság meglehetősen paranoiásak. – Harry elővett egy zsebkendőt, és óvatosan felemelte a reteszt. – Apámnak is volt egyszer egy német

juhásza. Igazán remek dögök. Állj hátrébb! Ne izgulj, ezek semmi mást nem akarnak, csak zabálni.

A kapu kitárult. A kutyák szimatoltak, az esti levegőt megtöltötték az ételekből származó finom illatok.

A négy kutya lassan kisétált a kennelből. Aztán szinte egyetlen kutyaként előrelódultak.

– Szegény James úgy fest, mint aki a halálán van – mondta Bill Wong, mikor dobpergés adta hírül a tombola kezdetét.

Felicity anyja, Olivia odasétált a mikrofonhoz a zenekar előtt. Szögletes felépítésű nő volt, barackszínű selyembe burkolva. A haja olyan fehér és annyira merevre lakkozott, hogy úgy festett, mint valami acélsisak.

– Nos, hölgyeim – jelentette be –, eljött a perc, amelyre mindannyian vártak. – Mellette ott állt mind az öt Meztelen Szolga, képükön nyálas vigyorral.

És ebben a pillanatban berontottak a kutyák a sátorba. Egyikük felugrott a büféasztalra, a többiek megpróbálták követni, végül lerántották a fehér terítőt, mire az étellel teli tálak szanaszét repültek. A vendégek sikoltoztak és kimenekültek a sátorból. Felicity apja egy bizonyos Jerry nevezetű illető után kiabált.

Ha már kijutottak a sátorból, a vendégek sebesen igyekeztek a kocsijukhoz futni, és az éjszaka hamarosan megtelt a beindított motorok berregésével.

Agatha ott találta Tonit a könyöke mellett.

– Tűnjünk el innen – súgta Toni lélekszakadva.

– Ugye nem te voltál?!

– Ne kérdezzen semmit. Csak szálljunk be a kocsiba – felelte Toni.

– Amit nem igazán értek – mondta Agatha, amikor ő és Toni már az ágyukban feküdtek aznap éjjel –, hogy vajon miért hagyta James ennyire elfajulni a dolgokat?

– Talán mert ő és Felicity sokat utaztak. Talán nem is tudta, hogy a jövendőbelije szülei milyen rémesek igazából – vélte Toni, és elnyomott egy ásítást. – Úgy értem, azok a farkaskutyák! Az ember azt hinné, egy jó minőségű betörésjelző rendszer is megteszi.

– Bárcsak túl lennénk már a holnapi napon – sóhajtott Agatha. – Bárcsak lenne egy kalapom, ami alá elrejtőzhetek. Lehet, hogy holnap jó korán elsurranok, és megnézem, hátha tudok venni egyet. Egyébként hol is van az a templom?

– Szent Botolphnak hívják – mondta álmosan Toni. – Ott van pontosan a falu közepén. El se lehet téveszteni. Láttam, amikor a partira mentünk.

– James nem is akar megházasodni most – közölte Agatha. – Elárulta nekem.

– Hát akkor miért nem szökik meg? – kérdezte Toni.

– Már túlságosan belekeveredett – mondta tehetetlenül Agatha. – Meg tudnám ölni azt a nőt.

Amikor másnap reggel Toni felébredt, egy cédulát talált a párnáján:

> *Kalapvadászatra mentem. Ne aggódj, ha kések. Majd taxival megyek a templomba. Agatha.*

Agatha sokat tett Toniért. Kimentette a részeges családjából, talált neki lakást és autót. Úgyhogy Toni még mindig érzett egy kis bűntudatot, amiért élvezi, hogy kiszabadult Agatha sokszor túlburjánzó jelenlétéből, legalább egy kis időre.

Megmosakodott és felvett egy szalmaszínű nyersselyem kosztümöt. Aztán az órájára pillantott. Agathának semmi nyoma. Nem akart elkésni a templomból. Előző este kiderítette, hogy nincs elkülönített terület a parkolásra, de mivel magas sarkú szandált viselt, szeretett volna olyan közel kerülni a templomhoz, amennyire csak lehetséges.

Végül úgy döntött, elindul. Összefutott Bill Wonggal, aki szintén a Vidám Farmerben szállt meg.

– Hol van Agatha? – kérdezte Bill.

– Elment, hogy vegyen magának egy kalapot. Azt mondta, ne várjak rá. Majd taxival jön.

– Nincs még elege? Azt hittem, utálja ezt az egészet.

– Nem, jól van.

– Van valami köze ahhoz, hogy azok a kutyák kiszabadultak? – kérdezte szigorúan Bill.

– Nekem? Természetesen nincs. De maga most nincs szolgálatban, Bill.

– A kutyák megtámadhattak volna valakit.

– De nem tették, igaz?

– Nem – ismerte be Bill. – Megjelent egy kennelfelvigyázó vagy mi, és elvitte őket.

A vendéglő előtt Toni sietve megjegyezte:

– Rohannom kell. Remélem, Agatha időben odaér.

Meleg tavaszi nap volt, a sápadtkék égen csak pár fodros felhő lebegett. De a meleg idő ellenére a vén templomban hideg és nyirkos volt a levegő. Toni a cotswoldsi csapathoz csatlakozott, és válaszolt a halk kérdésekre, hová lett Agatha.

James lépett elő a sekrestyéből a tanújával, aki régi katonatársa volt, Tim Harrant. A lelkész elfoglalta a helyét. Az orgona halkan szólt.

– Kimegyek és körülnézek, hátha megtalálom Agathát – súgta Roy, aki fehér öltönyt és fehér szalmakalapot viselt.

– Úgy fest, mint az a fickó a Del Montéból, aki „igent” készül mondani – mormogta Harry.

Az orgona tovább játszott. A gyülekezet nyugtalanul fészkelődött. Valaki érkezett, de csak a család régi francia barátja, Sylvan Dubois volt az.

Hirtelen megjelent Roy, és a templom kapujából kiabált:

– Jön már!

Az orgona elhallgatott, a templomot megtöltötték a „Sohasem jársz ezentúl egyedül” dallamai.

Fejek forogtak hátrafelé, majd fordultak vissza csalódottan megint, mivel csak Agatha Raisin volt, aki besétált, fején valami különös tokkal, amelyet fácántollak ékesítettek.

Ő és Roy bepasszírozták magukat a padsorba Toni mellé.

– Mi történt? – sziszegte Agatha. – Hol van a menyasszony?

– Nem tudom – mondta Bill. Hátrafordult, és a bejárat felé nézett. – Valami baj van. Ha Toninak bármi köze volt azoknak a kutyáknak a szabadon engedéséhez, akkor most nyakig benne van.

Toni riadtan nézte, amint egy civil ruhás tiszt közeledik a sorok között, nyomában több rendőrrel. A nyomozó odahajolt Olivia

Bross-Tilkingtonhoz, és valamit súgott neki. A nő váratlan sikolya egészen a gótikus mennyezetig hatolt.

Aztán a detektív a gyülekezethez fordult.

– Miss Bross-Tilkingtont baleset érte – jelentette be. – Kérem, hogy valamennyien adják meg nevüket az itt jelenlévő rendőröknek. Nem hagyhatják el a helyet addig, amíg erre engedélyt nem kapnak.

A lelkész Olivia Bross-Tilkingtont próbálta nyugtatgatni. A nő tébolyult pillantása végigszánkázott a gyülekezeten, majd megállapodott Agatha alakján, aki épp a kalapját vette le.

– Ő az! – sikoltotta – Gyilkos! Megölte a lányomat! – Azzal hangos zokogásban tört ki, mire a lelkész hátravezette a sekrestyébe.

A bejárathoz odavittek egy asztalt. Három rendőr telepedett le mögé, akik elkezdték felírni a neveket és címeket, miközben az emberek egyenként távoztak.

Lassan Agatha is megközelítette az asztalt, és kezdte bediktálni az adatait, de csak addig jutott, hogy ő Agatha Raisin.

– Menjen vissza a templomba, és üljön le, amíg ki tudjuk hallgatni, Mrs. Raisin – mondta a rendőrök egyike.

Agatha meghökkenve visszament és leroskadt egy padba. Mi a csoda történhetett?

***

Agatha barátai a vendéglő előterében, a bárban várták a híreket. Bill Wong azt javasolta, majd ő hátramarad és kideríti, mi történt.

A lelkész, Mr. Bloxby ingerülten felelt:

– Bízhatunk benne, hogy Mrs. Raisin belekever minket valamibe.

– Ennek semmi köze hozzá – tiltakozott Toni. – Ő kalapot ment venni.

Bill Wong érkezett meg.

– Felicityt agyonlőtték – közölte.

Mindenki döbbenten, rémülten kapta fel a fejét.

– Hol van Agatha? – kérdezte Roy.

– Nemsokára itt lesz.

– Ki lőhette le Felicityt? – töprengett Toni.

– Meg kell várnunk a rendőrség véleményét, hogy legyen némi elképzelésünk – mondta Bill.

– Nem akar valaki némi italt? – kérdezte Charles. – Nekem jól jönne.

– Igazán kedves – felelte Roy. – Én vodkát és Red Bullt kérek.

– Nem így gondoltam – közölte Charles. – Túl sokan vagyunk.

– Majd mindenki fizeti a magáét – mondta Bill, és odaintette a felszolgálólányt. Miután leadta neki saját rendelését, kiment, a mobilján felhívta a mircesteri rendőrséget, és elmagyarázta, hogy esetleg még egy napig maradnia kell. Vissza akart menni a rendőrségre, bár határozottan elküldték, mondván, hogy ez nem az ő körzete.

***

A mircesteri rendőrségen Wilkes főfelügyelő így szólt Collins őrmesterhez:

– Maga veszi át a betöréseket a déli körzetben.

– Mi történt Wonggal?

Wilkes beszámolt róla.

Collins szeme rosszindulatúan felvillant.

– Lehet, hogy az a Raisin nőszemély tette.

– Miért?

– Éppen elmentem Bill szobája előtt, és hallottam, amint tiltakozik a telefonban, hogy Agatha nem mászkált a volt férje nyomában. De mindenképpen ezt mondta volna, mivel a barátja annak a nőnek. Tessék, itt van az indíték a gyilkossághoz.

– Nos, Collins, amíg nem kapunk újabb híreket, addig tegye a dolgát, de hadd jegyezzem meg, hogy ebbe nem tartozik bele más emberek magánbeszélgetéseinek kihallgatása.

Két óra telt el, és mivel Agatha még mindig nem jelent meg, Bill Wong nem bírta tovább – otthagyta a társaságot, hogy kiderítse, megtudhat-e valamivel többet.

– Még szerencse, hogy szombat van – jegyezte meg Toni. – Nyomozóirodáink vannak, ahol dolgozni kell. Hétfőre mindenkinek vissza kell érnie a helyére.

Lassan telt a nap. Később mindannyian átmentek vacsorázni az étterembe, Patrick Mulligan kivételével. Ő nyugdíjas rendőr volt, és azt mondta, talán talál valakit a rendőrségen, aki hajlandó elmondani neki, mi történt Agathával. Régebben már elégszer jeleskedett abban, hogy elérje a rendőrségen, hogy eláruljanak neki pár dolgot.

Vacsora után fáradtan visszamentek a bárba. Már éppen ott tartottak, hogy mindenki aludni tér, amikor újra megjelent Patrick. Elég gyászosan festett.

– Agathát és Jamest kihallgatják – közölte.

– Miért? – háborgott Charles. – Tudniuk kell, hogy egyikük sem követhette el a gyilkosságot.

Patrick a fejét rázta.

– Úgy döntöttek, lehet, hogy együtt tervelték ki. Most várják a teljes boncolás eredményeit. De úgy vélik, a golyó az ablakon át hatolt be. Az ablak tárva-nyitva volt, és odakint egy nagy fa áll. Úgy hiszik, valaki felmászhatott arra a fára, és onnan lőtte le Felicityt.

– Az apja szerint Felicity már felvette az esküvői ruháját. Felment a szobájába, hogy ellenőrizze, rendben van-e a sminkje. Hallotta a lövést, de errefelé az emberek folyton nyulakra meg mindenfélére lövöldöznek az erdőben, és Felicity szobája a ház hátsó részén van.

– Mi a helyzet a koszorúslányokkal? Biztos, hogy hallhattak valamit – mondta Roy.

– A lányok előrementek a templomba. Az apa türelmetlenkedni kezdett, és felment, hogy lássa, mi tartja vissza a lányát. Ott találta holtan.

– Ott van az a francia pasas – mondta Charles. – Késve érkezett a templomba.

– Sylvan Dubois? Neki bombabiztos alibije van. Abban az időben, amikor a rendőrség szerint a gyilkosság történt, éppen a kocsiját tankolta egy szerelőműhelyben Downboys mellett, és fel is vette a biztonsági kamera, napnál világosabban. Élénkpiros jaguárja van. Egy csomó ember látta az úton a műhely és a templom között.

– Nem tehette meg, hogy feltankolja a kocsit, elmegy és megöli Felicityt, majd megjelenik a templomban? – kérdezte Toni.

– Látták, amint a kocsijától egyenesen a templomba megy – mondta Patrick. – Viszont senki sem látta annak a háznak még a közelében sem.

– Nem tarthatják őrizetben Jamest – mondta Mrs. Bloxby. – A tanúja nyilvánvalóan egész délelőtt vele volt.

– Aha, hát éppen itt kezd a dolog még rosszabbul alakulni. Látták, amint James beszélget és sétálgat Agathával Downboysban, ma, kora reggel.

Charles félig felemelkedett ültéből.

– Legjobb lesz, ha odamegyek, és gondoskodom róla, hogy Agathának legyen ügyvédje.

– Az ügyvédje holnap érkezik, és Agatha megtagadta, hogy bármilyen kérdésre válaszoljon, amíg nincs itt. Az egyik azok közül a nyomorult Meztelen Szolgák közül tanúskodott róla, hogy hallotta, amint James kijelenti: azt kívánja, bárcsak elkerülhetné ezt az esküvőt, mire Agatha megkérdezte: „És ha lelőnéd?”

A társaság felhorkant. Toni így szólt Harryhez:

– Itt maradok addig, ameddig kell, hogy segítsek Agathának kikerülni a rendőrségről. – Aztán Patrickhez fordult. – Ha holnap is bent tartják, jobb, ha maguk visszamennek Phillel és Mrs. Freedmannel az irodába, hogy folytatódjon a munka. Utálom ezeket a Bross-Tilkingtonékat! – tette hozzá szenvedélyesen. – Gyűlölöm az ostoba, közönséges, pletykás, pucér szolgáikat. Ugyan miféle emberek azok, akik négy farkaskutyát tartanak a háznál?

Roy kényelmetlenül fészkelődött a helyén. Jelen állását, amit PR-munkatársként töltött be egy városi cégnél, annak a segítségnek és képzésnek köszönhette, amit Agathától kapott, amikor neki dolgozott. Agatha belefáradt az PR-os szervezőmunkába, és mielőtt létrehozta volna nyomozóirodáját, felszámolta előző állását és korán nyugdíjba ment.

– Nekem fontos beszámolót kell tartanom – mondta Roy. – Nem maradhatok holnaputánnál tovább.

– Ó, hát akkor húzza csak el a belét, maga nyamvadt strici! – csattant fel Toni, aki hirtelen visszaesett megszokott helyi

szóhasználatába, az újabban gondosan megválogatott szavai helyett.

– Nos, én sosem… – kezdte Roy, majd felállt és kiment.

– Mind zaklatottak vagyunk – jegyezte meg Mrs. Bloxby. – De ma már nem tehetünk semmit. Legjobb, ha mindannyian aludni megyünk.

De Roy visszatért, mégpedig két rendőr kíséretében. Az egyik odament hozzájuk, és így szólt:

– Boase főfelügyelő vagyok. Ez itt Falcon őrmester. Az ügy nagyon komoly. A Bross-Tilkington család köztiszteletnek örvend ezen a környéken. Mindannyiukat ki kell hallgatnunk. A vendéglő tulajdonosa rendelkezésünkre bocsátotta az irodáját. – Ellenőrizte a listáját. – Miss Toni Gilmour?

Toni felállt. – Jöjjön velünk.

Toni követte a rendőröket a vendéglő irodájába, egy kis helyiségbe, amelyet egy fém íróasztallal, két műanyag székkel, három iratszekrénnyel és egy nagy széffel bútoroztak be. Az íróasztal mögött a falon a Sussex Downs egy nem túl szépen kivitelezett képe lógott.

Boase magas férfi volt, megnyúlt, szürke arccal, őszülő hajjal és bágyadt, vizenyős szemekkel. Falcon alacsonyabb volt és testes, fekete hajú, meglepetésképpen hatalmas kék szemekkel.

– Nos, Miss Gilmour – kezdte Falcon –, ön mit csinált az esküvőt megelőzően?

Toni mindenről beszámolt. Boase elővett egy cigarettát és rágyújtott, hatalmas füstfelhőt pöfékelve felfelé, ami elhomályosította a nagy DOHÁNYOZNI TILOS táblát a falon.

– Megvan még magánál az a cédula, amit Mrs. Raisin hagyott?

– Biztosan – mondta Toni.

– Később kérni fogjuk magától. Nos, jelenleg okunk van feltételezni, hogy Mrs. Raisin nem örült a tervezett házasságnak, és még mindig rögeszmésen kötődik a volt férjéhez.

– Nekem semmi okom, hogy ezt gondoljam.

– Tud róla, hogy Mrs. Raisin egészen Ukrajnáig, majd Törökországig követte Mr. Laceyt?

– Nem, nem tudtam – monda Toni, és meghökkent. Agatha csak annyit említett neki, hogy Törökországban töltötte a szabadságát, de egy szót sem szólt arról, hogy bárhol találkozott volna Jamesszel. – Természetesen tudtam, hogy szabadságra ment Törökországba, Isztambulba. De már azelőtt is járt ott, és tudom, hogy kedveli azt a várost.

Tovább zajlott a kihallgatás. Meddig dolgozott Agathának, mielőtt elhatározta, hogy saját nyomozóirodát nyit?

Az asztalon halkan zümmögött a magnetofon. Toni kezdett komolyan aggódni Agatha miatt.

– Maga szerint kicsoda Mrs. Raisin legközelebbi barátja?

– Mi mind közeli barátai vagyunk – felelte Toni –, de azt hiszem, elmondható, hogy talán Mrs. Bloxby áll hozzá a legközelebb.

– Vele is beszélünk. Nos, nem hagyhatja el Hewest addig, amíg erre engedélyt nem adunk.

Amikor Mrs. Bloxbyt behívták az irodába, Toni egy karosszékbe süppedt és így szólt:

– Jobb lesz, ha reggel, miután kinyitottak a boltok, mind kimegyünk, és megpróbálunk rájönni, hol vette azt a kalapot, aztán megnézzük, ki tudjuk-e deríteni, hol járt és mit csinált azután.

– Ezek tényleg azzal akarják vesztegetni az idejüket, hogy mindannyiunkat kihallgatnak? – kérdezte Charles.

– Nagyon úgy fest – mondta Toni. – Én most lefekszem, hogy reggel elég friss legyek ahhoz, hogy nyomozzak. Találkozzunk, mondjuk, mindannyian nyolc órakor a reggelinél, már úgy értem, hogy mi, nyomozók, vagyis én, Harry, Patrick és Phil. Hát maga, Charles?

Charles lustán mosolygott.

– Én nem vagyok detektív.

Toni úgy érezte, igazából sosem tudott kiigazodni Sir Charleson. Igazán jóvágású férfi volt a csinos vonásaival és szőke hajával. De önelégült is volt, mint valami macska. Úgy járkált ki-be Agatha életében, ahogy a kedve tartotta. Bill megosztotta Tonival, hogy úgy sejti, Charlesnak és Agathának valamikor viszonya volt, de Toni sosem látta ennek semmi jelét.

Bill folyamatosan jött-ment aznap éjjel. Mikor ismételten felhívta a mircesteri rendőrséget, hogy jelezze, hétfőre valószínűleg visszatér, Wilkes tudni akarta, miért történhetett, hogy hallották, amikor azt mondja, Mrs. Raisin nem hajszolja a férjét. Bill beszámolt Agatha látogatásáról a két csatamezőn, és hogy véleménye szerint ez azért történt, mert Agatha szeret versengeni, és el akarta kápráztatni a volt férjét a katonai ismereteivel. A tény, hogy James Lacey ugyanabban az időben járt ezeken a helyeken, nem több mint merő véletlen. Bill most úgy érezte, nem volt lojális Agathához.

Akart még maradni, de Boase nyersen közölte vele, hogy nincs szüksége a segítségére. Amikor Bill elhagyta a hewesi rendőrséget, látta, amint Patrick elmélyülten társalog az őrmesterrel a

bejáratnál lévő asztalnál. Fontolgatta, hogy csatlakozik hozzá, de aztán úgy döntött, Patrickre hagyja a dolgot.

Reggel mindannyian találkoztak az ebédlőben. Toni szerzett egy példányt a szakmai telefonkönyvből, és most bejelölgette mindazokat az üzleteket, ahol nagy valószínűséggel kalapokat is árulnak.

Ám ekkor kinyílt az ebédlő ajtaja, és egy ismerős hang hallatszott:

– Adjon már valaki nekem egy csésze feketekávét. Tisztára ki vagyok nyuvadva!

Megkönnyebbüléssel vegyes elképedéssel bámultak rá mindannyian, hiszen aki odasétált az asztalukhoz, nem volt más, mint maga Agatha Raisin.

– Hol van a kalapja? – kérdezte Roy, aztán idegesen kuncogni kezdett, mikor Agatha ráemelte mackószemét.

– Visszatartották, mint bizonyítékot – mondta Agatha. – Kávét, az isten szerelmére! Bárcsak lenne egy cigarettám. Idióta dajkaállam!

– De hát mi történt? – kérdezte Toni. – Az ügyvédje hozta ki?

– Nem, a hülye kalapom hozott ki. A Fő utcán vettem egy Delia's Modes nevezetű boltban. Az eladólány szerint pontosan olyan, mint amilyet a cornwalli hercegnő viselt a francia miniszterelnök látogatása alkalmával Windsorban.

– Pontosan úgy nézett ki, mint egy elgázolt állat – kuncogott Roy.

– A boltban nagyon is jól nézett ki! – csattant fel Agatha. – Akárhogy is, még mindig maradt annyi időm, hogy visszajöjjek ide

a vendéglőbe és csatlakozzam Tonihoz, de egyedül akartam lenni és átgondolni a dolgokat. Fogtam egy taxit, elmentem Downboysba, és éppen sétálgattam, amikor összefutottam Jamesszel. Sétáltunk és beszélgettünk. Aztán előkerült a tanúja, aki őt kereste, és elmentek a templomba. Leültem egy padra. Változatlanul szerettem volna magamnak egy kis időt.

Falusiak jöttek-mentek előttem. Páran meg is álltak, szemügyre vették a kalapomat, és megkérdezték: „Hát maga nem megy a templomba?” A rendőrök ajtóról ajtóra járva mindenkit kikérdeztek a faluban a gyilkosság után. Így aztán elegendő bizonyítékot találtak, hogy ott voltam, ahol mondtam, és a taxis is igazolta, hogy ő szállított Downboysba. Persze jó időbe telt, míg mindez kiderült, és mondhatom, nem szívesen eresztették el a kedvenc gyanúsítottjukat.

Megjelent egy rendőr, és közölte:

– Valamennyiüknek tanúvallomást kell tenniük a rendőrségen. Maga az első, Mrs. Raisin.

– Megjött az ügyvédem?

– Igen. Várja önt.

Tovább zajlott a nap, egyik kihallgatás a másik után. Végül eljutottak odáig, hogy mind elmehettek.

– Szeretnék még egy pár szót váltani Jamesszel, mielőtt elmegyünk – bosszankodott Agatha.

– Hagyd a fenébe – javasolta Charles. – Örülj, hogy kikecmeregtél a slamasztikából.

Agatha és Toni felmentek a szobájukba csomagolni.

– Nem szeretem így félbehagyni a dolgokat – morgott Agatha. – Ki az ördög akarhatta megölni Felicityt?

– Ezt most már a rendőrségre kell hagynunk – mondta Toni.

Csengett a telefon. Amikor Agatha felvette, egy sírástól elfúló hang szólt bele:

– Olivia Bross-Tilkington vagyok.

– Nézze – mondta Agatha védekezőleg –, rettentően sajnálom, hogy ilyen csapás érte magukat, de…

– Annyira sajnálom, amit a templomban mondtam! – folytatta Olivia. – Szeretném felbérelni, hogy derítse ki, ki ölte meg a lányomat. Már utánanéztem az ön munkájának.

– Nincsenek olyan forrásaim, mint a hewesi rendőrségnek – mondta Agatha óvatosan.

– De a múltban már sokszor megoldott olyan ügyeket, amelyeket a rendőrség nem tudott. Kérem, Mrs. Raisin, jöjjön el hozzánk, és legyen a vendégünk.

– Mr. Lacey ott van?

– Reggel távozik, ami az adott körülmények között a legérzéketlenebb dolog, amit csak el tudok képzelni.

Agatha elhatározta magát.

– Reggel átmegyek.

Letette a telefont, és Tonihoz fordult. A szeme ragyogott.

– Olivia Bross-Tilkington volt az. Megbízott azzal, hogy derítsem ki, ki ölte meg a lányát.

– Akarja, hogy magával maradjak?

– Nem, Charles is elegendő lesz. Már régebben is segített nekem. Fel is hívom. – De Charles nem volt a szobájában, és a recepcióhoz intézett telefonhívásból kiderült, hogy már el is ment.

– Maradok – jelentette ki Toni. – Egy darabig mindenképpen. Szüksége lesz asszisztensre. Futok egy kört, megmondom Harrynek, hogy tartsa a frontot, amíg vissza nem érek, maga meg kapja el Patricket, és vegye rá, hogy vigye a maga boltját.

Másnap, mialatt Agatha és Toni Downboysba hajtottak, elromlott az idő, és a szürke égből folyamatosan szemerkélt az eső.

– Nem igazán vágyom arra, hogy ezekkel együtt legyek – jegyezte meg Toni.

– Pont ezen gondolkodtam – mondta Agatha. – Felvethetném, hogy inkább ott maradunk a vendéglőben, és mindennap átjövünk. De minél többet meg kell tudnunk Felicityről. James, az istenit neki. Remélem, még nem ment el. Talán van valami ötlete, hogy kik lehettek a leendő neje ellenségei.

A Bross-Tilkington rezidencia nagy elektromos kovácsoltvas kapui zárva voltak. Agatha felsóhajtott, amikor meglátta a kapu előtt gyülekező riportereket.

– Rükverc, de gyorsan – utasította Tonit.

Mikor ismét kikerültek a faluból, Agatha felhívta Oliviát, és megkérdezte, van-e hátsó bejárat a birtokra. Aztán átadta a telefont Toninak, aki lejegyezte az instrukciókat.

Ezúttal más irányból közelítették meg a falut, és hamarosan ott találták magukat egy kis őrház előtt, amelyben ült valaki és vigyázta a kapukat. Szemügyre vette a kocsijukat, majd kinyitotta nekik a kaput.

– Fura, nagyon fura – töprengett hangosan Agatha, miközben egy keskeny úton zötyögtek a ház hátsó része felé. – Miért ez a sok biztonsági intézkedés?

– Csakugyan – mondta Toni. – Kíváncsi vagyok, vajon tartottak-e valamitől már a gyilkosság előtt is.

Harmadik fejezet

Amikor odaértek, George Bross-Tilkington állta útjukat. Nagydarab férfi volt, napbarnított, kötekedő ábrázattal a nagy szürke hajtömeg árnyékában.

– Nem akarom itt látni magukat! – dörögte.

– De hát a felesége… – kezdte Agatha.

– Nem érdekel, mit mondott a feleségem. Takarodjanak innen!

Ekkor Olivia jelent meg mögötte.

– Én hívtam meg Mrs. Raisint – mondta. – Említettem neked. Jó nyomozó hírében áll, *és én tudni akarom, ki ölte meg a lányunkat!*

– A rendőrség majd…

– Én nem várok ezekre a helybeli tuskókra. Mellesleg, Sylvan is egyetért velem.

– Hogy mit csinál?

– Rólam van szó? – Sylvan sétált be az előcsarnokba. Agatha szíve gyorsabban kezdett dobogni. Aztán eszébe jutott az a megalázó telefonhívás Párizsba.

– Én bátorítottam Oliviát, hogy vegye igénybe Agatha szolgálatait – jelentette ki Sylvan.

– Miért?

– Hogy miért? – kérdezte gúnyosan Sylvan. – Az ember még azt hihetné, te nem szeretnéd, hogy a gyilkos kiléte napvilágra kerüljön.

– Ó, csináljatok, amit akartok! – csattant fel George, és eltrappolt.

– Annyira sajnálom – szabadkozott Olivia. – Szegény George gyászol, és azzal leplezi, hogy dühöng. – Olivia szeme feldagadt a sírástól. – Először is megmutatom a szobájukat. Csak magát vártam, Mrs. Raisin.

– Hívjon csak Agathának. Ő itt egy másik nyomozó, Toni Gilmour, aki a segítségemre lesz. De azt hiszem, jobb, ha mindketten továbbra is Hewesban szállunk meg. Úgy objektívebben szemlélhetjük a dolgokat.

– Nos, rendben. Menjünk a társalgóba, és beszéljük meg az ügyet.

Toni körülnézett a nappaliban, avagy társalgóban, ahogy Olivia nevezte. Sokkal inkább látszott egy szálloda halljának, mint egy magánház nappali szobájának. Politúrozott asztalkák és kárpitozott székek képeztek benne kis szigeteket, a famunkákat aranyozás díszítette. A kandallóban nem égett a tűz. A rostélyt ehelyett narancsszínű, gyűrött papír ékesítette. Az erkélyablakok előtt egy asztalon nagy váza állt, tele selyemvirágokkal. A tűzhely fölött lakkozott hajókerék lógott, amelybe aranyozott betűkkel a Cynthia nevet vésték. Az egyik sarokban bőrrel borított bárpult állt, mögötte üvegpolcok a falon, amelyeket rózsaszín fényszalagokkal világítottak meg, és tele voltak azokkal a furcsa italosüvegekkel, amelyeket az emberek általában társasutazásokon gyűjtenek be.

Sylvan, Agatha, Toni és Olivia körbeülték az egyik asztalkát. Toni elővette a jegyzetfüzetét.

– Miért van hajókerék a kandalló fölött? – kérdezte.

– Az volt a férjem első hajója. Cynthiának hívták az első feleségét.

– Mi történt vele?

– Meghalt rákban.

Agatha fájdalmasan érzékelte Sylvan Dubois jelenlétét. A férfi minden ízében pontosan olyan vonzó volt, ahogy emlékezett rá, enyhén őszülő, sűrű hajával, mélyen ülő szemével, karcsú alakjával.

– Nos, beszéljünk a lányáról – mondta Agatha. – Mit gondol, lehettek ellenségei?

– Őt mindenki csodálta.

– Volt már férjnél?

– Nem.

– De hát olyan gyönyörű volt – szólt közbe Toni. – Egész biztos, hogy sok ajánlatot kapott már.

– Természetesen.

– Akkor lehetett esetleg egy visszautasított udvarló, aki meg akarta ölni? – kérdezte Agatha.

– Fordítva történt – mondta Sylvan, a maga finom és gúnyos francia akcentusával.

– Ezt hogy érti? – érdeklődött Toni.

– Felicity amolyan *ejtett* nő volt.

– És mit értsünk egészen pontosan ezalatt? – firtatta Agatha.

– Azt, hogy kétszer is eljegyezték, és kétszer is visszamondták az érintettek az eljegyzést.

– Sylvan – szólalt meg Olivia, és sírva fakadt –, ha nem lennél a férjem barátja, akkor most megkérnélek, hogy hagyd el a házat.

– Hogyan kötöttek barátságot James Laceyvel? – kérdezte Agatha.

– Véletlenül leöntöttem sörrel egy sörözőben – felelte Sylvan. – Elnézést kértem, és elkezdtünk beszélgetni. Odaadtam neki a névjegyemet azzal, hogy ha Párizsban jár, keressen fel, és meghívom egy vacsorára. Úgy is történt. Mondtam neki, hogy egy

barátom partijára vagyok hivatalos, és elvittem magammal. Ott találkozott Felicityvel.

Olivia a szemét törölgette.

– Szerelem volt első látásra – tette hozzá.

– És hogyan ismerkedett meg a Bross-Tilkington családdal? – érdeklődött Toni.

– Cannes-ban nyaraltam. Ott találkoztunk, hát, mikor is…? Tíz évvel ezelőtt, és azóta is barátok vagyunk.

– Miből származik Mr. Bross-Tilkington jövedelme? – érdeklődött Toni.

– George nyugdíjas – felelt Olivia. – Ingatlanügyekben utazott. Főleg külföldi ingatlanokkal foglalkozott.

– Spanyolországban? – kérdezte Agatha.

– Igen, Spanyolországban és más országokban is.

– Sok dühös ember van Spanyolországban, aki elvesztette az otthonát. Kiderült, hogy a lakásaik mezőgazdasági területen épültek, és miután belefektették életük teljes megtakarítását, a helyi spanyol önkormányzatok jöttek és ledózerolták az épületeket. Sokan közülük panaszt emeltek, hogy becsapták őket. Az ingatlanügynökök azt mondták: „Ne aggódjanak az ügyvéd miatt. Majd mi szerzünk ügyvédet.” Így aztán nem érzékelték a veszélyt, csak amikor már túl késő volt.

– Semmi ilyesmi nem történt, amíg az én George-om árult ingatlanokat – mondta dühösen Olivia. – Szabad emlékeztetnem, hogy az én drága kislányom volt az, akit megöltek?

– Arra gondoltam – szólt közbe Agatha elővigyázatosan –, hogy talán valaki a csalódott emberek közül a családon akart bosszút állni azzal, hogy megöli a lányukat.

– Képtelenség!

– Értem…

– Sylvan, ön biztos abban, hogy Felicity előző két eljegyzésének a vőlegények vetettek vége?

– Így értesültem róla.

– Netán megvan önnek az illetők neve és címe? – kérdezte Agatha Oliviától.

– Odaadom magának – felelte az asszony, és kisietett a szobából. Azután mindannyian hallhatták, hogy megszólal a csengő, és utána egy hangot:

– Sajnálom, hogy zavarnunk kell, Mrs. Tilkington, de a helyszínelő csapatom szeretne még egy pillantást vetni a lánya szobájára. És ha készen áll erre már ma, akkor szeretnénk még egy pár kérdést feltenni önnek és a férjének. Ó, Mr. Dubois, ne menjen el, önhöz is lennének kérdéseink.

Mikor Olivia és Sylvan kimentek a szobából, Agatha odasúgta Toninak:

– Gyerünk innen. Derítsük ki, hogy az a kutyavigyázó figura tud-e valami használhatót.

Kiléptek az erkélyajtón. Odakint elállt az eső, de a pázsit szivacsosan cuppogott a lábuk alatt.

– Remélem, biztonságosan be vannak zárva a kutyák – mondta Agatha idegesen.

– Igen, látom, hogy ott mászkálnak a kerítés mögött – felelte Toni, ahogy közeledtek a kennelekhez.

– Ott van az a kis kunyhó – mutatta Agatha.

Ahogy közeledtek, a kis faházból egy alacsony, pocakos fickó jött elő, és rájuk bámult. Lapos szövetsapkát, sportos dzsekit és viseltes kordnadrágot hordott, a lábán nagy, ütött-kopott fekete bőrcsizma.

Nyomott képén torz kifejezés ült, mintha valamikor valaki jókora súlyt helyezett volna egyszer s mindenkorra a feje búbjára.

– Mit akarnak itt? – vakkantotta.

Agatha közelebb ment.

– Csak pár szót váltani – mondta. – Mrs. Bross-Tilkington megbízott azzal, hogy nyomozzak a lánya megölése ügyében. Maga régóta dolgozik a családnak?

– Öt éve.

– Szabadna tudnom, hogy hívják?

– Jerry Carton.

– Én Agatha Raisin vagyok, és ez itt az asszisztensem, Toni Gilmour. Van valami ötlete esetleg, miért ölhették meg Felicityt?

– Gőzöm sincs.

– Mire szolgálnak ezek a nagyfokú biztonsági óvintézkedések? Úgy értem, mesteri szintű betörésvédelem, elektromos kapuk, meg még ez a négy német juhász is.

Jerry odaköpött Agatha lába elé.

– Boszorkányos egy világban élünk, hölgyem.

– Nem a boszorkányságról van szó – vetette közbe Toni. – Arra gondolok, hogy esetleg megkérték rá, hogy valamilyen meghatározott személlyel kapcsolatban különösen elővigyázatos legyen?

– Miért nem fogja a kérdéseit és dugja fel a …

– Nana, lassan a testtel – figyelmeztette Agatha a legszebb, Carsely hölgyegyleti modorában. – Itt hölgyek is vannak.

– Ja, igen. Hol?

– Gyerünk – mondta Toni. – Ez az idióta nem tud semmit.

– Van magának aktája a bűnügyi nyilvántartásban? – kérdezte Agatha.

A férfi baljóslatúan Agatha felé lépett.

– Takarodjanak innen, vagy kiengedem a kutyákat.

– Gyerünk – sürgette Toni Agathát, a ruhaujját rángatva.

Agatha vonakodva ment vissza vele a házba. Elővette a mobilját, és felhívta Patricket.

– Még úton vagyok hazafelé – mondta Patrick. – Mi a helyzet?

– Semmi különös – mondta Agatha. – Csak érdekelne, fel tudod-e használni a rendőrségi kapcsolataidat arra, hogy kiderítsük, ennek a kutyás őrnek van-e valamije a nyilvántartásban. A neve Jerry Carton.

– Megpróbálom. Bill előttem megy a kocsijával az autópályán. Utána megyek Mircesterbe, és meglátjuk, bele tud-e kukkantani az aktákba.

Agatha megköszönte, és letette a telefont.

Tonival együtt visszatértek a nappaliba. Toni körülnézett és felsóhajtott.

– Nem ezt vártam a középosztálytól.

– Csak olyan, mint bármelyik másik – mondta Agatha. – Tarkabarka népség, és némelyik tagja egészen szörnyű.

– Olvasott Betjemant az iskolában?

Agatha visszagondolt a rettenetes elemi iskolai évekre, amelyben része volt; a napokra, melyek legnagyobb részben azzal teltek, hogy szembeszálljon az őt piszkálókkal, és megpróbálja meghallani a tanárok hangját a lármában, amit a tanulók csaptak az osztályteremben.

– Remélem, nem fogod most rám zúdítani az összes szellemóriást – mondta Agatha. – Már eleget kaptam belőlük Jamestől. – James, gondolta hirtelen, hol vagy most?

– John Betjemanra, a költőre gondolok. Emlékszem, olvastam tőle egy verset, *A szolga szerelmes énekét*. Betjeman szerelmes volt egy lányba, akit úgy hívtak, hogy Joan Hunter Dunne. Nemrég halt meg, kilencvenkét éves korában.

– És ennek mi a nyavalya köze van bármihez? – dohogott Agatha.

– Hát – mondta Toni –, tudja, hogy mentek a dolgok nálunk otthon a szülői házban. Nekem olyan képem volt a középosztályról, mint amilyet az a vers festett: biztonságos, szerény otthonok, pénz, rajongó szülők, akik szeretettel fogadják a megfelelő fiatalembereket, amikor azok elkísérnek táncolni a klubba. De ez még csak nem is hasonlít arra.

– A rend kedvéért – mondta Agatha –, azok az emberek, akik akkora slamasztikába kerülnek, hogy nyomozni kell miattuk, általában nem túl normálisak. – Aztán eszébe jutott James egynémely barátja, és elfojtotta a borzongását. Be kellett vallania magának, hogy azért ment olyan korán nyugdíjba és költözött Cotswoldsba, mert követte álmát, ami az előkelőek biztonságos életéről szólt.

– Mindenütt vannak jó emberek – tette hozzá. – Mint például Mrs. Bloxby. Vagy a hozzá hasonlók.

Sylvan lépett a szobába.

– Ez az egész roppant fárasztó – sóhajtott. – Kérdések, kérdések, és megint kérdések. És feltételezem, most magának még több is van.

Agatha az órájára nézett.

– Miért nem megyünk inkább ebédelni?

– Jó ötlet. És a csinos asszisztense?

Agatha Tonira pillantott, aki sietve kijelentette:

– Ami azt illeti, ha nem bánják, inkább visszamennék a városba egy kicsit szimatolni, hátha megtudhatok valamit.

– Elsétálhatunk ide a kocsmába – ajánlotta Sylvan. – Már ettem ott, és egész jó a konyha.

***

A Downboys központjában található kocsmát Károly Királynak nevezték el. Második Károly egy csúful megfestett képe himbálódzott a feltámadó szélben a vén kocsma homlokzata előtt. Tudor-korabeli épület volt, fekete gerendavázzal, fehérre meszelve, elülső fala élemedett kora következtében előredomborodott.

– Van ott egy szabad asztal – mutatta Sylvan, és arrafelé kormányozta Agathát.

– Felveszik itt az italrendelést, vagy oda kell menni a pulthoz? – kérdezte Agatha.

– Először megkapjuk az italainkat, aztán jön a pincérnő a második körben a rendelésünkért.

– Majd én hozom az italokat – ajánlotta fel Agatha. – Ezt én állom. Mit iszik?

– Egy fél lagert.

A kocsma dugig volt falusiakkal. Egy férfi hátrafordult a bárszékén, és megpillantotta Agathát. Súgott valamit a haverjainak, erre mind körbefordultak.

– Ha már kibámészkodta magát – mondta neki Agatha –, engedjen oda. Szeretném feladni a rendelésemet.

A férfiak arrébb csusszantak a székükön és utat engedtek neki. Hirtelen mindenki elhallgatott. A csapos kicsi, fontoskodó emberke volt, sportzakóban, fehér ingben, szürke flanelmellénye fölött

nyakkendőt viselt. Az arcán hamis barnaság fénylett, a fogain mesterséges kozmetikai fehérítés. Agatha arra tippelt – mint később kiderült, helyesen –, hogy olyasvalaki lehet, aki a showbizniszből vonult vissza, hogy kocsmát nyisson.

Agatha gin-tonikot rendelt magának, egy fél pint sört Sylvannak, majd visszasétált az asztalukhoz.

A csevegés zaja újra felerősödött.

– Egészségünkre! – emelte poharát Sylvan.

– Soha nem beszél franciául? – kérdezte Agatha. Mikor a férfiról ábrándozott, az mindig franciául duruzsolt neki.

– Amikor francia illetőhöz beszélek, akkor igen, egyébként minek tenném? – Sylvan átnyújtotta neki az étlapot. – A marhasült és a Yorkshire puding kiváló – jegyezte meg.

Agatha a dereka körfogatára gondolt, de nagyon éhes volt, úgyhogy mosolyogva beleegyezett, kipróbálja.

Sylvan felemelte a kezét. Egy pincérnő nyomban ott termett.

– Mit óhajt, uram?

– Kegyedet, maga szépséges teremtés.

A pincérnő, aki vékony volt és szeplős, élvezettel kuncogott. Mintha érzékelné, hogy Agatha tekintete belemélyed, Sylvan feladta a rendelésüket. Agatha mélyen megvetette az olyan férfiakat, akik flörtöltek a pincérlányokkal, vagy bárkivel, mialatt az ő társaságában voltak.

– Örülök, hogy alkalmam van beszélgetni önnel – kezdte.

A férfi mosolygott.

– Én is örülök.

– Először is, maga jól ismeri George Bross-Tilkingtont. Mire való az a sok biztonsági intézkedés?

– A világ nagyon veszélyes lett. George gazdag ember. Pár évvel ezelőtt sok betörés volt a faluban. Akkor kezdett el óvintézkedéseket tenni.

– És mi van Felicityvel? Beszélnem kell majd a két előző vőlegényével. Biztos abban, hogy ők bontották fel az eljegyzést és nem fordítva?

– Nekem ezt mondták. Parancsol egy kis bort?

Nem sokkal ezelőtt Agatha még igennel felelt volna, egy romantikusba hajló vacsora reményében, de most már teljes detektív-üzemmódban működött. – Nem, köszönöm – mondta. – Szeretném tisztán tartani a fejemet. Tehát, milyen volt Felicity úgy istenigazából?

– Kivételesen gyönyörű.

– A személyiségéről szeretnék többet tudni.

– Nem hiszem, hogy túl bonyolult személyiséggel rendelkezett volna. Ellenben igen sokat dolgozott a megjelenésén – kozmetikusok, fodrászok, személyi edzők meg minden ilyesmi.

– De James intelligens férfi. Biztos, hogy a szépség önmagában nem lett volna elég neki.

– Felicitynek volt egy különleges képessége. Megjött az ételünk. Szörnyen éhes vagyok. Egy kis időre tegyük félre a kérdéseket.

A marhasült isteni volt. Agatha evett belőle egy keveset, de aztán úgy érezte, képtelen többet várni arra, hogy megtudja, milyen különleges képessége volt Felicitynek.

– Miféle különleges képességgel bírt Felicity? – firtatta.

– Nagyon jó volt az ágyban.

Agatha kimért lassúsággal letette a villát és a kést.

– Honnan tudja?

A férfi franciás, vagy inkább gall stílusban megvonta a vállát, és a szeme csak úgy csillogott, jól mulatott.

– Úgy érti, viszonya volt vele?

Újabb vállvonogatás. Ó, James, gondolta Agatha, hát én nem voltam elég jó az ágyban?

– De egész biztos, hogy ez sem lehetett elég – erősködött. – James azt mondta nekem, hogy szívesen megszökne a házasság elől.

– Ó, de hát ő egy tisztességes úriember. Megvolt az időpont, meg a gyűrű az ujján. Sokkal idősebb, mint Felicity, és egészen másfajta etikai készlettel működik. Na mármost, ha Felicity gondolta volna meg magát, ő lemondta volna az esküvőt akár a legeslegutolsó pillanatban is.

– Vajon szerette Jamest?

– Felicity olyan nagyon szerette önmagát, hogy ott nem sok hely maradt másnak.

– Ribanc! – sziszegte Agatha, és könnyes lett a szeme.

A férfi áthajolt az asztalon, és meleg tenyerével megszorította Agatha kezét. – Maga nagyon odaadóan törődik a volt férjével.

– Nem erről van szó! – mondta Agatha dühösen. – Amit James iránt éreztem, annak rég vége.

Nem magyarázhatta el, hogy az egész ügytől milyen szörnyen öregnek és rondának érzi magát. Arra is emlékeztette magát, hogy James vált el tőle. Abban nem volt tisztesség. Nem kötötte a házassági fogadalom.

– Egye meg az ebédjét – mondta gyengéden Sylvan.

– Azt hiszem, elég volt – felelte Agatha, és eltolta a tányérját. – Vissza kellene mennem a házba.

– Igyon egy kávét meg egy brandyt. Ráfér magára. *Je t'en pris*.

Agatha összeszedte magát. Egy jó nyomozó nem érzelgősködik lépten-nyomon. Patrick és Phil például ilyenkor szívósan tovább dolgoznak. Bill Wong még egy megsemmisült románc szívfájdalmai közepette sem hagyta soha, hogy az érzései elhomályosítsák az ítélőképességét. Az egész az öregedés miatt van, gondolta nyomorultul. Az a szörnyű érzés, hogy elveszíti a vonzerejét, ráncai lesznek, csúf kis arcszőrzete nő, a hasa meg ragaszkodik ahhoz, hogy egyre lejjebb ereszkedjen dél felé – mindezek nagyon demoralizálók. Fel kell hagynia vele, hogy Sylvanra úgy tekintsen, mint vonzó francia férfira, és szigorúan a munkájához kell ragaszkodnia.

Toni időközben kinyomozta a nevét és címét Felicity két exvőlegényének. Az első bizonyos Bertram Powell volt, aki ügyvédként dolgozott Hewesban.

A titkárnője, egy dundi fiatal nő, lakkozott hajjal és irodai kiskosztümben megkérdezte, van-e időpontja, és amikor Toni nemet mondott, halvány mosoly kíséretében közölte, hogy Mr. Powell egész nap foglalt.

Toni az órájára nézett. Ebédidő. Bentről, az irodából nem hallatszott semmi hang. Köszönetet mondott a titkárnőnek és távozott.

Elkezdte végignézni az éttermeket az ügyvédi iroda közelében, és mindenütt Mr. Powell után érdeklődött. Egy steak house-ban akadt rá, amely Hewes egyik, a Frim folyóhoz vezető macskaköves utcájában működött. A főpincér, abban a hiszemben, hogy Toni együtt ebédel Bertram Powell-lel, odavezette a lányt az ügyvéd asztalához.

– Helló – mondta Toni és kezet nyújtott.

A férfi meglepetten felemelkedett és kezet rázott vele. A főpincér tartotta Toninak a széket, míg leült.

– Ki a csoda maga? – kérdezte Bertram. Sokkal idősebb volt annál, mint amire Toni számított. Úgy gondolta, közel lehet az ötvenhez. Az arca széles volt, harcias, az orra úgy festett, mintha egyszer eltört volna. Haja fekete és fényes, olyan fekete, akárcsak apró szemei.

– Magánnyomozó vagyok, és Felicity Bross-Tilkington gyilkossági ügyében nyomozok.

Egyszerre úgy tűnt, Bertram jól szórakozik.

– Csak hajrá. De hisz maga még gyerek.

Toni átadta a névjegyét.

– Ne tévessze meg a látszat. Kiválóan végzem a munkám.

Egy pincér jelent meg az étlappal.

– Ön valami nem túl bonyolultat kért, mint például steak sült krumplival? – kérdezte Toni.

– Naná.

Toni is egy jól átsült steaket rendelt sült krumplival és egy üveg ásványvizet.

– Nem várom el öntől, hogy meghívjon ebédre, Mr. Powell – tette hozzá.

– Remélem is, hogy nem. Nem tudok Felicityről semmit mondani. Jó ideje, hogy jegyesek voltunk.

– Miért bontotta fel az eljegyzést? Maga volt az, aki véget vetett neki, ugye?

– Igen.

– Miért?

– Azt inkább nem mondanám el.

A pincér kihozta Toni ételét. A gyorsaság, amivel megérkezett, rossz jel, gondolta Toni. Talán már időtlen idők óta ott ül a steak a konyhában egy melegített tányéron. A pincér kivételesen jóvágású fickó volt, karcsú csípővel. Bertram elismerő pillantással követte, ahogy elsétált.

Toni tekintete kiélesedett, ahogy szemügyre vette Bertram öltözékét. Sötét öltönyt viselt, csíkos inget, selyem nyakkendőt, csupa olyasmit, ami illett a hivatásához. Az öltönye szabása is kitűnő volt.

– Miért bámul így rám? – kérdezte Bertram.

– Azon töprengtem, vajon nem meleg-e.

– Maga pimasz kis… Ó, az ég szerelmére, igen, ha ettől boldogabb.

– És ezért vetett véget a jegyességnek?

– Igen, az apja rájött. Nem tudtam, hogy rám állított egy magánnyomozót.

– Hogy lehet, hogy mégis maga bontotta fel az eljegyzést és nem Felicity?

– Ő végig akarta csinálni. Az apjának is megmondta, hogy ezt akarja. Én még csak akkor fedeztem fel, hogy meleg vagyok.

– És hogy álltak a szexszel?

– Felicity nem zavartatta magát. Kijelentette, hogy ezen a téren sosem voltak problémáink, és az esküvői meghívókat már kiküldték. Én azonban ragaszkodtam hozzá, hogy mindennek vessünk véget. George Bross-Tilkington dühöngött. A Bross-Tilkington család, ha az ember közelebbről megismeri őket, olyan közönséges, mint a ganéj. George apja, a vén Harry Bross, még ócskavas-kereskedő volt Londonban az East Enden. Tilkington a felesége lányneve. George dédelgette a gondolatot, hogy ő majd

valamiféle földesura lesz Downboysnak, a lánya pedig egy ügyvéd felesége. Azt mondta, egy jó pszichiáter majd kigyógyít. De én elutasítottam.

Így aztán elterjesztette az egész városban, hogy homoszexuális vagyok. Azt hittem, ezzel ki is nyírta a karrieremet, de a dolog visszaütött, mert innentől én kaptam meg az összes homoszexuális esetet a környéken. És épp elég közel vagyunk Brightonhoz, ami Anglia San Franciscója. De ne húzzon ujjat a Bross-Tilkingtonokkal, ifjú hölgy. Ijesztő egy banda.

– Valami bűnügy?

– Nincs olyan, amiről tudnék. George minden jel szerint legálisan szerezte a vagyonát a spanyol ingatlanüzletei révén.

– Hallott esetleg valami pletykát arról, miért őrzik az otthonukat olyan fokozott biztonsági intézkedések közepette?

– Nem. Az ilyesmi nem szokatlan. Sokféle bűntény történik errefelé, és a vagyonos emberek félnek a betörőktől.

– Mikor voltak eljegyezve Felicityvel?

– Nyolc évvel ezelőtt.

– És maga után is jött valaki, aki felbontotta az eljegyzést. Ernest Wheatsheaf. Tudja, hol találom meg?

– A Fő utcán, a Southern Bankban. Ő a bankigazgató. – Bertram intett, hogy fizetne, külön számlát kért kettejüknek, kifizette a magáét és elsietett. Toni megevett a steakjéből annyit, amennyit tudott, gondosan kikapcsolta az asztal alatt a nyitott táskájában tartott jó minőségű hangfelvevőt, ő is fizetett, és ment, hogy megkeresse a Southern Bankot.

Sylvan leeresztett szempillái alól méregette Agathát, aki elnézést kért, és kiment a mosdóba, hogy felfrissüljön. Csinos, feszes feneke van és nagyon hosszú lába, és az erős érzékiség levegőjét árasztja, úgy, hogy látszólag egyáltalán nem is tud róla, gondolta elismerően a férfi. Talán egy kis szórakozás feldobhatja itteni látogatását. George úgyis könyörgött neki, hogy maradjon.

A bankban Toni kérte, hogy vezessék az igazgatóhoz, mire közölték vele, hogy az igazgató úr nagyon elfoglalt, és majd más foglalkozik vele.

– De kár – mondta Toni –, éppen nyertem a lottón, és…

– Ó, vagy úgy, várjon csak itt – mondta a nő, aki az ajtó melletti asztalnál ült. – Azt hiszem, fogadni szeretné önt.

Tonit három perc múlva bekísérték Ernest Wheatsheaf impozáns irodájába. Magas, vékony férfi volt, őszülő hajjal. Toni úgy vélte, akárcsak Bertram, Wheatsheaf is az ötvenhez közeledhet. Vajon miért nem érdeklődött Felicity a korban hozzá illő férfiak iránt?

Ernest melegen megrázta Toni kezét.

– Megtiszteltetés és öröm számunkra, hogy kezelhetjük az ügyeit, Miss…?

– Gilmour. – Toni átadta névjegyét. A férfi tanulmányozta, és úgy felhúzta a szemöldökét, hogy szinte eltűnt a hajvonalában. – Valójában magánnyomozó vagyok, és Mrs. Bross-Tilkington fogadott fel, hogy derítsem ki, ki gyilkolta meg a lányát.

– Akkor azonnal hagyja el az irodámat! Maga hamis ürüggyel jutott be hozzám.

– Nézze, Mr. Wheatsheaf – kezdte Toni –, vegye úgy, hogy gyakorolhat velem, mert biztos vagyok benne, hogy a rendőrség hamarosan ki fogja hallgatni.

A férfi már félig felemelkedett, de most visszasüppedt a székébe.

– Miért?

– Mert el voltak jegyezve Felicityvel. Meg akarnak majd bizonyosodni róla, hogy maga volt az, aki lemondta az esküvőt.

– De mi köze ennek a gyilkossághoz?

– Ellenőrizni fognak mindenkit, akinek oka lehetett rá, hogy haragudjon Felicityre.

– Maga túl fiatal ahhoz, hogy nyomozó legyen.

Toni kinyitotta a táskáját, és elővett egy irattartót újságkivágásokkal.

– Vessen egy pillantást ezekre – javasolta.

A férfi átlapozta az újságkivágásokat, amelyek Toni eddigi sikereiről számoltak be. Noha ezek leginkább Agatha Raisin nyomozói munkájának voltak köszönhetők, Toni szerepét mindig kihangsúlyozták, mert hát olyan fotogén volt.

– Nos, úgy tűnik, érti a dolgát, kisasszony – mondta Ernest –, de nem látom, mi köze lehet ennek a gyilkosságnak énhozzám.

– Úgy látom, ön intelligens ember, és fontos pozíciót foglal el ebben a városban – mondta Toni, és bájos mosolyt villantott a férfi felé. – Nem arról van szó, hogy bármi köze lehetne a gyilkossághoz – persze hogy nincs –, hanem arról, hogy ismerte Felicityt. Márpedig olykor, sőt ami azt illeti, igen gyakran a meggyilkolt személy karaktere világít rá arra, hogy mi lehetett az ok a gyilkosságra.

Az időjárás odakint derűsebbre fordult. Az iroda ablakán betűzött a napsugár, és arannyá változtatta Toni szőke hajkoronáját.

Ernest váratlanul elmosolyodott.

– Csak tíz percem van az ön számára, de megteszek minden tőlem telhetőt. Maga ismerte Felicityt?

– Személyesen nem, de a vőlegénye meghívott az esküvőjükre. Kivételesen gyönyörű nő volt.

– Amikor én jegyben jártam vele, meglehetősen kövérkés volt és barna hajú.

– Mikor történt ez?

– Lássuk csak, öt évvel ezelőtt. Frissnek és ártatlannak tűnt, és nagyon odaadó volt. Azt hittem, nagyon jó feleség válik belőle.

– Nem volt belé szerelmes?

– Nagyon megfelelőnek találtam – felelte a férfi tartózkodóan. – Egy, az én pozíciómban lévő férfinak elővigyázatosnak kell lennie, hogy kit vesz el.

– És mi történt?

– Úgy találtam, hogy túlságosan… öööö… követelődző.

– Úgy érti, szexuális téren?

A férfi erre elvörösödött.

– Nos, hát igen. És ez megdöbbentett, mivel nem túlzottan úrinőhöz illő viselkedés. Iszonyúan dühöngött, amikor felbontottam az eljegyzést. Ami azt illeti, az anyja meg az apja még meg is fenyegetett mindenféle törvényes eljárással. Aztán elutazott a szüleivel valahova Európába. Mire sok idő múltán visszatért, már nem emlékszem, mennyi idő múlva, igazi szépséggé alakította magát.

Toni azon tanakodott, vajon Ernest is meleg-e, mint Bertram, és megkérdezte:

– Most házas?

– Az vagyok, és rendkívül boldog.

– Van esetleg valami ötlete Felicityvel kapcsolatban, mi lehet az, ami miatt valaki meg akarta ölni?

– Talán – felelte szárazon a férfi – a jelenlegi vőlegénye úgy találta, hogy az egyetlen kiút a házasságból a gyilkosság.

– Mi van Bross-Tilkingtonékkal? Valami az ő részükről?

Ernest titkárnője bedugta a fejét az ajtón.

– Mr. Barnstaple panaszkodik, hogy ön megvárakoztatja, uram.

– Kísérje be. Szép napot, Miss Gilmour. Most már igazán folytatnom kell a munkámat.

Egy órával később Toni és Agatha találkoztak a szobájukban a fogadóban, mert Toni felhívta Agathát, és azt javasolta, jó lenne, ha visszajönne és meghallgatná a két magnóra vett beszélgetést.

– Nagyon furcsa az egész – mondta Agatha, miután meghallgatta a felvételeket. – Beszélnem kell Jamesszel.

– Felhívja most?

– Nem. Ma délután beszéltem Mrs. Bloxbyval, aki azt mondta, hogy James visszament Carselybe. Szemtől szemben akarok beszélni vele. Most elmegyek, holnap visszajövök. Addig nézd meg, mit tudsz kideríteni Sylvan Dubois-ról. Az is egy furcsa barátság. Változatlanul próbálkozz azzal, hogy egyedül találd Oliviát. A sajtó valószínűleg nem fog zaklatni, történt egy kettős gyilkosság Brightonban, úgyhogy a legtöbben valószínűleg odarohantak.

Miután felszedte a kocsiját Mircesterben, Agatha visszafelé indult Cotswoldsba a Carsely felé vezető, lombokkal szegélyezett utakon. Hirtelen rátört a vágy, hogy elfelejtse ezt az egészet. Kiváló takarítónője, Doris Simpson a távollétében ellátta szeretett macskáit. Milyen csodálatos lenne, ha egyszerűen csak aludni

térne, reggel hosszan heverészne az ágyban, és lustálkodással töltené a napot, könyveket olvasgatva, a cicáival játszadozva.

Carsely falujának hangulatos, öreg kőházai csillogtak a késő esti fényben. Az idő szokatlanul meleg volt, és a kiskerteket színültig megtöltötték a virágok.

Agatha leparkolt a háza előtt, és bement. A macskák durcásan fogadták. Megcirógatta őket, de elhúzódtak tőle, és szemrehányóan várakoztak a hátsó ajtó előtt. Kiengedte a két tigrist, majd felment az emeletre, rendbe hozta a sminkjét, aztán átment a szomszédba és becsengetett.

James nyitott ajtót. Egy percig csak álltak és nézték egymást, aztán James csendesen megszólalt:

– Gyere be, Agatha.

Agatha besétált az ismerős szobába, leült a szófára, és visszafojtott egy feljajdulást, amikor gyulladt csípőízületébe csúnyán belenyilallt a fájdalom.

James beleroskadt kedvenc karosszékébe a kandalló mellett.

– Micsoda zűrzavar – nyögte.

– Miért nem maradtál ott? – kérdezte Agatha.

– Mert muszáj volt távol kerülnöm George-tól és Oliviától. Először engem vádoltak meg a gyilkossággal, de a légkör azután is pokoli maradt, miután a rendőrség tisztázott engem.

– Megszállhattál volna velünk együtt a Vidám Farmerben – mondta Agatha.

– Muszáj volt eljönnöm – mondta halkan James. – Fogalmad sincs, mekkora idiótának érzem magam.

– Nos, Olivia megbízott azzal, hogy derítsem ki, ki ölte meg a lányát, és meg is fogom tenni, úgyhogy kellene némi támpont, miért akarta valaki eltenni láb alól. Milyen volt Felicity?

– Mesésen szép, ahogy te is tudod. Úgy tűnt, rajong értem. Egyszerűen lenyűgözött, ahogy csüggött minden szavamon. Csak azalatt az ukrajnai utazás alatt kezdtem lassan rájönni, hogy amikor én hozzá beszélek, ő közben valami egészen másra gondol.

– Toni kikérdezte az előző két vőlegényét. Az első azt állította, azért bontotta fel az eljegyzést, mert rájött, hogy meleg, a második azért, mert szexuálisan túlságosan követelőzőnek találta.

– Nahát, ez egyszerűen nevetséges. Felicity valójában kifejezetten szemérmes volt.

– De a meleg fickó is azt állította, hogy szexuálisan túlfűtöttnek mutatkozott, Sylvan Dubois meg azt, hogy igencsak tüzesnek bizonyult a lepedőszínpadon.

Hosszú csend támadt, majd James Agathára pillantott.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte végül.

– Ha mindhárman ezt mondják, akkor bizonyára igaz.

– Jóságos ég! Velem kifejezetten régimódian és szűziesen viselkedett. Azt mondta, várjunk, amíg megházasodunk.

– James, mindezt manapság, és ebben a korban? Nem találtad ezt egy kissé furcsának?

– Megbabonázott a megjelenése, és hát olyan édesnek és ártatlannak látszott. Mikor azon a partin úgy neked támadt, alig akartam hinni a fülemnek. De addigra már rájöttem, hogy mennyire buta, sőt már-már szellemileg visszamaradott. Én arra tippelnék, hogy egyáltalán nem végzett semmilyen tanulmányokat. Már oda is mentem George-hoz, és megmondtam neki, hogy azt hiszem, nem én vagyok a megfelelő férj Felicity számára, mire megfenyegetett, hogy beperel az összes lehetséges módon, és azt mondta, ha összetöröm a lánya szívét, akkor megöl.

– Hadd gondolkozzam – mondta Agatha. – Az eljegyzési partidon úgy tűnt, Sylvan a barátod, mégis úgy látszik, meglehetősen közel áll Oliviához és George-hoz. Hogyan találkoztatok?

– Véletlenül, egy sörözőben. Rám öntötte a sörét. Beszélgetni kezdtünk, és én nagyon szórakoztatónak találtam. Összebarátkoztunk. Aztán a következő alkalommal, amikor Párizsban jártam, meghívott egy partira egy barátja lakására, és ott találkoztam Felicityvel.

– Lehet, hogy beugrattak?

– Összeesküvés-elmélet, Agatha? Előfordulhatott volna, hogy simán csak udvarias vagyok a lányhoz, aztán elmegyek. Az egész ügy mindenestől az én hibám volt.

– Mikor kérted meg a kezét?

– Két nappal azután, hogy megismertem. Vén bolond vagyok, de az egész annyira romantikusnak látszott – Párizs, és a világ leggyönyörűbb nője a karomon. Ne bámulj már így rám, Agatha. Te is csináltál már magadból bolondot a múltban. Mi van például a legutóbbival, akiről kiderült, hogy gyilkos?

– Charles már megint pletykált.

– Nem ő volt, hanem Bill Wong. Aggódik érted.

– Eljutott hozzád bármiféle hír egy visszautasított szeretőről, bárhol, bármikor?

– Még csak a gondolata sem. Még az előző eljegyzéseiről sem tudtam.

– Miért nem jössz vissza velem Hewesba? – unszolta Agatha Jamest. – Nyomozhatnánk együtt, ahogy régebben is tettük.

– Sajnálom, Agatha, de igen szigorú írói menetrendem van, másrészt szeretném mielőbb elfelejteni ezt az egészet.

Agatha felpattant, és Jamesre szegezte apró szemeit.

– Hogy te micsoda lekvár vagy! – kiáltott, és kiviharzott.

Dühös volt és könnyek szánkáztak lefelé az arcán, miközben bement a házába. Nagyon megalázó volt hallgatni az exférjét, miközben arról hablatyol, milyen gyönyörű volt Felicity és milyen romantikus Párizs.

Aztán beleszimatolt a levegőbe. Cigarettafüst! Márpedig ő még nem gyújtott rá, mióta visszajött.

Elővette a mobilját, hogy hívja a rendőrséget, és közben visszafelé hátrált a bejárati ajtó felé.

– Te vagy az, Aggie? – hallatszott egy ismerős hang a konyha felől.

Charles!

Agatha eltette a telefonját, és a konyhába ment, közben egy zsebkendővel megtörölte a szemét.

Charles a konyhaasztalnál ült, és cigarettázott, abból a Bensonos dobozból, amit Agatha a konyhapulton hagyott. Volt kulcsa Agatha házához, és akkor ugrott be, amikor csak kedve szottyant. Agatha próbálta már leállítani egyszer, de aztán rájött, hogy épp elég sokszor magányos, és Charles társasága is jobb, mint a semmi.

Charles egy pillantást vetett Agatha vörös szemére.

– Beugrottál Jameshez?

– Igen, és adj egy szálat az én cigarettámból.

– Na és mit mondott Felicityről?

– Abból, amit a két előző vőlegénye mesélt, nem beszélve arról a francia pasasról, úgy tűnik, hogy nimfomániás hírében állt. Ámde minő meglepetés, csak semmi szex Jamesszel, amíg meg nem házasodnak.

– Lehet, hogy nimfomániás volt, de én azt hiszem, nárcisztikus is. Ragyogó sztár akart lenni az esküvőjén. Talán elképzelte, amint fehér ruhában és gyöngyökkel díszítve végigvonul a templomon. De azt akarod mondani, hogy azért utasították el, mert túl sok szexet akart? Ezt nehéz elhinni.

– Naná, hogy te ezt gondolod. De az első vőlegény ráeszmélt, hogy meleg, a második meg, ahogy Tonitól tudom, afféle begyepesedett bankigazgató, úgy gondolta, hogy az ilyesmi nem valami kifinomult.

Charles hátradőlt a székén, és lustán egy füstkarikát pöffentett a gerendás mennyezet felé.

– Ismertem egyszer egy lányt, aki igazán tüzes volt – mesélte. – Szerzett magának némi hírnevet a vidéken. Mikor csődöt mondott az utolsó viszonya, és még nem került gyűrű az ujjára, találkoztam vele egy partin. Kicsit részeg volt, és bizalmasan megsúgta nekem, hogy ami a jövőbeli pasikat illeti, ő tökéletesen szűz lesz számukra. Aztán sikeresen férjhez is ment. A férfiak még régimódibbak tudnak lenni, mint sejtenéd, és még él a hagyományos hozzáállás – minek megházasodni, ha mindent megkaphatsz anélkül is, sőt sokkal többet, és nincs az a felelősség meg a macera?

– De James egy intelligens ember! Miért hagyta annyiban a dolgokat, amíg már túl késő nem lett? Azt mondta, közben rájött, milyen buta Felicity.

– Buta, úgy mint egy róka, Aggie. Fantasztikusan nézett ki. Egy James korú férfi számára lenyűgöző, ha egy ilyen bámulatos cukorfalatot vihet az oldalán. Talán gyerekeket akart. Felicity még bőven abban a korban volt, amikor szülhet. Talán Jamest elvakította a gondolat, hogy lehet egy fia vagy egy lánya, aki továbbviszi a Lacey nevet. Te sose vetted számításba, hogy ha egy

férfi James korában még mindig agglegény, az azt jelenti, hogy valami nem stimmel.

– Engem is feleségül vett – mutatott rá Agatha.

– Mind tudjuk, hogy te egyedi eset vagy. Meséld el, hogy találkozott Felicityvel.

Agatha elmondta, amit tudott.

– Simán lehet, hogy felültették. Vigyázz azzal a Sylvannal.

– Miért? Gondolod, hogy ő lehet a gyilkos?

– Nem, de azt hiszem, hogy könnyűvérű szoknyapecér.

– Te aztán tudod, Charles.

A férfi mosolygott.

– Hát nem?

Egy darabig hallgattak, aztán Agatha megszólalt:

– Jobb lesz, ha visszamegyek oda holnap, de beugrom Mrs. Bloxbyhoz reggel, mielőtt elindulok.

– Veled megyek – jelentette ki Charles. Nyújtózott és ásított. – Megyek aludni. Megtalálták a fegyvert?

– Patrick szerint a golyót megtalálták, de a fegyvert nem. Úgy vélik, a golyó egy Smith & Wesson 686SSR-ból jöhetett. Azt mondja, rozsdamentes acél tára van, L alakja, és huszonöt yard távolságból is pontosan lő. Én is lefekszem. Úgy kezeled a házamat, mint valami szállodát – tette hozzá morcosan.

– Valld csak be, örülsz, ha van társaságod.

Negyedik fejezet

Mrs. Bloxby igencsak kíváncsian fogadta a híreket, amikor másnap reggel meglátogatták. Mikor befejezték a beszélgetést, azt mondta:

– Egészen biztos, hogy lennie kell egy sor törvényszéki bizonyítéknak. Ha valaki felmászott arra a fára, akkor kellett, hogy hagyjon nyomokat, szövetszálakat vagy hajszálat a fa kérgén.

– Nehéz kideríteni bármit, ha az ember nem tartozik a rendőrség kötelékébe – morgott Agatha. – De ma visszamegyek oda.

– Mr. Mulligan, úgy tűnik, szerezhet információkat – mondta Mrs. Bloxby. – Nem lenne szerencsésebb őt visszaküldeni?

De Agatha úgy érezte, ő az, akit felbéreltek, hogy találja meg a gyilkost, és nem szándékozott átengedni a dicsőséget egyik alkalmazottjának sem.

– Neki gondoskodnia kell róla, hogy az irodában is folyjon a munka – mondta. – Még beugrom hozzá, mielőtt elindulok Downboysba. Akárhogy is, ez nem olyan, mint azok a CSI tévéfilmek. Sokáig tart, amíg a laborból előkerülnek a törvényszéki bizonyítékok.

– Olyan valakinek kellett lennie, aki jól ismerte a családot – morfondírozott Charles. – Arra gondolok, hogy a gyilkos ismerte azt a hálószobát, tudott arról a fáról. Azt mondtad, a nő nem szexelt Jamesszel, de amúgy kissé nimfomániás lehetett, márpedig akkor nincs kizárva, hogy máshonnan szerezte be, amire szüksége

volt, példának okáért egy szeretőtől, akinek az lehetett a szokása, hogy felmászik a fára, és onnan Felicity ablakán át a szobájába. Miféle fa az?

– Egy öreg cédrus – mondta Agatha. – Az ember jóformán felsétálhat rajta, és kiválóan elrejtik azok a nagy, lombos ágak.

– Ha olyan jó volt az ágyban – mutatott rá Charles –, akkor lehetett valaki, aki rögeszmésen belehabarodott, valaki, akihez az apja álmában sem engedte volna, hogy hozzámenjen. Lehet, hogy ő volt a falu szobabiciklije.

– Na de Sir Charles! – szörnyülködött Mrs. Bloxby.

– Ez jogos szempont – sóhajtotta Agatha. – Jobb, ha indulok. Velem jössz, Charles?

– Talán inkább majd utánad.

Patrick rosszkedvűen úgy nyilatkozott, hogy nincsenek további hírei, pedig már telefonált hewesi kapcsolatának aznap reggel. Csak annyit tudott mondani, hogy Jerrynek látszólag nincsen bűnügyi múltja, és a rendőrség átkutatja a földeket és a folyót nyomokért.

– Miféle folyót? – kérdezte Agatha.

– A Frim folyót. Az határolja a birtokot. Bross tart ott egy hajót.

Agatha utánanézett az ügynöksége teendőinek, és úgy találta, hogy Patrick és Phil remekül boldogulnak, aztán elindult a Downboys felé vezető hosszú útra. Menet közben megállt, hogy bekapjon egy zsíros reggelit, mert eddig nem foglalkozott az evéssel. Felhívta Tonit, és megkérte, találkozzanak a vendéglőben egy órakor.

Toni a bárban ült a társalgóban. Amikor Agatha belépett, talpra ugrott, és lelkendezve újságolta:

– Sok-sok hírem van! Rájött már valamire?

– Csak arra, hogy milyen fegyverről van szó, és hogy a cédrusfa ideális rejtekhelynek bizonyult, meg hogy a törvényszékieknek időtlen időkig fog tartani, míg kisütnek valamit.

Toni szeme ragyogott.

– A helyszínelő csapat viszont nagyon sok mindent talált, és ezen nem is vagyok meglepve. Hajszálakat, különféle ruhákból származó szövetszálakat, sörösdobozokat és rágógumit.

– Mi a szösz! Ilyen amatőr gyilkosunk van?

– Nem, hanem ilyenek a falubeli kamasz fiúk. Tegnap este beszélgettem pár fiatallal a falu kocsmájában. Nagyon úgy tűnik, hogy a drága Felicitynek az volt a szokása, hogy mielőtt aludni megy, teljes kivilágításnál és nyitott ablaknál lassú sztriptízt rendez.

– De hát a kutyák! Meg az a sok biztonsági intézkedés!

– Ezen csak röhögtek, és azt mondták, azok a kutyák valóságos cicamicák, Jerry meg olyan szinten alkoholista, hogy sokszor kiüti magát, és elfelejti megetetni őket. Ilyenkor a srácok visznek magukkal kutyakekszet meg egyéb kaját, és máris kész ölebeket varázsolnak azokból a bestiákból. Azt mondták, a folyó felől simán be lehet osonni és eljutni egészen a házig. Aztán abbahagyták a röhögést, amikor elmondtam, hogy a rendőrség minden apró-cseprő bizonyítékot összeszed arról a fáról meg a közeléből.

– Láttak a kölkök valakit ténylegesen bemászni Felicity hálószobájába az ablakon át arról a fáról?

– Az egyikük, Bert Trymp, aki valamivel idősebb, mint a többiek, azt állítja, hogy szándékában állt az egyik éjszaka megpróbálkozni ezzel, mert, mint bájos szavaival kifejezte, a nő biztos, hogy „döglik azé' a dologér'". De a fáról az ablakba ugrani túl kockázatos, ezért

vitt magával egy létrát, és felmászott rajta, mialatt a haverjai a fáról figyelték. De amikor Felicity meglátta a fejét meg a vállát felbukkanni az ablakpárkány fölött, felverte a házat a sikoltozásával.

– Bertet letartóztatták, de amikor elkezdtek kiszivárogni a hírek Felicity éjszakai sztriptízműsoráról, Bross-Tilkington gyorsan elejtette a vádat, adott némi anyagi támogatást a rendőrök özvegyeit és árváit támogató alapítványnak, a sztriptízműsor meg abbamaradt.

– Mikor volt ez?

– Két héttel az esküvő előtt.

– Kihallgatja a rendőrség Bertet?

– Nem tudom. Egek, ha ez napvilágra kerül a sajtóban, szegény Jamesből egy igazi balfék palimadár lesz. Nem csoda, hogy az apja annyira ki akarta házasítani azt a nőt.

– És mi van Jerryvel? Hogyhogy nem rúgták ki?

– Gondoltam, talán megtudhat erről valamit Olivia Brosstól. A Tilkingtont ezentúl elhagyom. Túl hosszú. Tudott James segíteni valamiben?

– A legkevésbé sem – mondta Agatha keserűen. – A nő a szüzet játszotta előtte. Csak semmi szex, amíg össze nem házasodunk. Egyszerűen képtelen vagyok megérteni Jamest.

– A szép emberek sok mindent megtehetnek – mondta Toni –, és Felicity olyan nagyon gyönyörű volt.

Agatha leküzdötte az érthetetlen késztetést, hogy sírva fakadjon.

– Gyerünk, beszéljünk Oliviával – indítványozta. – Ott van még a sajtó? Hátrafelé kell kerülnünk?

– Nem, már használhatjuk az elülső bejáratot. Csak pár helyi fickó lófrál arrafelé.

Agatha felhívta Oliviát, amikor már majdnem a házhoz értek, és megkérte, hogy nyittassa ki az elektromos kapukat. Állhatatosan esett az eső, mire megérkeztek. Toni kiszállt, hogy beleszóljon a kaputelefonba, és hanyagolta a két elázott riporter kérdezősködését. A kapuk feltárultak, és ők behajtottak. A riporterek megpróbáltak utánuk eredni, de egy szolgálatot teljesítő rendőr, aki kint őrködött, elhessegette őket.

Agathát bosszantotta, hogy a nyomozás valódi apró eredményei eddig mind Tonitól és Patricktől származtak. Eltökélte, hogy Olivia kikérdezésében ő viszi a prímet.

– Kíváncsi vagyok, ki takarít ezen a helyen – suttogta Toni. – Úgy értem, ki van zárva, hogy Olivia ezt mind egyedül tartja tisztán.

– Erre már gondolhattam volna – morgott Agatha magában. De támadt egy ötlete, hogyan szabadulhat meg Tonitól. – Hagyd most rám Oliviát – mondta –, te meg visszamehetnél a faluba egy kicsit kérdezősködni.

– Nem lenne egyszerűbb rögtön megkérdezni Oliviát, ki takarít náluk? – kérdezte Toni logikusan. – Azután egyenesen odamehetek hozzá és kikérdezhetem.

– Jó-jó, rendben. – Agatha becsengetett. Olivia maga nyitotta ki az ajtót. – Ó, jöjjenek csak be – mondta buzgón. – Vannak híreik?

– Van egy pár nyom – mondta Agatha. – De szeretnék feltenni néhány további kérdést.

– Menjünk a társalgóba.

– Mielőtt leülünk, megadná nekünk, kérem, azoknak a nevét, akik esetleg itt takarítanak?

– Nem tudom, miben lehet ez a segítségükre, de van két nő, Mrs. Fellow és Mrs. Dimity, akik itt laknak együtt egy Strangeways nevű házikóban a közelben, a templom mögött.

– Akkor én megyek is – mondta Toni. – Később visszajövök.

Olivia és Agatha bementek a társalgóba. – Kér teát vagy valamit? – érdeklődött Olivia.

– Köszönöm, nem. Szerettem volna megkérdezni öntől, hogy is volt az a dolog, amikor a helybéli srácok felmásztak arra a cédrusra és kilesték Felicityt, miközben alváshoz készülődött.

– Micsoda gusztustalanság volt! – kiáltotta Olivia. – Szegény, ártatlan kislányom!

– Amit igazából tudni szeretnék, hogy mindezek után miért nem rúgták ki az emberüket, Jerryt. Ha jól értem, az ő dolga, hogy őrizze a házat.

Olivia feszengeni látszott.

– Jerry nagyon hűséges a férjemhez, és megesküdött, hogy soha nem fordul elő többet.

– Nos, akkor vegyük Felicity két előző eljegyzését. Úgy tűnik, az első azért bomlott fel, mert a férfi rájött, hogy ő homoszexuális, a második esetben a bankigazgató úgy találta, hogy Felicity vágyakozása a túl sok szexre kissé kiábrándító.

– Ez nagyon undorító, és semmi nem igaz belőle. George, a férjem döntött úgy, hogy ezek az emberek nem megfelelők. Akárcsak én, ő is a legjobbat akarta Felicitynek. Csakis arra gondolhatok, hogy annyira dühös ez a két férfi, amiért elutasították őket, hogy most ilyen történeteket találnak ki.

Vajon Olivia tényleg ilyen naiv? – töprengett Agatha.

– Itthon van a férje? – érdeklődött.

– Sylvannal együtt kihajózott. Azt mondta, egy kicsit el kell tűnnie innen.

– Maga nélkül?

– Én reménytelen eset vagyok. Mindig szörnyen szenvedek a tengeribetegségtől.

Agathát elfogta a klausztrofóbia ritkán tapasztalt érzése. A szobát túlfűtötték, a hosszú ablakok bepárásodtak, és Olivia minden pórusából ragadós érzelgősség áradt. Agathának komolyan emlékeztetnie kellett önmagát, hogy a nő, aki vele szemben ül, most vesztette el a lányát.

– Azt hiszem, szeretnék pár szót váltani ezzel a Bert Trymppel. Itt lakik a faluban?

– A garázsban dolgozik, de nagyon közönséges alak, és akármit mondhat.

Agatha örült, hogy végre kikerülhet onnan. Az eső csendesedni kezdett. Nem volt olyan hideg, de Olivia teljes gőzzel járatta a központi fűtést. Minél többet gondolt Agatha arra, hogy Olivia mennyire nem tud semmit a lánya szexuális életéről, annál talányosabbnak érezte a dolgot. George Bross uralkodó típusú férfinak látszott. Olivia talán csak egy babusgató anya, aki készséggel elfogadta férje értelmezését a dolgokról.

Autójával megtette a rövid utat a szervizig. Az egyik oldalon kisebb bemutatóterem volt, amelyben másodkézből megvehető autókat állítottak ki. A benzinkutak mögött volt egy iroda, ahol a vevők fizethettek az üzemanyagért. Nem volt azonban olyan rész az állomáson, ahol élelmiszereket lehetett venni. Talán az éppen szemben lévő élelmiszerbolt tiltakozott ez ellen. Megkérdezett egy idősebb férfit, aki az eldobált szemetet söprögette össze, hol találja Bert Trympet.

– A műhelyben – felelte a bácsi. – Körben, ott hátul.

Agatha az esernyőjét a feje fölé tartva és az olajos tócsákat kerülgetve eljutott a hátul lévő fészerig. Ott megkérdezett egy koszos kék overallos embert, hogy beszélhet-e Bert Trymppel.

– Be-ert!!! – ordította az ember, mire Agatha összerándult. A fészer homályba boruló végéből egy fiatal fickó jött elő. Úgy nézett ki, mint John Bull fiatalabb változatban: széles ajkak, zömök test, sörpocak.

– Maga az a nyomozó? – kérdezte.

– Én vagyok – felelte Agatha. – Tudunk itt valahol négyszemközt beszélni?

– Nyitva van a kocsma – mondta a srác reménykedve.

– Kissé korán van még az italhoz, nem? – kérdezte Agatha.

– Ezért van, hogy csendes a kocsma.

– Oké, akkor kérjen engedélyt a főnökétől.

– Nem köll – mondta a fiú. – Én vagyok a főnök.

A kocsma valóban csendes volt, csak két merevrészeg alak támasztotta a pultot. Agatha egy tonikot rendelt magának, a srácnak meg egy pint csapolt világost. Olyan messze foglaltak helyet a pulttól, amennyire csak lehetett. Miután Bert húzott egy jókorát a söréből, Agatha rákezdte:

– Úgy tudom, egy kis bajba keveredett Felicity miatt.

– Hát, ezt csinálta ő. Mindünket felpiszkált, azt.

– Azt a helyet gondosan őrzik. Hogyan találhatta ki, hogy maga meg pár begerjedt iskolás kölyök leselkedik rá vetkőzés közben?

– Van vetkőzés meg vetkőzés, érti, mire gondolok? Ő inkább olyan sztriptízt adott elő, vagy mit. Minden kis darab cuccot olyan lassan vett le, ahogy csak bírt.

– Még így is lehet, hogy nem tudta, hogy nézik.

– Ó, igen? Nahát, egyszer éjszaka kikiabál nekünk: „vége a műsornak, skacok!”, és elhúzza a függönyt. Ez aztán a meghívás. Gondoltam, megprütykölöm, meg én. Úgyhogy másnap éjjel fogok egy létrát, felmászok. Erre visít és ordibál. Futottunk, mint a nyúl, de másnap gyön a rendőrség. Aztán a vén Bross meglátogat. Aszongya, ha még egyszer olyat teszek, megöl, de nem perel be. Mondhatom magának, eztán távol tartottam magam attól.

– Van valami ötlete, hogy ki gyilkolhatta meg Felicityt? – kérdezte Agatha.

A fiú megvakargatta sűrű, barna bozontos fejét. – Nézze, ez egy ilyen dolog. Ő nagyon proko… provo….

– Provokatív volt?

– Ez az, na. Egy kis incselkedős luvnya vót. Mármost, ha ott találják az erdőbe’, mondjuk, megfojtva, megerőszakolva meg minden, akkor mindenki aszonta volna, hogy pont ezt akarta. De lelőve! Legjobb, ha körbekérdez azok után, akiknek puskája van.

Mindeközben Toni ott ült a kényelmes kis ház szalonjában, ami Mrs. Fellows és Mrs. Dimity otthonául szolgált. Teázgatás közben megtudta, hogy a két asszony özvegy, és a költségtakarékosság végett költöztek össze. Vagy mindig is hasonlítottak egymásra, vagy a közelség és a kor tette őket nagyon hasonlóvá, de olyanok voltak, mintha ikernővérek lennének. Mindketten késő ötvenesnek tűntek, mindkettejüknek ugyanolyan apróra dauerolt ősz haja volt, kerek, terebélyes alakja, hunyorgó szemei.

– De hát mi nem tudjuk, ki ölhette meg Miss Felicityt, ez az igazság – mondta Mrs. Fellows –, hacsak nem a vőlegénye volt az.

– Mr. Lacey? Miért pont ő? – érdeklődött Toni.

– A két nő zavartan nézett egymásra, aztán Mrs. Dimity őszintén kimondta:

– Hát látjuk, hogy maga Mrs. Brossnak nyomoz…

– Csak Mrs. Brossnak hívják?

– A teljes neve olyan hosszú. De ahogy mondani akartam, amiatt a Mr. Lacey miatt sok kiabálás és veszekedés történt. Amikor Mr. Lacey meghallotta, hogy lesznek azok a Meztelen Szolgák, nagy ramazurit csapott, és közönségesnek nevezte Mrs. Brosst. Mr. Bross megpróbálta megütni, de Mr. Lacey lenyomta egy székre, és azt mondta, meggondolta magát, nem akar megházasodni. Miss Felicity erre rettentő sírásra fakadt. Mr. Bross megfenyegette Mr. Laceyt eskü megszegésével és minden egyébbel. Végül Mr. Lacey azt mondta, mintha belefáradt volna: – Ne sírj, Felicity. Végigcsinálom. – Mire Miss Felicity végtelenül megörült, és elkezdett beszélgetni a mamájával mindenféle esküvői előkészületről. Véleményem szerint Miss Felicity mindig is kissé együgyű volt.

– Miért volt olyan sok biztonsági intézkedés? – kérdezte Toni.

– Mindig így volt, mióta csak idejöttek. De mi tudjuk, hogy az esküvő napján bezárták a kutyákat, és a kapuk nyitva álltak, készen arra, hogy a menyasszonyt a templomba vigyék – mondta Mrs. Dimity. – Miután a helybéli kölyköket rajtakapták, hogy kémkednek Miss Felicity után, akkor Mr. Bross dühöngve odament Jerryhez, és közölte vele, hogy rosszul végzi a munkáját. De mindig voltak betörésjelzők mindenütt, meg biztonsági világítás.

– Hogy jutottak át a fiúk a biztonsági rendszeren?

– A folyó felől jöttek – felelte Mrs. Fellows.

– Sok hajó jár a folyón?

– Egynéhány. Mr. Bross ki akarta sajátítani magántulajdonként a folyópartot, mint a birtoka határát, de nem sikerült neki, mert más csónakoknak is joguk van kikötni a parton.

– Tehát, a gyilkosság napján – mondta Toni izgatottan –, valaki odajöhetett csónakkal, és…

Mrs. Fellows félbeszakította.

– Nem, nem. Gondoljon csak bele. Akkor láttak volna egy embert egy puskával felsétálni a folyótól, át a kerteken, fényes nappal – egy puskával!

– Lehet, hogy Felicity megcsalta Mr. Laceyt? – kérdezte Toni.

– Ne higgye, hogy lett volna rá ideje, ez már így igaz – mondta Mrs. Dimity. – Mrs. Bross azt mondta, mindig utazgattak erre meg arra. Nem voltak olyan régen jegyesek. Várjunk csak, a télen az történt, hogy Mr. Lacey elutazott hat hétre egyedül, és Felicity meg a szülei Spanyolországba mentek.

– Üzleti útra?

– Nem, csak szabadságra, azt mondták. Képzelje, nekünk akkor is kellett takarítanunk – mondta Mrs. Fellows. – Mrs. Bross kijelentette, hogy egyetlen porszemet se akar látni, amikor visszajönnek. Várjon csak! Emlékszem, hogy Jerry is velük ment, és jött valamilyen másik ember, aki gondozta a pázsitot meg a kutyákat. Hogy is hívták, Ruby?

Mrs. Ruby Dimity elmerült a gondolataiban, aztán kijelentette:

– Megvan! Sean volt a neve. Csak Sean. Nem derült ki a másik neve. Ír volt, mint a Derrybe való disznók, az az ember.

– Milyen volt?

– Nehéz megmondani. Magának való. Nem jött be még a konyhába se egy csésze teát meginni. Magas fickó. Fiatalos. Legalábbis nekünk fiatal. Talán harminc körül. Barna hajú, fakó

arcú, semmi különös, de nagyon fitt. Mérföldeket sétált azokkal a kutyákkal.

Habár Toni még kitartóan próbálkozott pár kérdéssel, több információt nem tudott belőlük kiszedni.

Ahogy elhagyta a kis házat, megszólalt a mobilja, Agatha hívta. – Megtudtál valamit?

– Egy keveset – felelte Toni. – Merre van?

– A kocsmában. Bert most ment el.

– Jövök és csatlakozom.

– Először te – mondta Agatha, mikor Toni leült mellé. Toni beszámolt Seanról. Agatha felderült.

– Na, ez legalább egy újabb nyom, amit követni lehet. Vissza fogunk menni Oliviához, és kiderítjük, hol van az az ember és honnan kerítették. Valami más?

– Attól tartok, a mi két takarítónőnk meg van róla győződve, hogy James lehetett. Hallották, amint James szörnyű veszekedésbe bonyolódott a háziakkal a Meztelen Szolgák miatt, kijelentette, hogy fel akarja bontani az eljegyzést, mire Bross megpróbálta megütni, és megfenyegette. Felicity sírt, és végül James beleegyezett, hogy végigcsinálja.

– Ha a rendőrség még nem szerezte meg ezt az infót, hát hamarosan meg fogja – mondta Agatha borúsan.

– Mi a helyzet Berttel?

– Nem vettem sok hasznát, kivéve, hogy azt mondta, Felicity nem csak egyszerűen vetkőzött előttük, hanem nagyon is tudatában volt, hogy nézik, és valóságos sztriptízt adott elő.

– A ribanc!

– Pontosan. Egy tüzelő szuka volt, hidd el. Menjünk vissza a rémségek palotájába, és lássuk, meg tudjuk-e szerezni Sean címét.

Olivia egy darabig értetlenül nézett, aztán megvilágosodott.

– Ó, Sean Fitzpatrick! Már emlékszem. A hajókikötőnél lakik a hajóján, Hewesban.

– Mi a hajó neve? – érdeklődött Agatha.

– Arra nem emlékszem.

– Hol van a kikötő?

– Nem vagyok nagyon jó a tájékozódásban. De bárki Hewesban meg tudja mondani maguknak.

– Furcsa – jegyezte meg Agatha, miközben elhajtottak.

– Mi furcsa? – kérdezett rá Toni.

– Nos, a temetést hamarosan meg kell tartaniuk, olyan hamar, amilyen hamar kiadják a testet. De Olivia eléggé élénknek tűnt, tekintetbe véve, hogy a drága kislánya alig pár napja halott.

– Talán csak próbál bátornak látszani – mondta Toni.

– Inkább úgy fest, mint aki beszedett egy marékkal valami tablettából. Talán nagy adag antidepresszánst szed. Senki se köteles gyászolni manapság. Gyerünk, találjuk meg ezt a Seant.

Miután Hewesban megkérdezték, merre van a hajókikötő, meg is találták egy hosszú, kanyargós, macskaköves utca alján. Különféle drágának látszó jachtok bukdácsoltak a hullámokon lehorgonyozva, kisebb hajók társaságában. Volt ott egy kőből épült móló, a parton pedig számos divatos butik és kávéház, kiülős asztalokkal, amelyeknél néhány merész vendég kucorgott kávéscsészék fölött a heves szélben.

– Van azon a mólón egy iroda – mutatta Agatha, amint mindketten kikászálódtak a kocsiból. – Próbálkozzunk ott.

Az irodai íróasztal mögött ott ült egy ember, aki úgy öltözött fel, mintha egy film mellékszereplője lenne valami tengeri jelenetben. Olyasmit viselt a fején, amit Agatha „eredeti görög halászkalap” néven látott hirdetni, valamint fehér kardigánt kockás inggel és az ing kivágásába dugott selyem nyaksállal. Noha nyilvánvalóan tudatában volt, hogy ott állnak előtte, tovább írt valamit egy jegyzettömbbe.

Agatha várt egy pár percet, aztán ingerülten megszólalt:

– Oké, most már kellően lenyűgözött minket azzal, hogy milyen elfoglalt ember. Felfogtuk. El vagyunk képedve. Akkor most kérdezni szeretnénk pár dolgot.

A férfi felnézett, elnéző derültséget színlelt, aztán hátradöntötte a székét. Markáns képe volt, és nagy táskái a szeme alatt.

– Hajót akarnak?

– Nem – mondta Agatha. – Vagy pontosabban igen, egy bizonyos hajót. Sean Fitzpatrickét.

– Hát az meg mit csinált most? Elcsábította a lányát?

– Magándetektívek vagyunk. Agatha Raisin vagyok, ő pedig itt Toni Gilmour. Mrs. Bross-Tilkington bízott meg minket, hogy nyomozzunk a lánya meggyilkolása ügyében. Nos, hol találjuk?

– Ha innen elmennek, menjenek bal felé. Egy *Helena* nevű jacht az.

– Kíváncsi lennék, ki vagy mi lehetett az a Helena – mondta Agatha, amikor kiléptek az irodából.

– Itt van! – kiáltotta Toni, és rámutatott. – Ez aztán a hatalmas hajó. Biztosan egy vagyonba került.

– Mr. Fitzpatrick! – kiabált Agatha.

A hajón nem mozdult semmi.

– Nem azt kellene kiabálnunk, hogy „ahoj”? – kérdezte Toni.

– Arra képtelen vagyok. Úgy érezném magam, mint valami seggfej. *Mr. Fitzpatrick*!

– A szél elviszi a hangunkat – mondta Toni. – Mi lenne, ha felugranék a fedélzetre? Lehet, hogy alszik, vagy valami.

Agatha azt akarta mondani, hogy ő maga is képes felszökkenni a fedélzetre, de a csípőjébe belenyilallt a fájdalom – azzal a szörnyű nyilallással, amely valósággal ordított a csípőoperációért.

– Menj csak – mondta nyersen.

Irigyen nézte, ahogy Toni felpattan a fedélzetre. A lány hangosan kiabált, de semmi mást nem hallott, mint a városi forgalom zümmögésének zaját a folyó fölött és a sirályok rikoltozását az égen.

Toni Agathára pillantott, aki türelmetlen „gyerünk, menj csak” mozdulatot tett. Toni megpróbálkozott a kabinajtóval, és nyitva is találta. Lement a fedélzet alá vezető lépcsőn, el a hajóorr és egy asztalka mellett, amely egy fülkében állt és tengerészeti térképet terítettek ki rajta, majd belépett a kabinba. Üres volt. Toni éppen vissza akart indulni, amikor eszébe jutott, hogy egy ekkora jachtnak biztosan külön hálószobája van.

Kinyitotta az ajtót a kabin végében. Az ágyon elterülve egy teljesen felöltözött férfi feküdt. Homloka közepén, mint valami harmadik szem, egy lyuk éktelenkedett. A kimeneti nyílásból kicsorgó vér eláztatta a párnát.

Toni lassan kihátrált, olyan fehér arccal, mint a fal. Aztán megperdült, és felrohant a fedélzetre, miközben vadul kiabált Agathának:

– Hívja a rendőrséget! Gyilkosság!

A szél és egy rikoltozó sirály hangja elfojtotta Toni szavait, de Agatha látta a lány holtsápadt arcát, és óvatosan végigbillegett egy keskeny pallón, amit Toni figyelmen kívül hagyott.

– Meghalt. Lelőtték. Hívja a rendőrséget! – zihálta Toni. Agatha elővette a telefonját és tárcsázott.

– Hölgyeim, mit csinálnak önök Sean hajóján? – kiáltott oda valaki.

Toni hallotta a hangot, de nem a szavakat. Körülnézett a mólón, és Sylvan Dubois-t pillantotta meg. Kiabálni kezdett neki, de a férfi máris a fedélzetre pattant.

– Sean Fitzpatrick, azt hiszem – dadogta Toni. – Meghalt. Agyonlőtték.

– Biztos ebben? – kérdezte Sylvan, és elindult a lefelé vezető lépcső irányába.

– Ne menjen le! Az egy bűntény helyszíne! – kiabálta Toni.

– Meg kell bizonyosodnom róla, hogy halott. Hozzányúlt a testéhez?

Toni megborzongott.

– Nem.

– Csak ellenőrzöm.

Agatha eltette a telefonját, és dühösen megkérdezte:

– Hova ment?

– Megnézni a testet.

– Jobb, ha utánamegyek, és megnézem, miben sántikál – mondta Agatha.

– Itt a rendőrség – mondta Toni, és hevesen integetett, amint két járőrkocsi érkezett robogva.

Sylvan újból felbukkant, és visszasegítette őket a mólóra.

– Magának nem kellett volna lemennie oda! – tajtékzott Agatha. – Az egy tetthely!

– Most már tudom – vont vállat a férfi. – De meg kellett róla bizonyosodnom.

Rendőrök özönlöttek elő a kocsikból, élükön Boase felügyelővel. Agatha gyorsan elmagyarázta, mit találtak, és miért keresték Seant. Boase parancsokat vakkantott mindenfelé. Agathát, Tonit és Sylvant bevitték a rendőrségre kihallgatásra. Levették az ujjlenyomataikat és megvizsgálták a kezüket, vannak-e rajtuk lőpormaradványok. Agatha tajtékzott.

Mindezek után csak ültek, és vártak a hewesi rendőrőrsön időtlen időkig.

Végül a felügyelő Falcon őrmesterrel tért vissza.

– Először maga, Mrs. Raisin.

Agathát hirtelen heves vágyakozás fogta el James vagy Charles, sőt még Roy után is. Charles azt mondta, majd utánajön, de a tőle megszokott lovagiassággal nem mutatkozott. Agatha olyan generáció tagjaként nőtt fel, amelyben még a férfiaktól várták el, hogy a nehéz helyzetekben helyt álljanak. Elcsodálkozott magán. Talán nem épített fel két sikeres vállalkozást is? Kiegyenesítette fáradt derekát, és leült a kihallgatószobában.

– Kávé? – kérdezte Boase.

– Rendőrségi kávé?

– Mellettünk van egy Starbucks.

– Remek. Feketét. Dohányozhatok?

– Ha muszáj.

Agatha cigarettára gyújtott, és megköszönte az égieknek, hogy ez a dajkaállam a börtöntöltelékeknek vagy leendő börtöntöltelékeknek is biztosít bizonyos kedvezményeket.

Hamarosan bejött egy rendőrnő, és egy kartontálcányi kávéspoharat hozott. – Naná, hogy egy rendőrnőt küldtek kávéért, morfondírozott Agatha. Egyáltalán, van, aki még rendőrnőnek hívja őket, vagy hivatalos személyeknek, vagy…

– Mrs. Raisin, ha esetleg már befejezte az ábrándozást… – zavarta meg Boase. – Mrs. Agatha Raisin kihallgatása Falcon rendőrőrmester és Hathey közrendőr jelenlétében. Idő tizenöt harminc. Kezdjük az elején, és mondja el nekünk, miért ment el megkeresni Mr. Sean Fitzpatricket.

Agatha ismét elmagyarázta, hogy Olivia kérte fel a gyilkosság felderítésére. Megtudta, hogy Sean Fitzpatrick vette át a ház és a birtok őrzését arra az időre, míg Bross-Tilkingtonék és az emberük, Jerry külföldön tartózkodtak. Mint megtudták, Seannak van egy hajója. Amikor megtalálták a hajót, és nem kaptak választ a kiabálásukra, Toni Gilmour felment a fedélzetre, és pár perc múlva visszatért azzal, hogy Seant megölték. Jött Mr. Sylvan Dubois, ő is felment a fedélzetre ellenőrizni, hogy Sean tényleg meghalt-e. És ez minden – fejezte be Agatha kihívóan.

De ez még messze volt a mindentől. Be kellett számolnia minden egyes lépéséről attól kezdve, hogy reggel felkelt, egészen addig, hogy mit csinált, mielőtt a hajóra lépett. Agatha vonakodva árult el részleteket a Bert Trymppel folytatott beszélgetéséből, és arról, hogyan értesült Toni Seanról a takarítónők révén. Aztán elölről kellett kezdenie az egészet, egészen addig, míg fel nem csattant:

– Talán vádolnak valamivel?

– Nem – válaszolt Boase –, maga egyszerűen segíti a nyomozásunkat.

– Akkor már itt sem vagyok.

– Ne hagyja el a környéket. Talán majd újra beszélni akarunk magával.

Agatha leült a recepciónál és várta Tonit. Hogy a fenébe tudta James ilyen könnyűszerrel leválasztani magát egy gyilkosságról, amely ilyen közelről érintette? Muszáj újból találkoznia vele. Biztosan hallott ezt-azt.

– Miről álmodozik? – kérdezte Sylvan hozzá lépve.

– Nem álmodozom, hanem erősen gondolkodom. Maga ismeri a családot. Maga a barátjuk. Biztosan van valami elképzelése.

A férfi széttárta a kezét.

– Egy kedves angol családnak látszott. Nagyon vendégszeretőek voltak. Bár nem hiszem, hogy George Bross túlzottan kedvelte Felicityt.

– Hogyhogy? A saját lányát?

– Ja, tudja, Felicity nem az ő lánya volt. Egy éjjel berúgott és elmondta nekem. Oliviának egyszer volt egy viszonya. George szereti a feleségét. Furcsa, ugye? Az a dundi kis nő a sisakszerű hajával! Nekik nem lehetett gyerekük, ezért úgy döntött, a sajátjukként nevelik fel a lányt. Eltökélten próbálta kiházasítani, hogy eltávolítsa az életükből.

– Talán valami rosszat tett?

– Ki tudja? De a lány próbált eleget tenni neki, és amikor olyan tüzes szépséget kreált magából, akkor egy darabig úgy tűnt, működik a dolog.

– Tud erről a rendőrség?

– Nem hinném, és ne is mondja el nekik.

– Ki volt az apa?

– Erről Oliviát kell megkérdeznie. De mondja meg neki, hogy nem tőlem tudja a híreket. Mit szólna ma egy vacsorához?

Normális esetben Agatha rögtön ugrott volna, ha lehetősége van ezzel a vonzó francia pasassal vacsorázni, annak ellenére, hogy még mindig gyanakodott rá, de ez a második gyilkosság nagyon megrázta.

– Majd máskor – mondta nyersen.

Toni megjelent, és Agatha sietve felállt.

– Talán később találkozunk – mondta Sylvannak, aki szintén felállt, és kitárta előttük a rendőrségi épület ajtaját.

– Ne aggódjon – suttogta, miközben fél karjával átölelte Agatha vállát, és magához húzta. – Nemsokára elfelejtjük ezt az egészet.

– Nem én, amíg ezeket a gyilkosságokat meg nem oldjuk – felelte Agatha és elhúzódott.

***

A kocsiban Agatha elmondta Toninak, hogy Felicityt adoptálták.

– De még más is van itt – tette hozzá.

– Micsoda? A legszörnyűbb vallatásban volt részem – panaszkodott Toni. – Már azon voltam, inkább bevallom a gyilkosságokat, csak legyünk túl rajta.

– Tudod, hogy Sylvan is felment a hajóra.

– Igen.

– Amikor magához húzott, hallottam, hogy papírok zörögnek a belső zsebében, egy csomó papír. Na mármost, a mi elegáns barátunk nem fog úgy mászkálni ok nélkül, hogy a jól szabott zakója vonalát egy nagy köteg papírral torzítsa el. Mi van, ha elvett valamit a hajóról?

– Én nem láttam ott heverő papírokat – mondta Toni.

– Talán tudta, hol keresse. Szóval, most odamegyünk a házhoz, és megkérdezzük Oliviát Felicityről. Aztán talán majd kifigyelhetjük valahonnan az útról, hogy Sylvan mikor megy el.

– De már elment onnan – mondta Toni.

– Tudom. De világos öltönyt viselt, márpedig az időjárás kezd hidegebbre fordulni. Visszajöhet, hogy átöltözzön. Megvárjuk, míg elmegy, aztán visszatérünk Oliviához. Te szóval tartod, én meg azt mondom, kimegyek a vécére, és gyorsan körülnézek a szobájában.

– Honnan fogja tudni, melyik az övé? Nagy az a ház.

– Majd az orrom után megyek. Olyan szantál illatú férfikölnit használ.

– Bárcsak elbújhatnánk valahol a házban inkább – mondta Toni.

– Miért?

– Szívesen meghallgatnám, mi az, amiről Sylvannak és Oliviának beszélgetnie kell.

– Kérdezzük meg először Felicityről, mielőtt bármi mást teszünk.

Olivia először hevesen tiltakozott, és állította, hogy Felicity az ő saját lánya volt. Aztán hirtelen megtört, és elzokogta, hogy Felicityt örökbe fogadták. George mindig akart gyerekeket, és nagy csalódás volt számára, amikor kiderült, hogy neki nem lehet. Aztán egyszer üzleti útra ment Spanyolországba egyedül. Pár hónap múlva bevallotta, hogy volt egy viszonya, és a nő terhes lett. Olivia válással fenyegetőzött, de a férfi könyörgött neki, mondván, ez lehet az az alkalom, amikor megkaphatják a gyereket, akire mindig is vágytak. Végül Olivia beleegyezett. A férfi hazahozta a babát. Olivia rögtön szerelmes lett a kicsibe. George sosem árulta el neki az anya nevét, és ő nem is akarta tudni.

– Rajta kell hogy legyen az örökbefogadási papírokon – mondta Agatha.

– George azt mondta, ő nem foglalkozott a formaságokkal, és én beleegyeztem, hogy a baba érkezése előtti hat hónapban úgy teszek, mintha terhes lennék.

– De hogyan került a gyerek az országba? – kérdezte Toni.

– A hajónkkal hozta el ide.

– De hát a kikötőkben biztosan van vámvizsgálat – vetette ellen Agatha.

– Ó, azt mondta, azok az emberek már ismerik őt. A baba mélyen aludt egy szekrényben, és nem is kerestek semmit.

Agatha tátott szájjal bámult rá. Vajon még mi mást csempészhetett be George az országba a vámosok orra előtt?

– Nem tudja véletlenül, az anya spanyol volt? – kérdezte Toni.

– Azt hiszem.

– De világos volt a bőre.

– A spanyolok egy része ilyen. Jaj, kérem, el ne mondják a rendőrségnek. Letartóztatnának minket, és már eddig is olyan sokat kellett kibírnom.

Vártak, amíg kissé összeszedi magát.

– Rendben – egyezett bele Agatha vonakodva.

– Ki mondta el? – tudakolta Olivia.

Agatha törte a fejét, mit mondjon. Valaki a faluból? Aligha. A rendőrség? Kizárt.

– Sylvan – bökte ki Olivia keserűen. – Tudom, hogy csak ő lehetett. Soha ki nem állhatott engem.

Agatha megköszörülte a torkát.

– Attól tartok, rossz híreink is vannak.

– Rossz hírek? Semmi sem lehet rosszabb a gyilkosságnál.

– Sean Fitzpatricket megölték.

Egy pillanatig úgy tűnt, Olivia menten elájul. Holtfehér arcában élénkvörös rúzsa volt az egyetlen szín.

– Sean – suttogta végül. – Miért Sean?

– Közeli barátja volt a férjének? – kérdezte Agatha.

Olivia kinyújtotta reszkető kezét, mintha el akarná hessegetni a többi kérdést.

– Elég. Többet nem tudok elviselni. Beveszek egy nyugtatót és lefekszem. Ha a rendőrség keres, mondják meg nekik, hogy indiszponált vagyok, és majd holnap válaszolok a kérdéseikre.

– Segíthetünk valamiben? – kérdezte Agatha.

– Csak hagyjanak békén! – Olivia felemelkedett, és kitántorgott a szobából.

Toni és Agatha egy darabig csendben ültek, aztán Agatha odasúgta:

– Elfelejtettem megkérdezni, hol jár a férje és mikorra várják vissza. George hajója. Meg az a sok biztonsági intézkedés.

– Kíváncsi lennék, becsempészett-e valami mást is azon a babán kívül – mondta Toni.

– Könnyen lehet. Az sok mindent megmagyarázna. De nem Felicity halálával kapcsolatban. Ha várunk, amíg Olivia lefekszik, bekukucskálhatok Sylvan szobájába.

– De még mindig nála vannak a papírok – mutatott rá Toni.

– Lehet ott valami más is. Nézd, Toni, mi lenne, ha visszamennél a kikötőbe, és megtudnád Seanról, amit lehet?

– Maga hogy jön haza?

– Majd fogok egy taxit.

Agatha csak várt és várt a csendes házban. Végül felemelkedett, és felosont a vastag szőnyeggel borított lépcsőkön. A legtöbb

hálószoba ajtaja nyitva állt. Még Olivia is nyitva hagyta a szobája ajtaját, és Agatha láthatta, hogy mélyen alszik.

Végigment a folyosón, bekukucskált a szobák ajtaján, míg a folyosó végén egy csukott ajtóhoz ért. Lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

Agatha előhalászott egy hitelkártyát, amit ritkán használt, és a zárba illesztette.

– Segít, ha van kulcsa az embernek – szólalt meg egy kedélyes francia hang a háta mögött. Agatha megfordult, és az arca lángba borult.

– Csak éppen körülnéztem – mondta hetykén. – Az a dolgom, hogy nyomozzak.

– A rendőrség odalent van – mondta Sylvan. – Hol van Olivia?

– Nyugtatót vett be és lefeküdt.

– Akkor jobb lesz, ha lemegy, és megmondja nekik.

***

Agatha röviden pár szót váltott a rendőrséggel odalent. Boase azt mondta, reggel majd megint beugrik. Agatha habozott. Sylvan nem jött utána a földszintre.

Hirtelen nagyon elcsigázottnak és ugyancsak rémültnek érezte magát, vágyott vissza Carselybe. Nem tudta, hogy a kívánsága hamarosan teljesül.

Ötödik fejezet

Másnap reggel Toni és Agatha együtt reggeliztek. Toni nagyon keveset tudott kideríteni Fitzpatrickről. A helybéliek szerint „magának való ember volt”.

A reggelijüket Falcon őrmester érkezése szakította félbe.

– Mrs. Bross-Tilkington nem tart többé igényt a szolgálataira, és követeli, hogy távozzon. Kiállíthat egy számlát azért a napért, amelyen neki nyomozott. Mi a rendőrség részéről azt javasoljuk, hogy mindketten térjenek haza saját otthonukba, és hagyják meg nekünk a címüket. Bármi más, amit tesznek, a rendőrségi nyomozás akadályoztatása.

Agatha korántsem tiltakozott olyan erőteljesen, mint amennyire tehette volna. Haza! Haza a házikójába és a macskáihoz.

Azért még megkérdezte:

– Visszatért Mr. Bross?

– Igen, tegnap éjjel. És ő is azt óhajtja, hogy távozzon.

– Szinte megkönnyebbültnek látszik – vádolta Toni, mikor a nyomozó elment.

– Az is vagyok. Úgy tűnik, itt nem tudok koncentrálni. Szeretnék visszatérni a megszokott környezetembe, és jó alaposan átgondolni az egészet. Lehet, hogy egyszerűen felhívom Oliviát, és megbizonyosodom róla, hogy tényleg nem tart ránk igényt – mondta Agatha, és elővette a mobilját.

Olivia maga vette fel a telefont, és amint meghallotta Agatha hangját, sírni kezdett. Valaki nyomban elragadta tőle a kagylót, és George dühtől fulladozó hangja hallatszott:

– Takarodjon innen a pokolba, vén szatyor – üvöltötte –, különben úgy elintézem, hogy azt kívánja, bárcsak…

Agatha rácsapta a telefont.

– Úgy tűnik, George az, aki nem akar minket. Fizessünk, Toni, és tűnjünk el innen.

Agatha a maga kocsijával követte Toni kis autóját egészen Mircesterig, ott átkiabált neki és elköszönt, aztán hazavezetett. Milyen barátságosnak tűnt most Cotswolds, Downboys reménytelensége után! Élénken fújt a szél, és a Carselybe vezető meredek utat szegélyező fák mintha Agatha üdvözlésére hajlongtak volna, ahogy elrobogott mellettük.

Doris Simpson, Agatha takarítónője épp szorgoskodott, amikor a ház asszonya megérkezett. Doris egyike volt azon kisszámú embereknek Carselyben, akik a keresztnevén szólították Agathát.

– Úgy látom, nagy hasznát venné egy jó csésze teának – mondta Doris, és kikapcsolta a porszívót.

– Nagy hasznát venném egy méretes gin-toniknak. Megyek és iszom egyet. Hol vannak a macskáim?

– Nálam vannak otthon, és az én macskámmal, Kergével játszanak. Majd áthozom őket, ha itt végeztem. Elmegy holnap este a közösségi házba arra a találkozóra?

– Túl fáradt vagyok hozzá. Amúgy miről is van szó?

– Hogy kitalálják, miképpen lehetne pénzt szerezni a kocsma fenntartásához.

– Ó, egek. Arra el kell mennem. Megígértem Mrs. Bloxbynak, hogy segítek és csinálok valamit, de teljesen kiment a fejemből.

– Nos, igya meg az italát és pihenje ki magát. Tényleg elég fáradtnak néz ki.

– James otthon van?

– Tegnap láttam.

Agatha ellenállt a késztetésnek, hogy átrohanjon a szomszédba. Doris szerint fáradtnak látszik. Felment az emeleti fürdőszobába, és csüggedten sóhajtott. A szeme alatt sötét árnyék húzódott, és két ronda szőrszál nőtt a felső ajka felett. Megszabadult a szőrszálaktól, aztán hideg vízzel leöblítette az arcát. Miután lezuhanyozott, feltett egy bőrfeszesítő krémet, aztán gondosan kisminkelte magát, és addig kefélte sűrű barna haját, amíg egészen fényes nem lett. Fehér batisztblúzt és lenvászon nadrágot vett.

Odalent töltött magának egy mellbevágó italt, cigarettára gyújtott, majd letelepedett. Az jutott eszébe, hogy Felicity meggyilkolása lenne az első bűneset, amelyet felad. Kezdett lecsukódni a szeme, és hamarosan el is aludt. Doris halkan bejött, és elnyomta Agatha cigarettáját a hamutartóban.

Agatha két órával később arra ébredt, hogy Doris visszatér a macskákkal. Azok nem látszottak különösebben boldognak, hogy láthatják őt, de hát soha nem is látszottak annak, miután visszajött valahonnan, így büntették meg Agathát a maguk macska-módján azért, amit elhanyagolásnak tekintettek.

Kezdek öregedni, gondolta Agatha, miután kifizette Dorist. Veszítek az energiáimból. Aztán visszaemlékezett, hogy az előző éjjel alig aludt, próbált rájönni, mi indokolhatta a két gyilkosságot, aztán még ott volt a hosszú hazaút is.

Most, hogy jobban érezte magát, ismét felment és felfrissítette a sminkjét, majd meglátogatta Jamest. A férfi ajtót nyitott, és rögtön behívta:

– Gyere be. Pont most olvastam arról a másik gyilkosságról a reggeli újságban.

– Mutasd csak – mondta mohón Agatha.

– Ülj le! Hozok neked egy kávét.

Agatha olvasni kezdte az újságot. Nagyon kevés információt talált benne. Sean hátteréről egyáltalán semmi, kivéve, hogy jövedelmét alkalmi munkákból szerezte; dolgozott más emberek hajóin, vagy alkalmanként asztalosmunkákat és kertészkedést vállalt. Gyászoló rokonokról nem történt említés. De a sajtó neszét vette Felicity előző vőlegényeinek, és kifaggatták a falubeli fiúcskákat is. Anélkül, hogy egyenesen kimondták volna, olyan képet festettek Felicityről, mint valami nimfomániásról. Legutolsó vőlegénye, akihez csaknem hozzá is ment, James Lacey, nem volt elérhető, hogy nyilatkozzon. George és Olivia bizonyára tajtékzik, gondolta Agatha.

Mikor James visszatért a neki szánt bögre kávéval, Agatha így szólt:

– Azt hittem, a sajtó itt fog toporogni a küszöbödön.

– Tegnap itt voltak. Talán még vissza is jönnek.

– Te tudtad, hogy Felicity nem Olivia gyereke volt?

– Nem! Hogy jöttél rá?

– Furán. Először Sylvan mondta azt, hogy Felicity Olivia egy régebbi viszonyának gyümölcse, aztán Olivia mondta azt, hogy Felicity George egy afférjának gyümölcse, ám még mielőtt utánanézhettem volna ezeknek, jött a rendőrség, és közölték, hogy Olivia ejti az ügyet, és elzavartak a városból. Most majd bemegyek az irodába, és megkérem Patricket, hogy szimatoljon körbe a rendőrségi kapcsolatainál, és nézze meg, mit tud kideríteni Seanról. Meglátogatott már itt a rendőrség?

– Igen, tegnap leellenőriztek, hogy nem hagytam-e el a falut.

– Holnap elmész a városházára?

– Ó, a kocsma ügyében? Azt hiszem. Ha sikerül elég pénzt összeszedni, akkor John Fletchernek lesz annyija, hogy felállítson egy külső helyiséget a dohányzóknak, fűtőtestekkel a hideg időre. Én nem rajongok a dohányzásért, de a dohányzási tilalom a végét jelentheti sok falubeli kocsmának.

– És te hogy érzed magad? – kérdezte Agatha.

– Na mit gondolsz? Mint valami mocskos vénember.

– Ugyan már. Felicity nem volt épp tizenéves.

– Én csak a szépségét láttam – mondta szomorúan James, és Agatha megint öregnek és rondának érezhette magát.

– Jobb, ha most bemegyek az irodába. – Merev mozdulattal lábra állt.

– Nem kéne pihenned egy kicsit? Fáradtnak látszol.

– Csak arra van szükségem – mondta Agatha keserűen.

Miközben az iroda felé autózott, támadt egy ötlete, hogyan lehetne érdeklődést kelteni a kocsma kibővítése iránt. Az iroda üres volt, eltekintve Mrs. Freedmantől. Tőle megtudta, hogy Patrick és Phil munkaügyekben vannak távol.

– Tényleg szükségünk lenne még valakire – állapította meg.

– Majd feladok egy hirdetést – mondta Agatha. – Később megírom.

Felvette a telefont és tárcsázni kezdett. Felhívott minden újságot, magazint és tévéállomást, ami csak eszébe jutott, és azt ígérte nekik, hogy mivel még mindig a Felicity-féle gyilkosságon dolgozik, informálja majd őket, mihelyt az ügy a nyilvánosság elé

kerül – annak fejében, hogy ők meg támogatják hírek megjelentetésével a közösségi házban tartandó gyűlést. Aztán lefirkantott egy hirdetést a helyi lapok számára egy nyomozó felvételéről, és odaadta Mrs. Freedmannek, hogy intézze el.

John Fletcher kocsmáros érdekében szívből remélte, hogy a sajtó bekapja a horgot.

Aztán elment, beszállt a kocsijába, és visszavezetett a Vörös Oroszlánba Carselybe.

– Hogy mit akar, hogy mit csináljak?! – kérdezte John.

– Azt akarom, hogy legyen kissé összetört, sírjon, szipogjon, ilyesmi. Nézze. Ha szimpatikusnak találják, és leadják a helyi tévében, adományokat fog kapni. Gyerünk. Egy-két szipogást megér.

– Olyan hülyének érzem magam.

– Akarja az átkozott kocsmáját, vagy sem? – csattant fel Agatha.

– Igen, de…

– Akkor szipogjon!

Mrs. Bloxby, aki tagja volt az egyházközségi tanácsnak, ott ült a többi tanácstaggal együtt az emelvényen másnap este, akárcsak John Fletcher. Agatha sziszegett, hogy neki és Jamesnek is kell szék az emelvényen; különben a sajtó majd megrohanja Jamest, és a kocsmát akár el is lehet felejteni.

A közösségi ház dugig volt, és a sajtó képviselőit erővel kellett eltávolítani. Mrs. Bloxby élénken tudatában volt, hogy Agatha mindenkinél jobban tudja, hogyan kell bánni ezzel a tömeggel, így hát az egyházközségi tanács csalódott tagjai, akik azt remélték,

hogy meglesz a maguk öt perc hírneve a tévékamerák előtt, hallhatták, amint Mrs. Bloxby kijelenti: Mrs. Raisin majd elmondja, miért szükséges pénzadományokat gyűjteni.

Agatha jól tudta, hogy a sajtó majd frappáns részleteket akar, így hát ostorozással kezdte:

– Ez a dajkaállam, amely a legpocsékabb, amit az ország látott Cromwell napjai óta… – és így tovább, kijelentvén, hogy ha a falu társasági középpontját alkotó kocsma bezár, akkor a falu egyenesen a dobogó szívét veszíti el.

A közönségnek még a nemdohányos tagjai is az ő oldalán álltak, mert a heti rejtvényjátékot is folyton megszakította, amikor a dohányosok kiugrottak egy szál cigire, nem említve a dartsversenyt meg a biliárdot.

Aztán Agatha a mikrofonhoz szólította John Fletchert.

– Itt a mi házigazdánk, aki pár szót szólna, de szegényke nagyon izgul – mondta nevetve, majd elővett egy nagy zsebkendőt, és megtörölte a férfi képét. A zsebkendőt előzőleg jóféle kerti vöröshagyma levébe mártotta. John csukladozni és szipogni kezdett, és a könnyek csak úgy záporoztak nyílt, vörös képén. Többször is megpróbált megszólalni, de a hagyma hatása elnyomta kísérleteit.

– Jól van, jól van – duruzsolta Agatha vigasztalóan, visszavezette a székhez és elvette tőle a zsebkendőjét. Visszament a mikrofonhoz, és belekiabált:

– Háromszoros éljen Johnnak! – Fülsiketítő üdvrivalgás támadt. Agatha intett az oldalt álló falubeli zenekarnak, akik rázendítettek a „Jeruzsálem”-re, amit a „Remény és dicsőség földje” követett.

James fanyar mosollyal nézte. Közönséges volt, de egyúttal nagyszerű is. Agatha megszervezte, hogy a cserkészfiúk képviselői

fel-alá mászkáljanak a padsorok között, és adományokat gyűjtsenek. Agatha az eredetinél korábbra, öt órára szervezte a gyűlést, abban a reményben, hogy könnyebb lesz riportokhoz jutni a reggeli, mint a délutáni lapokban. Szerencséje is volt. A tanácskozásról készült filmet bemutatták a BBC *Midlands Today* című műsorában hét óra előtt.

***

Charles bevezette a dolgozószobájába egy vacsora előtti koccintásra hölgyismerősét, Tessa Andersont, mert a nénikéje a nappaliban ült a maximumra felhangosított tévé előtt. Tessából jó feleség lenne, gondolta Charles. Magas volt, ami hátrány, mert Charles maga csak középtermettel dicsekedhetett. De gazdag, elvált nő, kivételesen előnyös külsővel, és jókora vagyonnal. Nem mintha ő szerencsevadász lenne, győzködte magát Charles, csak arról van szó, hogy a birtok szinte zabálja a pénzt.

Egymás mellett ültek a szófán. Charles letette a poharát, és úgy döntött, ideje megcsókolni a nőt. Aztán Agatha Raisin félreismerhetetlen hangja harsant fel a másik szobából.

Charles felpattant és a nappaliba rohant. Tessa, aki lehunyta a szemét és így várta a csókot, megint kinyitotta, és körülnézett, töprengve, hogy Charles hova tűnt.

Bill Wong csatlakozott a többiekhez, akik a rendőrségi irodában a tévékészülék köré gyülekeztek, hogy megnézzék Agatha mutatványát. Collins csatlakozott hozzá.

– Örömmel látom, hogy megint marketinges lett. Mindenképpen ehhez értett a legjobban. Lefogadom, hogy a rendőrség ott Hewesban rém boldog, hogy megszabadultak tőle.

***

De Agatha a hewesi gyilkosságokról is beszélt az újságoknak, mondván, sajnálja, hogy látszólag semmi nem történt a rejtély megfejtésének érdekben, és jutalmat helyezett kilátásba mindenkinek, aki információval szolgál Sean Fitzpatrickről. Agatha biztosan érezte, ha többet megtudhat Seanról, akkor a nyomok visszavezetnek Felicityhez.

Másnap reggel, miközben az irodája felé autózott, Agatha úgy érezte, most már mindent megtett a hewesi gyilkosságok ügyében, amit lehetett.

A következő pár nap a szokásos rutinmunka közben találta: eltűnt tizenévesek, macskák és kutyák, nyomozás a hűtlen szeretők és férjek után. Mrs. Freedman közölte, hogy másnapra állásinterjúkat szervezett, hogy Agatha felvehessen egy új detektívet.

– Ők nem lesznek olyanok, mint Toni – mormogta Agatha. – Mekkora hülye voltam!

– Miért? – kérdezte Mrs. Freedman kíváncsian.

De Agatha nem akarta neki elárulni, hogy saját féltékenysége miatt bátorította Tonit, hogy állítson fel saját magánnyomozó-irodát.

Másnap elkezdte az interjúkat. A jelentkezők többnyire fiatalok és tanulatlanok voltak, és fura elképzeléseket tápláltak arról, mit

takar ez a munka. Mrs. Freedman már hazament, és Agatha épp arra gondolt, bezár, amikor nyílt az ajtó, és besétált Toni.

– Ó, hát te vagy! – kiáltott Agatha. – Egy szörnyű pillanatig azt hittem, egy újabb rémség, akik állásért jelentkezik.

– Ez a rémség szeretné visszakapni a munkáját – mondta Toni halkan.

– Ülj le. Mi történt? Összevesztél Harryvel?

– Rosszabb annál. Betty Talent, a zseni, aki csinálta a könyvelésünket, meglépett, és magával vitte minden pénzünket.

– Jelentettétek a rendőrségen?

– Igen, beszéltem Bill-lel.

– Hogy a csudába tudta megtenni?

– Annyira kifogástalanul profinak látszott. A teljes számlázást és könyvelést rábíztuk. Saját csekk-könyve volt az irodai felszerelésekre, apróbb kiadásokra, ilyesmire.

– Sok pénzetek volt bent?

– Harry eredetileg kétszázötvenezer fontot tett be az örökségéből kezdetnek, drága felszereléseket vettünk, fizettük az alkalmazottakat és így tovább. De már legalább elkezdtünk pénzt csinálni. Már több mint hatezer fontunk volt a számlán. A csaj eltűnt a lakcíméről. Felszívódott, elpárolgott. – Toni arcán legördült egy könnycsepp.

– Hol van Harry?

– Azt mondta, visszamegy Cambridge-be, és megnézi, újrakezdheti-e a tanulmányait. Féltem megkérdezni, visszajöhetek-e, de aztán megláttam a hirdetést…

– Naná, hogy visszakaphatod a munkádat, isten hozott!

– Annyira bíztam Bettyben! – siránkozott Toni.

– Menjünk, igyunk egyet, és kitaláljuk, mit csináljunk – javasolta Agatha. – Csak a pénz tűnt el? Vagy lenyúlt bármi mást az irodából?

– Egy pár fényképezőgépet és egy teleobjektívet.

– A ribanc. Na gyerünk.

A George nevű kocsma sarkában, miután italokat szerzett a bárból és leült, Agatha előhúzott egy jegyzettömböt és egy tollat feneketlen táskájából.

– Lássuk – kezdte. – Az irodát béreltétek?

– Igen. A bérlet fizetve van. Ó, gyanítanom kellett volna. Az ingatlanügynökség két hónappal ezelőtt telefonált, és azt mondták, a bérleti díj hátralékban van. Betty nagyon piros lett, de azt mondta, utánanéz és azonnal kifizeti. Már akkor gyanakodnom kellett volna.

– Na mármost, irodai felszerelések, számítógépek, ilyenek?

– Még megvannak.

– Azokat eladjuk, és majd kiemelt esetekkel foglalkozol. Begyűjtjük a pénzt minden esetért, amit te oldasz meg.

Bejött Charles és csatlakozott hozzájuk.

– Láttam kint a kocsidat – mondta vidáman.

– Vedd meg a saját italodat – mondta Agatha sértetten. Még mindig nem bocsátott meg neki azért, hogy meglógott Hewesból.

Charles hamarosan visszatért egy fél pint lagerrel.

– Mi a helyzet? – érdeklődött. – Toni, úgy tűnik, mintha sírtál volna.

Toni szomorú, vékony kis hangon előadta a történetet.

Amikor befejezte, Agatha szemügyre vette Charles jól szabott figuráját.

– Eleget laktál nálam, igaz, Charles?

– Igen, drágaságom.

– Etted a kajámat, ugye?

– Amennyiben a mikróba való curry szerinted étel, akkor igen.

– Akkor viszont tartozol nekem. – Agatha medveszemei belemélyedtek Charles arcába.

– Aggie édesem, ha szexelni szeretnél velem, csak szólnod kell.

– Ne pimaszkodj. Rengeteg munkám van, és Toninak is. Itt van ez a kocsma-ügy, amit végig kell vinni.

– Igen, láttalak a dobozban. Igazi demagóg jelenet…

– Azt akarom, hogy találd meg nekem Betty Talentet.

– De Toni már ráállította a rendőrséget az ügyre.

– Ők nem csinálnak majd túl sokat. Ó, van fényképed?

Toninál volt egy irattartó, és elővett belőle egy fényképet.

– A többit odaadtam Billnek.

Betty Talent kétségkívül csúnya külsejű lány volt, sárgás arccal, hátul csomóba kötött, sötétbarna hajjal.

– Megteszem, ami tőlem telik – mondta Charles. – Add meg a címét. Ott kezdem.

Ám ahelyett, hogy egyenesen elment volna Betty Talent címére, Charles várt másnap reggelig, és elindult, hogy meglátogassa James Laceyt.

Miután James üdvözölte, Charles elmesélte neki, hogy Betty Talent ellopta Toniék pénzét, ezért Agatha rávette, hogy keresse meg az eltűnt nőt.

– Mondhattál volna nemet – mutatott rá James.

– Agathának? Te viccelsz. Egyébként, emiatt vagyok itt.

– Nem látom, hogy…

– Tudsz zárakat feltörni, nem?

– Igen, de…

– Akkor vedd a kabátod. Betörünk Betty lakásába.

A lakás egy élelmiszerüzlet fölött volt a Berry's Wynden, amely egyike volt az apátság mögötti szűk, középkori kis utcáknak.

– Ha az utcára nyíló ajtó zárva van, nem állhatok ott fényes nappal a zárat piszkálgatva – tiltakozott James.

– Nem tudhatjuk, amíg ki nem próbáltuk – mondta Charles. – Gyere már.

Átvágtak az utcán. Charles lenyomta az utcai ajtó kilincsét, és az ajtó kitárult.

– Látod – mondta Charles –, gyáva szívvel sose leszel sikeres rabló.

– Mi van, ha több van, mint két lakás? – suttogta James.

– Csak egy kis pakisztáni boltocska – mormogta Charles türelmetlenül, ahogy megmászták a lépcsőt. – Látod? Egy lakás van. Először bekopogok.

– Jó hangosan bekopogott.

– Csengő is van – mutatott rá James.

Charles rátehénkedett. Semmi válasz.

– Oké – mondta Charles –, lássunk munkához.

James előhúzott egy csomóra való álkulcsot.

– Emlékeztem, hogy van egy ilyen készleted – dünnyögte Charles. – Honnan szerezted?

– Sok idővel ezelőtt elvettem valakitől.

– Mindig ilyen soká tart? – panaszkodott Charles tíz perccel később.

– Fogd be. Ez nem egy mozifilm, és két zár van. Tényleg meg kellett volna néznünk a boltot előbb. Semmi kétség, hogy övék ez a kis lakás. Talán máris újra kiadták. Ááá, megvagyunk. – Az ajtó kinyílt.

Egy kicsi, kétszobás lakásban találták magukat, amelyben egy apró fürdőszoba és egy még parányibb, elfüggönyözött konyha volt még. Charles elkezdett szimatolni a hálószobában, míg James a nappalit kutatta át.

– A nő ruhái még mindig a szekrényben vannak – mondta Charles. – És eléggé gyatrák.

– Hajfesték van a fürdőszobában – jelentette James. – A doboz alapján szőkére festette.

Charles besétált.

– Semmi mást nem hagyott itt, csak a ruhákat. Semmi jele bármilyen személyes papírnak vagy útlevélnek.

– És nincs fogkefe a fürdőszobában – mondta James.

Charles kikukkantott a konyhaablakon, majd végigpásztázta a ház mögötti részt.

– Hála az égnek az új típusú és ronda szemétgyűjtésért. Odalent szelektív kukák vannak. Van kedved egy kis kukabúvárkodáshoz? Találhatunk valamilyen nyomot arról, hogy hova mehetett.

– Hogy jutunk oda? – kérdezte James.

– A bolt oldala mellett látok egy utcát.

– Mi van, ha valaki előjön a bolt hátuljából, és megkérdezi, mit csinálunk?

– Nem fognak kijönni, mivel bemegyünk a boltba, és szépen megmondjuk nekik, miért szeretnénk átkutatni a szemetet, és megkérjük őket, mondják meg, melyik volt Bettyé.

Egy nagydarab nő ült száriban a pult mögött, és rémülten égnek emelte a kezét, amikor elmagyarázták neki, hogy Betty tolvaj volt. Behívott valahonnan egy kisfiút, és utasította, hogy mutassa meg nekik a tartályt, ahova Miss Talent hordta a szemetét.

– Nos – mondta Charles –, ez az újrahasznosítás remek dolog, mert nem kérjük a kis zöld tartályt, hanem a nagy szürke szemetest.

James kinyitotta a kuka fedelét.

– Itt nincs túl sok minden. Fordítsuk fel, és nézzük át.

– Bevásárlószatyrok! – mondta diadalmasan James. – Ide nézz! Victoria's Secret, Ghost és Armani.

– És nézz ide, mit találtam – mondta Charles, és feltartott egy brosúrát. – Tengeri hajóút a Dél Keresztjén. A Karib-tengerre vitorlázik. Várj csak egy percet. Ez holnap reggel indul. Az utasok ma este szállnak a fedélzetre. Lefogadom, hogy ő is ott lesz, kiszőkítve és elegánsan kiöltözve, szegény Harry pénzén. Gyerünk!

– Nem lenne egyszerűbb szólni a rendőrségnek és hagyni, hogy ők tartóztassák le?

– Akkor hol marad a vadászat izgalma? Először is találjuk meg, és majd aztán hívjuk a rendőrséget. Aggie kedvéért megéri.

Betty Talent kicsomagolta új ruháit, és szépen felakasztotta őket első osztályú utaskabinja szekrényébe. Ujjait végigfuttatta a ruhák finom anyagán, és elvigyorodott a gondolatra, hogy mekkora sokk

éri majd Tonit, amikor rájön, hogy az összes pénzük eltűnt. Utálta Tonit. Toni mindig is az egyik legcsinosabb és legnépszerűbb lány volt az iskolájukban.

Tanulmányozta a tükörben új megjelenését, és végigsimította szőke haját. Vége a reszkető, ijedt Betty Talentnek. Mintha csak újjászületett volna. Ekkor kopogtak a kabin ajtaján. Betty mosolygott. Talán az a jóképű hajópénztáros jön vissza, hogy megnézze, jól van-e.

Betty szívélyes mosollyal az arcán nyitotta ki az ajtót, aztán a mosoly lassan lehervadt a képéről. A kapitány állt az ajtóban. Mögötte két rendőrtiszt, azok mögött meg két férfi, akik közül az egyiket beazonosította mint Charles Fraith-t. Mikor Toni nyitópartit tartott az ügynökségnél, Charles kísérte oda Agathát. James Laceyt is felismerte, mert James meghívta Tonit és valamennyi alkalmazottját az eljegyzési partijára, bár Bettyt nem hívták meg az esküvőre. Bárcsak elloptam volna valakinek az útlevelét! – gondolta most dühödten.

Amikor a kapitány igazolta a nevét, az egyik rendőr megvádolta a lopással. És Betty fényes álmai máris összetörtek.

Charlesra hagyták, hogy felhívja Agathát a jó hírekkel. Ő kérte, hadd beszéljen Jamesszel, de mikor Charles a férfi felé tartotta a telefont, az azt motyogta:

– Majd később beszélek vele.

– Mi bajod van? – kérdezte Charles. – Igazán beszélhettél volna vele pár szót.

– Nem tudom – felelte James. – Csak nagyon szeretném, ha megtalálnák a gyilkost. Az a szörnyű érzésem van, hogy a

rendőrség engem gyanúsít. Folytatni akartam az utazásaimat, de amikor felhívtam a mircesteri rendőrséget, azok felhívták a hewesbelieket, akik azt mondták, nem hagyhatom el az országot, amíg ők nem lépnek velem kapcsolatba és nem adnak rá engedélyt.

Charles futólag Tessára gondolt. Vajon folytassa az udvarlást? De tény, hogy kétségei voltak, és ez elbizonytalanította.

– Nézd, te meg én – mondta Jamesnek –, elmehetnénk együtt Hewesba, és nyomozgathatnánk egy kicsit. Jobb, mintha csak ülünk a fenekünkön és nem csinálunk semmit.

– Nem tudom, mit deríthetnénk ki, amire a rendőrség nem képes – habozott James.

– Ó, igazán? Hát nem mi találtuk meg Bettyt? Ha ők végigkutatják a szemetét, megtalálják ugyanazt a nyomot. És még valami – nem hiszem, hogy a rendőrség egyáltalán járt a nő lakásán, mert ha felkeresték volna, akkor a pakisztáni család nem lett volna úgy meglepve. Annyi ügyük van, lehet, hogy el is ejtették volna ezt az esetet, és inkább ráhajtottak volna valami könnyebb prédára, például egy gyorshajtó motorosra.

Bill Wong csatlakozott Agathához és Tonihoz aznap este, nem sokkal azután, hogy megkapták a jó híreket. Hagytak neki egy üzenetet, hogy a George-ban vacsoráznak, ami a rendőrséggel szemben, a tér másik oldalán volt. De már be is fejezték az étkezést, mire Bill megérkezett.

– Ez aztán derék munka volt, ahogy Bettyt megtalálták – mondta Bill. – Bocs, de nem tudtam előbb elszabadulni. Persze, nálunk most mindenki mindenkit hibáztat azért, mert nem nézték meg Betty szemetét. Collins őrmesternek volt kiosztva az ügy, de ő mind

a kettőtöket utál, tehát nyilván csak a minimumot tette meg. A legújabb hír az, hogy visszatérítik a pénzt, amit Betty a hajóútért kifizetett, a nő poggyászában pedig megtaláltak valamivel több mint százötvenezer fontot meg a hiányzó fényképezőgépeket. – Tonira mosolygott. – Szóval, úgy néz ki, hogy visszakaphatod a magánnyomozó-irodádat.

– Félek, hogy nem – mondta Toni. – Azonnal felhívtam Harryt, amikor megkaptam a híreket, de azt mondta, úgy döntött, visszamegy az egyetemre még akkor is, ha megkerül a pénz. Egyedül pedig nem akarom vezetni az ügynökséget. Csak azt sajnálom, hogy a barátnőm, Sharon Gold most állás nélkül maradt.

– Ő az a lány, aki minden héten változtatja a hajszínét, és folyton közszemlére teszi a piercinges köldökét?

– Ő az – mosolygott Toni.

– Ó, nekünk megfelel – mondta Agatha, és roppant nagylelkűnek érezte magát. – Kell valaki, aki rendszeresen el tud járni kocsmákba és klubokba, és nem úgy néz ki, mint egy detektív. – Agatha boldog volt, hogy visszakapta Tonit.

Mialatt Toni felhívta Sharont a jó hírrel, Agatha Billt kérdezte.

– Vannak hírek Hewesból?

– Nekem nem mondanak semmit.

– Felhívom Patricket. Talán sikerült előásnia valamit.

Agatha felhívta Patricket, és erősen figyelt. Amikor letette a telefont, azt mondta:

– Sean Fitzpatrick valódi neve Jimmy Dorell volt, valaha az IRA tagja, aztán az angol hírszerzés szolgálatába állt, és nekik kémkedett évekig. Szóval a hewesi rendőrség úgy gondolja, az ő halálának semmi köze Felicity meggyilkolásához.

Agatha szörnyen mogorván nézett.

– Ez az egész így nem áll össze. Hajók. Felicityt csecsemőkorában csempészik Angliába. Kíváncsi lennék, George Brosst vajon megvádolták-e ezzel.

– Kétlem – mondta Bill. – George szabadkőműves, és nagyvonalúan adományoz jótékonysági célokra a rendőrségnek.

– De gondolj csak bele! Az a sok biztonsági intézkedés a ház körül! Talán valamit csempésztek, drogokat vagy fegyvereket.

Agatha ismét felhívta Patricket. Mind elcsendesedtek, amíg Agatha be nem fejezte a hívást.

– Az egyértelmű, hogy mind Sean, vagy legyen bármi is a neve, mind George hajóját ízekre szedték, de ott semmit sem találtak. Annak a Jerry nevű kutyapecérnek meg még aktája sincs a rendőrségen.

– Valaki mesélte, azt közölted a sajtóval, hogy jutalmat tűzöl ki.

– Úgy vélem, az megmozgathat valamit.

– Agatha – mondta Bill szigorúan –, azt kell gondoljam, hogy pillanatnyilag éppen elég munkád van. Azt hiszem, a végére kell járnotok mind Toni eseteinek, mind a sajátjaitoknak. Szóval hagyd, hogy a rendőrség is végezze a maga dolgát.

– Hah, hahaha!

– Komolyan beszélek. Hagyd abba.

Ám Agatha rájött az ezután következő hat hétben, hogy valóban minden energiáját az magánnyomozó-irodájával kapcsolatos munkába kell fektetnie. Sharon lelkesnek és eszesnek bizonyult, habár Agatha azt érezte, sosem fogja megszokni a lány megjelenését. Dundi testalkata ellenére Sharon imádta a szűk

farmerokat és kurta csőtopokat. Bozontos hajtömegét épp nemrég festette feketére, szőke csíkokkal.

James már nem volt ott a szomszédban. Engedélyt kapott, hogy folytassa utazásait. Mivel James kikerült a képből, Charles elvesztette érdeklődését bármiféle nyomozás iránt, és a maga lusta módján úgy érezte, azzal, hogy megtalálta Bettyt, már hozzátette a maga részét a dolgokhoz.

Agatha egy napon úgy érezte, nincs kedve szembenézni a magányos hétvégével. Toni rockkoncertre ment Sharonnal, Mrs. Bloxbyra pedig nem akarta ráerőltetni a társaságát, mivel tudta, hogy túl van terhelve egyházközségi teendőkkel. Habár biztos lehetett benne, hogy forró üdvözlésben részesülne a kocsmában, ahol a nagylelkű adományoknak és a helyi építők és asztalosok önkéntes munkájának köszönhetően felállították az új, dohányzó külső részt, mégsem akart egyedül odamenni.

Ezért aztán örömmel fogadta Roy Silver telefonhívását, aki kérte, hogy meglátogathassa a hétvégén.

Roy is boldog volt, hogy szívesen látják, de megdöbbentette, hogy semmi előrehaladás nem történt Felicity meggyilkolásának ügyében.

– Tudod – mondta –, ez lehet az első alkalom, amikor nem jársz sikerrel.

– Nem tetszik, ahogy ez hangzik – mondta Agatha. – Ha bárhol Cotswoldsban történik, akkor több szerencsém lehetett volna, de ha visszamegyek Downboysba, a hewesi rendőrség a puszta jelenlétemre titkolózni fog.

Csengett a telefon. Agatha ment, hogy felvegye, azt remélve, hogy Sylvan lesz az. Már kiment a fejéből, hogy a férfi mekkora

nőcsábász, és valahol a gondolataiban mindig ott fészkelt a remény, hátha felhívja.

Ehelyett Bert Trymp volt a vonalban.

– Emlékszik még rám? – kérdezte.

– Igen, persze. Maga az, aki a műhelyben dolgozik Downboysban.

– Volt szó az újságokban valami bizonyos pénzjutalomról.

– Igen, úgy van – mondta Agatha óvatosan.

– Mennyi?

– Ha a hír megér annyit, ötezer.

Csend. Aztán Bert megszólalt:

– Jobb lesz, ha itt találkozunk. Jöjjön el a hajómhoz. Abban lakom. Úgy hívják, hogy *Southern Flyer*. Egy régi halászhajó a hewesi kikötőben.

– Lássuk csak – mondta Agatha. – Holnap szombat van. Körülbelül ebédidőben érhetek oda. Hogyan találom meg a hajóját?

– Emlékszik arra, amelyikben azt a fickót kinyírták?

– Sose fogom elfelejteni.

– Attól öt hajóra vagyok jobbra. Régi halászhajó – ismételte.

– Ott leszek – mondta Agatha.

Elmondta Roynak.

– Nem akarom Philt vagy Patricket zaklatni ezzel – mondta. – Lehet, hogy lyukra futunk. De szép időnk van. Velem tartasz?

Roy idegesnek látszott.

– Nincs semmi tengerészcuccom, amit felvehetnék.

– Ezen ne törd a fejed. Bármiben jöhetsz.

Hatodik fejezet

Ragyogó napsütésben hagyták el Cotswoldsot, miközben aranyszínű sugarak hatoltak át a Carsely országútját szegélyező fák képezte alagúton.

De ahogy haladtak tovább, egy terebélyes szürke felhő tolakodott a horizontra, és hamarosan esőcseppek pettyezték a szélvédőt.

– Nem épp ehhez öltöztem – panaszkodott Roy, és előhalászott egy hosszú ujjú, csíkos francia halászpólót feneketlen táskájából.

– Elhoztuk a kabátjainkat. Ott vannak a csomagtartóban a többi poggyásszal együtt – nyugtatta meg Agatha. – Nem fogunk megfagyni.

Agatha nagy megkönnyebbülésére az ég kezdett kitisztulni, ahogy legurultak Hewes kikötőjébe.

– Ez egy folyó! – kiáltott fel Roy. – Azt hittem, a tengerhez megyünk.

– A tengerbe ömlik – mondta Agatha. – Gyere, szálljunk ki és keressük meg Bert csónakját. Egy öreg halászhajó.

– Nekem aztán mondhatod – felelte Roy, miközben elővett egy kabátot a csomagtartóból. – Meg nem tudom különböztetni egyik hajót a másiktól, legfeljebb a vitorlást a jachttól. Egyébként meg lehet, hogy Bert halott.

– Ezt meg honnan a fészkes fenéből veszed?

– Hát, a könyvekben meg a filmekben így szokott lenni. Egyszer csak valaki azt mondja: „A gyilkos neve… áááá…” Mindig kinyírják őket.

– Nem hiszem. Megtaláljuk. – Milyen bosszantó, ha az ember nincs a rendőrség berkein belül, és csak szimatolhat a nyomozás körül…

– Szerintem az lesz az – mutatott Agatha egy hajóra. – Az a legkopottabb, és tényleg úgy néz ki, mint egy kis halászhajó. Igen, ki tudom venni a nevét is: *Southern Flyer*.

A fedélzet és a kormányosfülke elhagyatottan állt.

– Menjünk fel rá – mondta Agatha.

Felmásztak a fedélzetre, és hangosan kiáltozni kezdtek, „Bert! Bert!”, miközben vijjogó sirályok vitorláztak a fejük fölött.

– Elviszi a szél a hangunk – mondta Agatha. – Menjünk le.

– Muszáj? – esdekelt Roy. – Én máris tengeribeteg vagyok.

– Akkor maradj ott, ahol vagy. Lemegyek egyedül.

De a kabinajtót zárva találta Agatha. Visszatért a fedélzetre.

– Senki. Azt mondtam neki, körülbelül ebédidőben találkozunk. Még csak dél van. Üljünk vissza a kocsiba és várjunk. El kell mennie mellettünk, ha visszajön a hajójára.

Vártak és vártak, míg a feltámadó szél ostromolni nem kezdte az autót, és az ég elszürkült felettük. Hirtelen szakadni kezdett az eső. Agatha beindította az ablaktörlőt és figyelt tovább. Végül elállt a zuhé, és újra kisütött a nap.

– Várj itt – mondta Agatha. – Megpróbálom a kikötőirodában.

De az iroda is zárva volt. Agatha le-föl járkált a lehorgonyzott hajók hosszú sora mentén, míg meglátott egy férfit, aki a bárkája fedélzetén ügyködött.

Odakiáltott neki:

– Nem látta Bert Trympet?

– Az az ő hajója, a *Southern Flyer*! – kiáltott vissza a férfi.

– Nincs a hajón.

– Akkor próbálja meg az apja műhelyében Downboysban. Elmondjam, hogy jut oda?

– Ismerem az utat – felelte Agatha.

– Éhes vagyok – panaszkodott Roy, amikor Agatha visszaért az autóhoz.

– Én is. Nézd csak, ott egy kávézó. Bekaphatunk egy szendvicset egy kávéval, aztán irány Downboys.

***

– Mi lett azokkal a jó kis közönséges fehér kenyérből készült szendvicsekkel? – morgott Roy, miközben Downboys felé autóztak. – Mindig ebből a randa barna kenyérből készítik, aminek olyan íze van, mint a keserű malátának. Na és majonéz mindenhez. És még műanyagba is csomagolják. Senki nem csinál már igazi szendvicset. Az a sonka meg…! Olyan csúszós és fényes, hogy látom benne magam.

– Elviszlek ma este egy jó kis vendéglőbe. Itt vagyunk Downboysban, és ott a műhely is… Hát ezt nem hiszem el. Szombaton zárva. Hát nem egy jellegzetes nyomorult brit szokás? Nem csodálom, hogy a vállalkozásaink felét külföldre telepítik.

– Nyugi, édesem – mondta Roy. – Ott van a műhely mellett egy ház. Fogadok, hogy ott laknak.

Agatha odamasírozott a faházhoz és becsengetett.

– Komolyan mondom, Aggie – ragadta meg Roy Agatha karját –, láttam egy őzet.

– Lehet szarvas a környéken.

– Nem, egy férfit, aki úgy néz ki…

A kivágódó ajtó beléfojtotta a szót. Alacsony, zömök fickó állt előttük. Harcias képén apró, szürke szemek, a fején borzas szénaboglya.

– Mr. Trymp? – kockáztatta meg Agatha.

– Ki kérdezi?

– A nevem Agatha Raisin, ő itt Roy Silver. A fiával találkozót beszéltünk meg a hajójára, de nem találtuk őt.

– Nem tudom, hol van. Azon a szar roncson él lent a kikötőben. Próbálják meg ott.

– Megpróbáltuk, de nincs a hajón.

– Nem segíthetek.

– Mr. Trymp, bejöhetünk?

– Nem.

– Magánnyomozó vagyok. Jutalmat ajánlottam fel annak, aki bármilyen információval rendelkezik annak a férfinak a haláláról, aki a Sean Fitzpatrick nevet használta.

– Emlékszek magára. Maga az a madárka, aki annak a fickónak volt a felesége, aki el akarta venni Felicityt. Szerintem a mi Bertünk csak trükközik. Nem tud az semmit.

– Ezt miből gondolja?

– Mert ismerem a fiacskám, és olyan hülye, mint a segg! – Azzal Mr. Trymp bevágta az orruk előtt az ajtót.

– Na, és most merre? – kérdezte Agatha borúsan. – Miért bámulsz így?

– Láttam azt a fickót, ahogy figyel minket. Úgy nézett ki, mint egy őz. Nem is, inkább mint egy Pán-figura azokon a régi festményeken.

– Szürke haj, mélyen ülő szem, karcsú alak?

– Igen, ő az.

– Ez, ha nem tévedek, Sylvan Dubois. Az esküvőn láthattad. Nem mintha te ne vennél észre egy ilyet, mint ő. De mi a csodáért nem jött ide hozzánk, hogy beszéljen velünk? Tudod, Roy, bármennyire utálom, hogy ezt kell tennem, de a legjobb volna, ha bemennék a rendőrségre, és beszámolnék nekik Bert hívásáról. Lehet, hogy holtan fekszik a hajóján.

Hosszas várakozás után a rendőrségen bekísérték őket Falcon őrmesterhez.

Falcon figyelmesen hallgatta, amíg Agatha elmesélte Bert telefonhívását. Amikor a történet végére ért, az őrmester így szólt:

– Innentől ránk hagyhatja az ügyet, Mrs. Raisin.

– Ó, nem, nem! – tiltakozott Agatha. – Ha én nem vagyok, maguk nem is hallottak volna róla. Megyek magukkal.

Szélviharban tették meg az utat vissza a kikötőbe. A csónakok és a jachtok hánykolódva csapódtak a póznákhoz.

– Maguk ketten itt várnak – parancsolta Falcon. Egy rendőrrel felmentek a fedélzetre. Nemsokára az őrmester ismét felbukkant. – Iderendelem a fiú apját, és megmondom, hogy hozzon magával kulcsot.

Az ember a kikötőirodából feléjük ballagott.

– Mi a helyzet?

– Úgy véljük, valami történt Bert Trymppel, Mr. Judson – mondta az őrmester. – Hagyott magánál kulcsokat?

– Igen, az a helyzet, hogy hagyott. Ott lógnak egy szögön az irodában.

– Ahol bárki hozzájuk férhetett, miközben ez a lusta tróger a kocsmában ül – motyogta Falcon.

Türelmetlenül vártak. Judson visszatért a kulcsokkal. Falcon elvette őket, és a rendőr társaságában visszamentek a fedélzetre. Agatha szorosabbra húzta magán a kabátot.

– Itt jön Sylvan! – mondta Roy.

Agatha végignézett a parton, és észrevette, amint Sylvan siet feléjük. Amikor odaért Agathához, kétfelől megpuszilta, és vidáman azt kérdezte:

– Újabb hullák?

– Tudja, hol van Bert? – kérdezte Agatha.

Sylvan megvonta a vállát, és széttárta a kezét.

– Voltunk odaát a műhelynél – folytatta Agatha. – Miért nem jött oda hozzánk?

– Dolgom volt – mondta a férfi flegmán. – Intézni valók. Miért keresik Bertet? Feltételezem, emiatt van itt a rendőrség.

– Bert azt állította, vannak információi Sean haláláról.

– De megállapították, hogy Seant vagy akárki is volt valójában az illető, az IRA gyilkolta meg.

– És hol van erre a bizonyíték? – szegezte neki a kérdést Agatha ingerülten. Dühös volt, mert attól a két puszitól izgalomba jött.

– Én nem tudom – mondta Sylvan –, de a rendőrség biztos a dolgában. – Aztán Roy felé fordulva felhúzta csinos szemöldökét.

– Ő egy barátom, Roy Silver. Roy, ő Sylvan Dubois.

– El vagyok bűvölve – kuncogta Roy.

– Nem csatlakoznak hozzám ma estére egy vacsorára? – invitálta őket Sylvan.

– Nem igazán terveztük, hogy maradunk… – habozott Agatha, de Roy közbeszólt:

– Nagyszerű lenne. Úgy értem, Aggie, aligha távozhatunk úgy, hogy nem tudtuk meg, mi történt Berttel.

– Rendben – hagyta rá Agatha. – Hol?

– Van itt egy kiváló étterem a főutcán, Kínai Álmok a neve – mondta Sylvan. – Mondjuk, nyolc órakor? – Azzal megfordult és indulni készült.

– Nem várja meg, hogy talál-e valamit a rendőrség? – kérdezte Agatha.

– Ha találtak volna, már feljöttek volna mostanra. *À bientôt!*

Falcon végül felbukkant.

– Nyoma sincs – mondta Agathának. – Talán félrevezette magát. De figyelünk továbbra is.

– És most? – kérdezte Roy.

– Találnunk kell egy Marks & Spencert. Tiszta alsóneműt akarok venni és egy hálóinget. Lehet, hogy maradunk éjszakára is.

Miután lefoglalták a szobákat a Vidám Farmer nevű fogadóban és elintézték a bevásárlást, Agatha így szólt:

– Még maradt időnk estig. Szeretnék egy pillantást vetni a Brossingatlan alsó részére. Lehet, hogy Bert ott dolgozik egy hajón.

– Visszamehetnénk a kikötőbe, hátha valaki elvisz a folyón – javasolta Roy.

– Jó ötlet.

De Judson úgy nyilatkozott, senkit nem tud, aki segíthetne. Agatháék nem mondták meg neki, hová mennének, csak azt, hogy egy kicsit vitorláznának a folyón.

– Van egy dingim, egy kétevezősöm, amit kikölcsönözhetnek – ajánlotta Judson –, de nem hinném, hogy tudják, hogy kell bánni vele.

Roy elnézett a víz felé. A nap szépen sütött, a szél alábbhagyott. Egész életében egyetlen evezősleckét vett, de tudta, hogy Agatha lekvárnak nézi, és el akarta bűvölni őt.

– Tudom kezelni a dingit – vágta rá mohón.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Agatha idegesen.

– Még szép, egészen biztos.

Agatha el volt ámulva, ahogy Roy felvonta a vitorlát, és a dingi fürgén siklani kezdett a folyón. Roy büszke volt magára, ahogy oda-vissza forgatta a hajót a vízen.

A szél azonban egy üvöltéssel újra feltámadt, és Agatha felordított, ahogy a hajó vészesen megdőlt.

– Csinálj valamit! – kiáltotta Agatha. – Már az ülepem is vizes!

Roy küzdött a vitorlával, hogy lejjebb eressze, de a hajót már elkapta egy erős áramlat, és rémisztő ütemben sodorta őket magával. Amikor már mindketten attól féltek, hogy lesodródnak a folyón, és az kidobja őket a nyílt tengerre, az áramlás nekilökte őket egy csoport fűzfának egy zátonyon, épp a Bross-ingatlan után. Elkapták az ágakat és megkapaszkodtak.

Roy az ágak segítségével kilendült a partra, megragadta a dingi orrát és kikötötte a hajót. Kisegítette a partra a reszkető Agathát. Mindketten leültek az iszapos, füves partra. Agatha holtsápadt volt.

– Te őrült – fordult Royhoz. – Azt mondtad, tudod, hogy kell kezelni.

Roy is reszketett.

– Szerintem Judsonnak tudnia kellett, hogy veszélyes. Tudnia kellett erről a sodrásról is. Felvontatom a parton a hajót, aztán majd ott felszedi. Ha ezek a fűzfaágak nem lógnak olyan közel a vízhez, megnézhettük volna magunkat. Menjünk vissza a kocsmába. Megfagyok.

Agatha összeszedte magát. Elővette a mobilját, felhívta a tudakozót és megkérdezte Judson számát, aztán tárcsázta is. Leüvöltötte a fejét, hogy veszélyeztette az életüket. Judson visszaordibált, hogy ők voltak inkompetensek, mire Agatha megfenyegette, hogy a rendőrséghez fordul. Judson felajánlotta, hogy lejön a folyón, összeszedi a dingit és visszaviszi őket. Roy elszoruló szívvel hallotta, amint Agatha azt mondja:

– Magunk megyünk vissza.

– Miért? – kérdezte Roy szerencsétlenül.

– Mert ahogy elszáguldottunk mellette a hajóval, láttam a Bross-házat a fák között. Ha visszasétálunk a folyóparton, megtalálhatjuk Brossék hajóját. Lehet, hogy Bert ott van. Ha nem, akkor a háztól már betalálunk a faluba, és hívunk egy taxit.

Egyre szürkülő ég alatt taposták az utat a parton. A folyó egy kanyarulata után elérkeztek a házhoz, de nem találtak kikötött hajót.

– Ördög és pokol! – bosszankodott Agatha. Egy rövid, fából ácsolt stég nyúlt a víz fölé, Agatha kisétált a szélére, és jobbra-balra szétnézett a folyón.

– Jaj, ne már, gyerünk innen! – könyörgött Roy.

Agatha már épp megfordult volna, amikor valami mozgásra lett figyelmes a vízben a stég alatt. Lenézett. A nyugtalanul áramló vízben valami fehéret pillantott meg.

– Roy – szólalt meg Agatha remegő hangon. – Azt hiszem, van itt lent valami.

Roy odaügetett, és letérdelt a stég szélére. A víz egyre örvénylett, és a kis örvények közepette feltűnt valami nyugodt és sima.

– Egy arc – mondta Roy. – Aggie, egy holttest van odalent.

Agatha elővette a telefonját, és hívta a rendőrséget.

Ó, de hosszúnak is tűnt az idő, mire sötétség borult a tájra, és kiemelték Bert Trymp hulláját a folyóból! A parton halogénlámpákat állítottak fel, a fényüknél a helyszínelők fehér anorákjaikban olyanok voltak, mint a szellemek. Miután a testet kihúzták a vízből, Agatha úgy vélte, Bert az. Nem volt könnyű megállapítania, miután csak egyszer találkoztak, és a férfi arca fel volt püffedve a víztől. Valaki vadállati erővel tarkón üthette, megtömte a zsebeit kövekkel, és bedobta a folyóba a stégről. Megkeresték Bert apját, és a helyszínre vitték. Mogorva hangon közölte, hogy a fia az, aztán könnyekben tört ki. Bross-Tilkingtonék külföldön vannak, tudatta velük Falcon. Barcelonában nyaralnak.

Ezek után bevitték Agathát és Royt a rendőrségre, és kezdődött a kihallgatás. Boase és Falcon igen gyanúsnak találták Agatha különös képességét a hullák megtalálását illetően.

Éjjel tizenegy volt, mire elengedték őket.

– Éhes vagyok – siránkozott Roy.

– A kínai étterem még nyitva van – szólalt meg mögöttük egy ismerős hang.

– Mit csinál maga itt, Sylvan? – kérdezte döbbenten Agatha.

– Én vagyok az első számú gyanúsított. George házára vigyázok. A holttestet az ő stége alatt találták meg. Elvették az útlevelem. Menjünk enni!

– Át kellene öltöznöm – mondta Agatha. Nemcsak alsóneműt, de egy kardigánt és egy nadrágot is vett a Marksban.

– Jaj, ne – nyöszörgött Roy. – Túlságosan éhes vagyok ehhez.

– Az étterem itt van kicsit odébb, ebben az utcában – nyugtatta meg Sylvan.

***

A személyzet, úgy tűnt, jól ismeri Sylvant. Elé siettek, hogy üdvözöljék.

– Rendelhetek? – kérdezte Agatháékat Sylvan.

„Úgy látszik, mindig kifogom a férfiakat, akik nem hagyják, hogy kiválasszam magamnak az ételt” – gondolta Agatha, de túl fáradt volt, hogy tiltakozzon.

– Csak rajta.

Sylvan nem kevés obszcén pletykának volt birtokában különféle hírességekről, és bőkezűen töltögette a bort. Agatha kezdett ellazulni. Úgy érezte, nem lenne kárára, ha kicsit becsiccsentene, és így talán még jól is aludna, és nem kínoznák rémálmok a halott Bert arcáról.

De bármily elbűvölő és vonzó volt is Sylvan, Agatha végül – teljes tudatában nyomozói kötelezettségeinek – rákérdezett:

– Mit gondol, ki ölte meg Bertet?

– Fogalmam sincs.

– El is felejtettem megkérdezni: pontosan mikor utazott el George és Olivia?

– Tegnap, azt hiszem.

– Szóval George megölhette Bertet!

– Aligha. Ha Bert Seanról akart információkat adni, akkor észszerűnek látszik, hogy valami ír úgy döntött, hogy hasonló módon szabadul meg tőle is. Seannak információja lehetett róla, hogy egy IRA-sejt működik a kontinensen.

– Én azt gondoltam, hogy az Ideiglenes Ír Hadsereg egészen békés lett – tiltakozott Roy.

– Ó, tényleg? – kérdezte Agatha gúnyosan. – Mondd ezt az Omagh-ban élőknek.

Sylvan a fáradt Agathára pillantott, és együttérzéssel mondta:

– Miért nem megy és alszik egy jót? Mikor kell a rendőrségen jelentkeznie reggel? Nekem kilencre kell ott lennem.

– Nekünk is akkorra – mondta Roy borúsan.

– Nos, akkor találkozunk a rendőrségen.

Kifelé menet az étteremből Agatha megtorpant az ajtóban.

– Nem fizettük ki a számlát!

– Számlát vezetnek nekem, amíg a városban tartózkodom, ne aggódjon miatta. Meghívtam magukat, nem emlékszik?

– Ó, hálásan köszönjük! – áradozott Roy.

Sylvan elkísérte őket a Vidám Farmerig, majd a bejáratnál magához vonta Agathát, egészen közel, és lágyan megpuszilta kétfelől.

– Viszlát holnap.

Agatha kábultan botorkált föl a szobájához. Tényleg elkábíthatta őt a férfi?

De miután elbúcsúzott Roytól, és bement a szobájába, majd belenézett a fürdőszobatükörbe, rémülten ordított fel. A szeme

alatt mély árkok húzódtak, a haja egy borzas szénakazal. A korábbi eső a teljes sminkjét lemosta.

Ha legalább visszaforgathatná az időt, mondjuk húsz évvel, gondolta Agatha. Lezuhanyozott, belebújt a hálóingébe, és kimerülten mély álomba zuhant.

Reggel hétkor arra ébredt, hogy Roy dörömböl az ajtón. A férfi bekiáltott, hogy nem ártana reggelizniük valamit, mert lehet, hogy egész nap bent tartják őket a rendőrségen.

Agatha annyi időt töltött a fésülködéssel és a sminkeléssel, hogy már csak néhány pirítóst maradt ideje bekapni, és legurítani egy csésze kávét, mielőtt indulni kellett a rendőrségre.

Ez alkalommal Walker főfelügyelő hallgatta ki, magas, tagbaszakadt férfi, olyan kerek és piros arccal, mint egy parasztemberé. Két oldalán Boase és Falcon. A magnó csendesen surrogott, és Agathának többször végig kellett mennie a történeten. Végül megkérték, hogy írja alá a vallomását, és utána távozhatott. Roy már az előtérben várta.

– Nem láttad Sylvant? – kérdezte Agatha.

– Kérdeztem róla az ügyeletes tisztet. Épp azelőtt ment el, hogy engem elengedtek.

– Fel kellene hívnom, lássuk, nem akar-e találkozni velünk. – Agatha elővette a mobilját, feltárcsázta a Bross-házat Downboysban, de csak az üzenetrögzítő kapcsolt be.

– Odavagy érte – jegyezte meg Roy vigyorogva. – Nem vethetem a szemedre.

– Dehogyis! – tiltakozott Agatha. – Tegnap este olyan szórakoztató volt, hogy el sem jutottam odáig, hogy rendesen kikérdezzem.

– Be kellene csomagolnunk. Holnap dolgozni kell mennem – mondta Roy.

Agatha kifizette a számlát a fogadóban, aztán nehéz szívvel a hátuk mögött hagyták Hewest. A városhatáron túl Agatha hirtelen a fékre lépett.

– Mi az? – kérdezte Roy.

– Tudod, ki hiányzott tegnap este? A kutyás ember, Jerry.

– Biztosan elment a főnökével.

– De akkor ki vigyáz a kutyákra?

– Sylvan, gondolom. Aggie, szeretnélek emlékeztetni, hogy vissza kell jutnom Carselybe, összeszedni a cuccom, és elérni a londoni vonatot Moreton-in-Marshban.

Agatha sóhajtott egyet, és továbbhajtott. „Szegény Bert – gondolta. – Rá kell jönnöm, mi történt.”

Az elkövetkező hetekben a fenyegető recesszió arra kényszerítette Agathát, hogy belevesse magát a munkába. A részvények zuhantak, az árak emelkedtek, a benzin ára szégyenletesen magas volt, és Agatha tisztában volt vele, hogy az emberek hamarosan kétszer is meggondolnak egy olyan luxust, hogy magánnyomozót béreljenek. Nyilván mindig lesznek elkeseredett ügyfelek és ügyvédek, akik bizonyítékot akarnak egy-egy váláshoz, de a mindennapi betevőt jelentő ügyek, amelyek az iroda tevékenységének a gerincét adták – eltűnt kutyák, macskák és tinik –, hamarosan megritkulnak majd. Agathában felderengett a szegénység régi emléke. Nagyon gazdag nő lett, és eltökélte, hogy az is marad.

Toni már nem vállalt többé túlórákat, még fizetésért sem. Toni szerelmes volt.

Egy válási eseten dolgozott egy mircesteri üzletember, Perry Stanton megbízásából. A férfi egy számítógépes vállalat tulajdonosa volt Mircester ipari negyedében. Olyan hálás volt Toninak, hogy az megszerezte a szükséges bizonyítékokat a felesége viszonyáról, hogy elkezdte randevúra hívogatni, míg zajlott a válás. Mr. Stanton magas volt, jóképű, és a késő harmincas éveiben járt. Toni titokban tartotta a bimbódzó kapcsolatot Agatha előtt, tudván, hogy jótevője és munkaadója nem helyeselné a nagy korkülönbséget.

Rábízta viszont a titkát Sharon Goldra, aki elismerte, hogy Perry „álompasi". De azt nem sejtette Toni, hogy Sharont aggasztja az ügy. Sharon tudta, hogy Toni még szűz, és a legjobbat akarta a barátnőjének.

Az aggodalma csak fokozódott, amikor Toni bejelentette, hogy elmegy két hétre szabadságra, és Párizsba utazik Perryvel.

Végül Sharon nem bírta tovább, és meglátogatta Agathát otthon egy szombati napon Carselyben.

Agatháról lerítt, hogy sosem tudta igazán megszokni, ahogy Sharon kinéz. Mindig torzonborz frizurát hordott, amit ezúttal tűzvörösre festett. Töltöttgalamb-hurkái egy rövidke sortból buggyantak elő, mellét egy csíknyi sztreccspóló fedte. Vaskos lábai tűsarkúban végződtek. De Sharon okosnak, gyorsnak és szemfülesnek bizonyult azokban az esetekben, amikor észrevétlenül elvegyülhetett fiatalok tömegében.

Agatha figyelmesen végighallgatta, aztán megkérdezte, tudja-e, melyik párizsi hotelbe viszi a férfi Tonit. Sharon elővett egy

aprócska jegyzetfüzetet rózsaszín műanyag ridiküljéből, és felütötte.

– Öööö… itt van, olvassa csak.

Az Hotel de Notre Dame volt az a Rue Maître Albert-en, a Szajna bal partján. Agatha összeráncolta a szemöldökét.

– Nem hangzik túl elegánsnak. Azt hittem, hogy a George V-be vagy valami hasonló helyre viszi. Hagyd rám a dolgot – mondta Agatha. – Kitalálok valamit.

Amikor Sharon távozott, Agatha megkereste Sylvan névjegykártyáját. Talán Párizsban van. Tárcsázott, aztán meghallotta az ismerős hangot a vonal túloldalán.

Elmagyarázta a helyzetet Sylvannak, aztán megkérdezte:

– Ismeri ezt a hotelt?

– Igazából egy mérsékelt árszabású, de nagyon jó hely. Viszont ha a fickónak van pénze, és mégsem viszi a lányt magasabb kategóriájú helyre, akkor már megtette ezt korábban. Egy *petite amie* lehet a dologban.

– Hogy micsoda?

– Egy szerető.

– Tud valamit tenni? – kérdezte Agatha.

– Bizonyosan. A kis hölgy érintetlenül fog visszatérni magához.

– Hallott valamit Bert haláláról?

– Most mennem kell.

Toni erősen töprengett. Amikor beszálltak a taxiba a Charles de Gaulle repülőtéren Párizsban, szépen sütött a nap. Perry hirtelen sokkal idősebbnek látszott. De Toni meggyőzte magát, hogy csak a

szűzi szorongás fogta el. Mi a nyavalyáért kellene idegeskednie, amikor a barátai minden gond nélkül bújnak ágyból ágyba?

De mindjárt felderült a kedve, ahogy a taxi végigsuhant a rakparton és meglátta a Szajna fölé magasodó Notre-Dame-ot. A hotel viszont egyfajta sokként érte. Tudta, hogy Perry nagyon gazdag, és arra számított, hogy valami hatalmas helyen szállnak majd meg. De azért az Hotel de Notre Dame egy kis utca kanyarulatában nagyon franciának és csinosnak tűnt.

Az anyakülsejű hölgy a recepciónál ellenőrizte a regisztrációjukat, és felhúzta a szemöldökét:

– De hiszen ön töröltette a foglalást, Mr. Stanton – kiáltott fel.

– Nem, nem! – válaszolt hevesen Perry. – Na jó, akkor adjon egy másik szobát.

– Nincsen szobánk. Amit lefoglalt, abban a pillanatban elkelt, ahogy törölték a foglalást.

– Nézze, maga inkompetens idióta…

– Monsieur – szólalt meg a nő tökéletes angolsággal –, biztosíthatom, hogy sem idióta, sem inkompetens nem vagyok. A szoba egyébként sem lett volna megfelelő. Franciágyas, és ön nyilván nem akar együtt aludni a lányával.

– Gyerünk innen! – vicsorogta Perry. Toni kezdte nyomorultul érezni magát. Még sosem aggódott ennyire a nagy korkülönbség miatt.

– Ismerek egy helyet fent, Saint-Germain-des-Prés-ben – mondta Perry. Dühösen lépdelt elöl, maga után húzva bőröndjét. Toni vállára dobta a hátizsákját, és követte.

Épp elérték a Place Maubert-t, amikor egy magas nő egy kisgyerekkel elállta az útjukat.

– Hát itt vagy! – mondta. – Felhívhattál volna.

Perry megpróbálta odébb tolni.

– Életemben nem láttam magát! – kiáltotta.

Az emberek kezdtek köréjük gyűlni.

– Nem akarod megismerni a saját gyereked? – óbégatott a nő. Sudár volt, szőke, a gyerek pedig egy elbűvölő kislány arany fürtökkel.

A kislány magasba emelte a két karját.

– Papa! – mondta.

A perpatvar tovább folyt, Perry azt kiabálta, hogy sosem ismerte, a nő pedig állította, hogy Perry elhagyta őt, és apa nélkül maradt a kislányuk. A tömeg kedvéért mindent elismételt franciául is.

Perry kétségbeesetten fordult meg.

– Figyelj, Toni… – kezdte, de a lány már eltűnt.

Perry visszafordult a nőhöz, és magából kikelve ordította:

– Maga hazug ribanc! – Mire a nő lefordította a sértést a hallgatóságnak. Egy kofa ekkor előrelépett, keményen állon vágta Perryt, mire az hátratántorodott, aztán seggre esett az utca közepén.

Amikor feltápászkodott, a nő a gyerekkel bepattant egy taxiba és elporzott.

Perry végigrohant az utcán, Tonit kereste, de nem látta sehol.

Toni a Notre-Dame hűvös sötétjében üldögélt a gyertyák remegő fényében. Végül kiment, lesétált a folyóhoz, leült egy padra és felhívta Agathát, aki úgy tett, mintha először hallana Perryről.

Agatha úgy érezte, Sylvan egy kicsit túlzásba esett, de amikor Toni a történet végére ért, megnyugtató hangon így szólt hozzá:

– Jobb, hogy most derült ki, mint később. Mész a reptérre, vagy maradsz még Párizsban?

– Csak haza akarok jutni. De nem a reptérről. Lehet, hogy ott fog várni.

– Akkor menj ki a Gard du Nord-ra, és vegyél egy jegyet az Eurostarra. Retúrt vegyél, az olcsóbb, és nézz ki egy dátumot, amikor visszamehetsz vakációzni egy kicsit.

– Nem hiszem, hogy valaha is újra akarom látni Párizst – mondta Toni. – Hamarosan találkozunk.

***

Agatha felhívta Sylvant és megköszönte a segítséget.

– Tartozik nekem, Agatha Raisin. Egy színésznő és egy gyermekszínész.

– Küldjön egy számlát.

– Arról ne is álmodjon. Vacsorázzon velem.

– Rendben. Hol?

– Még sosem jártam Cotswoldsban. Mit szólna a holnap estéhez? Igazítson útba.

Agatha megtette, miközben hevesen kalapált a szíve. Egy figyelmeztető hangocska azt súgta neki, hogy semmit nem tud Sylvanról, azon kívül, hogy akárhányszor gyilkosság történik, a pasas ott van a helyszínen.

De ugyan mit árthat magának egy vacsorával?

Hetedik fejezet

Agatha másnap reggel meglátogatta Mrs. Bloxbyt. A lelkész felesége a televízióból értesült Bert haláláról.

– Igazán nem tudom, mit művel a rendőrség – panaszkodott. – Nem létezik, hogy Bross-Tilkingtonék közvetlen környezetében három gyilkosság is történik, és nekik semmi közük hozzá, nem beszélve a francia barátjukról.

– Mi van a francia baráttal? – kérdezte Agatha védekezőleg.

– Valahogy mindig ott van a színen. Belegondolt már ebbe? Először a házat őrzi Bross-Tilkingtonéknak, aztán megtalálják annak a fiúnak a testét a móló alatt rögtön azután, hogy elárulja, információi vannak a maga számára.

– Bert talán csak leesett, és beverte a fejét valamibe – vélte Agatha.

– A rendőrség gyilkossági ügyként kezeli. Saját biztonsága érdekében, Mrs. Raisin, én a maga helyében nagy ívben elkerülném valamennyiüket.

Agatha elszorult szívvel jött rá, hogy amikor Sylvan azon az estén meglátogatta őt a házában, a Carsely meg-meglebbenő csipkefüggönyei mögött szívesen leselkedő helybéliek könnyűszerrel észrevehették a férfi jelenlétét a faluban.

– Ami azt illeti – igyekezett Agatha könnyed hangon megszólalni –, Sylvan ma estére meghívott vacsorázni.

– Okos dolog ez?

– Vonzó francia férfi, bizonyos vagyok benne, hogy semmi köze a gyilkosságokhoz, és különben is, időtlen idők óta nem volt semmi szórakozásom.

– Ezalatt a szexet érti?

– Nahát, ez sokkoló!

– Csak kérdeztem. Kérem, ne hagyja, hogy a hormonjai elhomályosítsák az egyébként éles elméjét, Mrs. Raisin.

– Tartozom neki egy szívességgel. – Agatha elmesélte Toni kalandját Mrs. Bloxbynak.

– Én a maga helyében vigyáznék, hogy a vacsora legyen minden, amit az a férfi kap – mondta Mrs. Bloxby tőle szokatlan szigorral. – Mindazonáltal, ez jó lehetőség lehet arra, hogy újabb információkat szerezzen tőle. Hova mennek vacsorázni?

Agatha eredetileg úgy tervezte, hogy gyertyafényes menüt készít saját otthonában, de most lazán rávágta:

– Majd kitalálok valamit.

***

Mrs. Bloxby megjegyzései azonban mégis arra késztették Agathát, hogy átgondolja a dolgot, és inkább egy étterembe hívja a férfit. Nem mellesleg biztos volt benne, hogy egy francia nem igazán méltányolná a mikrohullámú sütőben készült fogásokat. Asztalt foglalt tehát Mircesterben a hotelben, aztán dolgozott egy kicsit a nap folyamán, beszorítva munkáját az Eveshambe tett látogatásai közé, melyek során betért a kozmetikusához, majd később a fodrászához, Achille-ékhez. A kedvenc fodrásza, Jeanelle szabadságon volt, úgyhogy az üzletvezető, Gareth vette át a nemes

feladatot, rámutatva, hogy a haja töve lenőtt. A festés több időt vett igénybe, mint amennyit Agatha eredetileg a programra szánt, de muszáj volt megcsináltatnia.

Mire hazaért, már szinte pánikban volt, és valósággal kitépte a gardróbszekrény teljes tartalmát, hogy megtalálja a tökéletes ruházatot. Végül testhez álló fekete bársonyruhában és magas sarkú cipőben, egy kasmírsállal a válla körül letelepedett, és várta Sylvant.

A kimerítő nap után csakhamar elszunyókált, mígnem arra ébredt, hogy megszólal az ajtócsengő. Felriadt. Ekkor vette észre, hogy a macskák az ölében aludtak, minek következtében a fekete bársonyruha tele volt macskaszőrrel.

Felkapott egy ruhakefét, sietve lekefélte a ruháját, és kinyitotta az ajtót. Sylvan állt előtte szélesen mosolyogva, és egy hatalmas, vörös rózsacsokrot tartott a kezében.

– Milyen gyönyörű! – kiáltotta Agatha. – Menjen a nappaliba, és készítsen magának egy italt, amíg én vázába rakom ezeket.

Felkapta a ruhakefét onnan, ahol siettében az előszobában hagyta, és újfent nekiesett vele a ruhájának a konyhában, miután vizet engedett a mosogatóba és beletette a csokrot.

Aztán visszament és csatlakozott Sylvanhoz.

– Kicsit körbejártam Cotswoldsban kocsival – fogadta a férfi. – Igazán szépséges ez a hely.

– Állítólag semmit sem változott háromszáz év óta – felelte Agatha –, de attól tartok, ez a nézet túlságosan romantikus. Háromszáz évvel ezelőtt még nem léteztek szupermarketek és huszonnégy órán át nyitva tartó boltok. De csendes napokon a falvak talán tényleg olyanok, mint ahogy sok-sok éve festettek. Cotswolds aranyszínű mészköve igazán kiválóan állja az idők

próbáját. De az üzletek megérzik a kutyaszorítót. Alig pár amerikai jár erre a gyenge dollárjával…

Sylvan kiitta a whiskyjét.

– Mehetünk? Farkaséhes vagyok. Vagy itt vacsorázunk?

– Nem, foglaltam egy asztalt Mircesterben.

Sylvan felajánlotta, hogy vezet. Agatha belesüppedt a piros sport Jaguár utasülésébe, és visszafojtott egy fájdalmas nyögést, mikor gyulladt csípőízülete hevesen tiltakozott.

James Lacey éppen ekkor érkezett haza a szomszédba. Riadtan nézte, ahogy elhajtanak, magában átkozódott, és eltökélte, hogy kiszedi Mrs. Bloxbyból, miért akar Agatha mindenáron randevúzni egy gyilkossági ügy gyanúsítottjával.

***

– Az foglalkoztat – kezdte Agatha, tisztában lévén nyomozói kötelezettségeivel –, hogy miért mondta nekem maga, hogy a gyerek Oliviáé, aztán miért mondta Olivia, hogy George-é, és hogy a férje csempészte be az országba. Az utóbbira ugyanis a rendőrség rájött volna, és perbe fogták volna miatta George-ot.

– Felicity Olivia lánya volt. Megvan neki a születési anyakönyvi kivonata. Semmiféle gyerekcsempészésre nem volt szükség. De Olivia roppant tiszteletreméltó hölgy, és valamiért azt hiszi, elfogadhatóbb, ha egy férfinak van törvénytelen gyermeke, mint ha egy nőnek. Ez amolyan tősgyökeres angol dolog.

– Képes lehetett George valami mást is becsempészni? Mondjuk drogokat vagy cigarettát?

– George pontosan az, amit lát belőle: nyers, őszinte, és igazán tiszteletreméltó.

– Meglep, hogy barátkozik velük. Mikor Hewesban vacsoráztunk, maga mindenféle csodálatos hírességekről mesélt nekem. Mi Bross-Tilkingtonék vonzereje?

– Éppen nagyon beteg voltam, amikor megismerkedtem velük. Az én kedves érdekbarátaim hajlamosak távol tartani magukat a gondjaimtól, de George és Olivia kitartóan ápoltak, míg a kezelésem befejeződött. Nagyon közel kerültünk egymáshoz.

– Akkor ez az egész downboysi sorozat nagyon megrázhatta magát. Maga ismeri a helyet. Mi a csoda történik ott? Miért béreltek fel egy volt IRA-tagot, azt a Seant?

Sylvan sóhajtott, felvonta a vállát és széttárta a kezét.

– Drága Agatha, ők csak annyit tudtak, hogy egy helyi hajósember, aki alkalmi munkákat vállal. Itt nincs semmi gyanús.

– De valaminek mégis kell lennie – vetette ellen Agatha. – Ki ölhette meg Felicityt?

A férfi áthajolt az asztalon, és meleg szorítással átkulcsolta Agatha egyik kezét.

– Csak nincs meglepve, azok után, ahogy Felicity élt? Talán egy visszautasított szerető tette. – Hüvelykujjával cirógatni kezdte Agatha tenyerét. – Inkább beszéljünk valami érdekesebbről. Mi a csudáért lett magából detektív?

– Véletlenül sodródtam bele. Megoldottam pár ügyet, aztán úgy döntöttem, felállítom a saját ügynökségemet. – Agatha szépen kiszínezve beszámolt pár esetről, amelyeken dolgozott.

Mire véget ért a vacsora, Agatha úgy érezte, ismét belesüppedt rögeszméje langyos mocsarába. Minden tetszett neki a férfiban – karcsú alakja, franciasága.

Az étteremből kilépve azt javasolta, fogjanak egy taxit, mert eleget ittak, de Sylvan csak nevetett, és megnyugtatta, hogy épp elég rutinos vezető.

Miközben Carsely felé hajtottak, Agatha szíve hevesen kalapált. Gondolatban ellenőrizte a testét. Lábak és hónaljak leborotválva, pipa, óvszerek az éjjeliszekrényben, pipa, lábkörmök levágva, pipa…

– Maga égve hagyta az összes villanyt? – kérdezte Sylvan, mikor odaértek Agatha házához.

– Nem – mondta Agatha. – Ördög és pokol! Ez biztosan Charles. Kulcsa van. Mindjárt megszabadulok tőle.

Sietve és idegesen megpróbált kikászálódni a sportkocsi kagylóüléséből, de ehelyett kigurult a földre.

Sylvan nevetett, miközben talpra segítette.

– Ó, az életkor átkai… – mulatott, és Agatha úgy érezte, mintha jeges vizet zúdítottak volna a nyakába.

Kinyitotta a háza ajtaját, bemasírozott a nappaliba, és nemcsak Charlest találta ott, hanem Jamest is.

Charles talpra ugrott és arcon csókolta.

– Jól vagy, szívem? – érdeklődött. – Lepakoltam a hálószobában. Úgy gondolom, maradnék egy darabig. James azért jött, hogy beköszönjön. Épp ma érkezett, de holnap ismét elutazik. Helló, Sylvan. Mi az, kiengedte a rendőrség?

Egy pillanatig úgy tűnt, Sylvan majd felrobban a dühtől, aztán könnyedén elnevette magát.

– Sosem vettek őrizetbe. Már elnézést.

Visszahúzta Agathát az előszobába, és a fülébe súgta:

– Meg kellett volna mondania nekem, hogy szeretője van.

– Nem a szeretőm! – tiltakozott Agatha hevesen. – Megszabadulok tőle.

– Nem, chérie, nem számít. Két napon belül elmegyek a hajómmal Franciaországba, de egy hét múlva, szombaton visszatérek. Mi lenne, ha vasárnap együtt ebédelnénk Hewesban, és bepótolnánk az elveszett időt? Találkozzunk a kínai étteremben délben egy órakor. – Ekkor Sylvan a karjába vonta Agathát, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Igen, ott találkozunk – nyögte Agatha, amikor szólni tudott. – De nem tud maradni? Nem autózhat Hewesig ma éjjel. Messze van.

– Én rendben leszek. Minden jót!

Agatha ott állt a küszöbön, és nézte, amint a férfi elszáguld az éjszakába.

Aztán visszament, hogy farkasszemet nézzen Charlesszal és Jamesszel.

De James máris elébe vágott egy jeges számonkéréssel:

– Neked teljesen elment az eszed? Három gyilkosság történt, és valamilyen módon Sylvan Dubois biztosan benne van. Csak nem képzeled, hogy ő és Bross-Tilkingtonék teljesen ártatlanok?

– Fogadni mernék, hogy csakis azért próbál téged elcsábítani, hogy befogja a szádat – dünnyögte Charles.

A végsőkig elgyötört Agatha csak annyit kiáltott, hogy „kuss!”, majd azt tanácsolta mindkettőjüknek, hogy hajtsanak végre magukon képtelen fizikai aktusokat, aztán felment a lépcsőn és lefeküdt.

Később, miközben ébren forgolódott, hallotta, hogy Charles feljön a lépcsőn és bemegy a vendégszobába. Arra gondolt, talán bejön, hogy vitatkozzon vele, de a férfi ajtaja becsukódott, és aztán csend lett.

Végül Agatha dühe is lecsillapult, és lassacskán, homályosan kezdte azt érezni, hogy szerencsésen megmenekült valamitől…

***

Amikor másnap reggel a konyhába lépett, ott találta Charlest, amint a konyhakövön a macskáival játszik. Felnézett és rámosolygott.

– Még mindig haragszol rám?

– Hogyan jöttél rá? – kérdezte Agatha.

– James látta, amikor elmentetek, és beugrott Mrs. Bloxbyhoz, aztán meg hozzám, hogy megmentsünk téged egy végzetes tévedéstől, ami rosszabb a halálnál.

– Tudok magamra vigyázni – jelentette ki Agatha, és cigarettára gyújtott.

Charles felállt, töltött magának egy csésze kávét, és azt mondta:

– Hallgatóztam az ajtónál. Hallottam, amint a pasas azt mondja, hogy Franciaországba megy, és amikor egy hét múlva visszajön, vasárnap találkoztok.

– Na és aztán? Hewesba is követni fogsz?

– Van egy ötletem. Azt hiszem, hogy valamit be akar csempészni. Odamehetnénk a kikötőbe, Hadsea-be, hajót bérelhetnénk, felhajózhatnánk a folyón, és várakozhatnánk a Bross-birtokkal szembeni partszakasznál, hogy lássuk, behoz-e valamit szombat éjszaka, még mielőtt másnap találkozna veled.

– Soha többet még egyszer hajót! – mondta Agatha, és elmesélte Charlesnak vízi kalandjait.

– Nem, nem – nyugtatgatta Charles –, valami igazán masszív járműre gondolok. Vannak barátaim Hadsea-ben. Telefonálok, és meglátom, mit sikerül szerezni.

– Miért ez a hirtelen lelkesedés a nyomozás iránt? – kérdezte Agatha. – Biztos voltam benne, hogy valami nőt hajkurászol.

– Én? Dehogy, csak nézelődtem erre meg arra – felelte Charles kitérően. Az ő gyönyörű Tessája rockkoncertre akart menni. Charles megadóan eltűrt egy hétvégét zajos bandákkal, szemerkélő esővel, sárral, amit Tessa elszánt lelkesedése és ujjongása kísért. De a szerelem elhalt a szívében, amikor szembesült az eldugult nyilvános vécék problémájával, és Tessa azt mondta neki, ne legyen már ilyen nyámnyila, és találjon magának egy alkalmatos bokrot.

Hadsea egy kis halászkikötő volt a Frim folyó torkolatánál. Agatha legnagyobb megkönnyebbülésére a tenger csendesen ringatózott szombaton, és Charles besegítette egy nagyobb motoros jachtba.

– Negyvennégy csomóval is képes menni – újságolta büszkén.

– Utánanéztél az áramlatoknak a folyón? – aggodalmaskodott Agatha.

– Utánanéztem. Megvannak a térképek. Tudom, hol vannak az áramlatok. Még egy szalonunk is van egy bárral. Lemehetsz oda, ha azt szeretnéd, és én majd lekiabálok neked, ha közel járunk. Barátoktól kaptam kölcsön a hajót. Olyan gazdagok, mint a fene.

– Nyilván – gondolta Agatha, miközben lement a luxusfelszerelésű, faborítású szalonba. A sarokban bárpult állt. Töltött magának egy jókora adag gint, és felöntötte tonikkal. A nagy teljesítményű motor feldübörgött. Agatha eltökélte, hogy ott marad, ahol van, amíg meg nem érkeznek a céljukhoz. Nem

szerette a hajókat. Egy dohányzóasztalon magazinokat talált. Felvette és lapozgatta őket, arra gondolva, hogy bizonyára a kor jele, ha már alig ismer valakit a hírességek közül. Persze, mióta divatba jöttek a valóságshow-k, bárkiből híresség lehetett anélkül, hogy tett volna érte valamit, színészetet tanult volna vagy lenyűgöző teljesítményt ért volna el a sportban.

Abban tökéletesen biztos volt, hogy semmi gyanúsat nem fognak találni Sylvannal összefüggésben. Ő pedig megérdemel már egy kis flörtöt – mondta magának. Teljesen helyénvaló, ha az alkalmi szexszel kapcsolatban léteznek fenntartások, de ha már egyszer valakinek nagyon régóta semennyi sem jutott, akkor az erkölcsi megfontolások elhalványulnak és a háttérbe szorulnak. Mellesleg, mostanra a brit és a francia rendőrség kapcsolatba léptek egymással, és ha bármi gyanúsra bukkantak volna Sylvant illetően, akkor letartóztatták volna.

A szalon kényelmes volt és meleg, ő pedig elfáradt a hosszú vezetéstől és elszunyókált; csak akkor ébredt fel, amikor meghallotta, hogy Charles lekiabál neki, és észrevette, hogy leálltak a motorok.

Felkászálódott és csatlakozott Charleshoz, megbámulta a csillogó alkatrészeket.

– Mintha csak a Concorde vezetőfülkéjében lennénk – mondta. – Merre járunk?

– Valamivel lejjebb a folyón, a birtokkal szemközti partszakasznál, a fák lombja alatt. Sötét van, mint egy hordóban. Most várakozunk. Egyelőre semmi jele hajónak a mólónál.

– Mit gondolsz, mikor érkezik?

– Valószínűleg hamarosan. Nem sokkal múlt éjfél. Na mármost, gondolj csak bele ebbe, Aggie. Ha ártatlan hajós lenne, sokkal hamarabb megérkezett volna.

– És mi van akkor, ha úgy döntött, hogy repülővel, autóval vagy vonattal jön vissza?

– Mindig a hajójával jár. Úgy hívják, hogy *Jolie Blonde*. Nagy kedvenc odalent a kikötőben. Karácsonykor mindig megajándékozza a vámosokat, és nagy adományokat juttat a helyi vízi mentőknek. Benned ez nem ébreszt gyanút?

– Lehet, hogy csupán egy nagyon nagyvonalú férfi. Jó sok pénze van. Nem mindenki olyan szarrágó, mint te, Charles.

– Nyauuú!

Agatha elfojtott egy ásítást.

– Szóval, egész éjjel itt fogunk ülni?

– Kössünk alkut. Ha már hajnali kettő vagy három óra van, abbahagyjuk. Hallgasd!

Nagyon csendes éjszaka volt, de most a messzi távolból meghallották egy gép dohogását.

Egy nagy, sötétre festett hajó érkezett a mólóhoz, a motorok elhallgattak. Magas, sötét figura rögzítette a hajót, majd lement a belsejébe.

– A francba – morogta Charles. – Nehogy már a hajóján töltse az egész éjszakát.

Türelmetlenül vártak. – Mindenféle dörömbölés és mozgolódás hallatszik – kommentálta Charles. A magas, sötét alak, akit Sylvannak véltek, újra megjelent és mondott valamit. Hat alacsonyabb ember került elő a hajó mélyéről, és lépett a mólóra.

Charles odasettenkedett saját hajójuk elejéhez, ráirányította az ott található erős reflektort egyenesen a csoportra, majd

felkapcsolta. Sylvan döbbent arca jelent meg a fénysugárban. Mellette hat kínai férfi ácsorgott.

Sylvan egy mozdulattal elkötötte a hajót, és visszaugrott rá. A következő pillanatban felbőgtek a motorok, és ő sebesen eliramodott lefelé a folyón.

– Menjünk utána! – kiabált Agatha.

– Nem, hívjuk a rendőrséget – mondta Charles. – Ők majd figyelmeztetik Hadsea-t. És összeszedik ezeket a szerencsétlen fickókat. Milyen ocsmány ez! A nyomorultak talán utolsó megtakarított pénzüket adták oda Sylvannak, hogy becsempéssze őket.

Agatha telefonált a rendőrségnek, azután vártak. A kínaiak türelmesen álldogáltak.

– Várnak valakire – jegyezte meg Agatha. – Fogadni mernék, hogy annak a kínai étteremnek a tulajdonosáról lehet szó. Talán ő az, aki elviszi őket valahova rabszolgamunkára.

Végre meghallották a rendőrségi szirénákat.

– Fények gyúltak a házban – mondta Agatha. – Brossék ezek szerint otthon vannak. Feltétlenül közük kell hogy legyen ehhez.

Elsőként egy rendőrségi járőrcsónak érkezett. Majd megjelent Jerry Carton, és ráüvöltött a kutyákra, miközben a folyóparton, a pázsiton rendőrautók robogtak végig.

– Azt hiszed, kapunk majd ezért bármilyen köszönetet? – panaszkodott Charles. – Egy morzsányit sem. Na, mindjárt bepakolják őket a csónakba. El kell mennünk Hewesba a rendőrségre, és azok ott egy percig sem fogják elhinni nekem, hogy csak szerencsésen beletrafáltunk. Azt fogják hinni, hogy információkat titkolunk előlük.

Külön-külön hallgatták ki őket. Walker főfelügyelő, Boase társaságában, ugyancsak parázs hangulatban leledzett. Kijelentette, biztos benne, hogy ők már tudtak erről az egész csempészetről, de ahelyett, hogy annak rendje-módja szerint értesítették volna a hatóságot, inkább úgy döntöttek, detektívesdit játszanak. Dühét tovább szította a hír, hogy Jerrynek sikerült meglógnia.

– Szabadjon emlékeztetnem, magam is nyomozó vagyok – tiltakozott Agatha –, és nélkülünk maguk fújhatnák az egészet. Remélem, letartóztatták George Bross-Tilkingtont.

– Nem, miért tennénk? Amennyire tudjuk, neki ehhez semmi köze.

– Magának bizonyára elment az esze! George legjobb barátja kínaiakat pakol ki a kertje aljában, és ő nem tud róla semmit? És mi van a kutyás biztonsági őrével?

– Jerry Carton eltűnt. Már keressük. Mr. Bross-Tilkingtont is kihallgatjuk, de ő igencsak felháborodottnak tűnik. Mr. Dubois volt az, aki javasolta, hogy alkalmazza Jerryt, aztán Seant.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy ha behozzák Mr. Dubois-t, ő majd elárulja, hogy mind benne voltak a buliban.

Walker szeme idegesen megrebbent, és lenézett az íróasztalán heverő jegyzeteire.

– Ó, szóval elvesztették! – kiáltotta Agatha. – Hagyták, hogy meglógjon!

– Nos, kijutott a tengerszorosba, de majd hamarosan visszahozzák – mondta Walker nyomott hangon. – Esetleg, ha visszatérhetnénk a kihallgatáshoz…

***

Másnap délelőtt, miután Agatha és Charles felébredtek a hajón töltött éjszaka után, Agatha telefonált Patricknek, és megkérdezte, hogy a hewesi kapcsolatának van-e esetleg valami híre. Patrick már hallott a Sylvan utáni hajszáról aznap reggel a rádió hírműsorában.

– Nincs túl sok esély rá, hogy elkapják – mondta.

– Miért? – kérdezte Agatha. – Már utánaküldték a parti őrséget.

– Arrafelé nem olvasnak újságot a rendőrök? Angliában a parti őrség csapatai huszonnégy órás sztrájkot hirdettek béremelésért. Tegnap este hétkor kezdődött.

Agatha felhorkant. Megrémítette a gondolat, hogy a nyilván bosszúszomjas Sylvan meglóghatott.

Befejezvén a telefonálást Charleshoz fordult.

– Mitől voltál benne olyan biztos, hogy be fog csempészni valamit?

– Amiatt, amit idén olvastam valahol – felelte Charles a kávésbögréjét dédelgetve. – Februárban a rendőrség leleplezett egy komoly embercsempész bandát. A kínaiak huszonegyezer fontot is képesek fizetni azért, hogy Angliába hozzák őket. Talán a Sylvanhoz hasonló fickók felelősek az utazás Franciaországtól Angliáig tartó szakaszáért. Ez az út minden becsempészettnek ötezer fontjába kerül. Londonban, a Peckham High Street egy lakásába zsúfolva huszonhárom kínaira bukkantak, akik sanyarú körülmények közt laktak ott. A rendőrség szerint csak mítosz, hogy ezek szegény földművesek. Sokan közülük magasan képzett emberek.

– És mi történik velük?

– Úgy vélik, sokukat a londoni kínai negyedben található éttermek alkalmazzák.

– Itt is van egy kínai étterem – jegyezte meg Agatha. – Sylvan pontosan oda akart elvinni vacsorázni. De érdekelne, hogy tudta az embereket behozni?

– Jóban van az összes hatósággal odalent Hadsea-ben – felelte Charles. – Ezt már említettem neked. Talán van egy titkos helyiség abban a nagy hajójában valahol.

Agatha telefonja megcsördült, Patrick hívta.

– Ma délelőtt töviről-hegyire szétszedik a Bross-Tilkington-házat – újságolta –, de George esküszik, hogy ártatlan, és eddig az égvilágon semmit sem találtak ellene. Úgy gondolják, Sylvan átverhette. Azt feltételezik, hogy Felicity talán tudott mindenről és fecseghetett volna, ezért Sylvan lelőtte. George és a felesége azért hagyhatták magukat hitegetni, mert amikor Párizsban voltak, Sylvan királyi bánásmódban részesítette őket, és bemutatta a házaspárt mindenféle hírességeknek.

– Idióták – kommentálta Agatha fanyarul.

– Ó, igazán? Ha én nem lépek közbe, angyalom, akkor te lefekszel vele és vakon belezúgsz.

Agathát megmentette a válaszadástól, hogy valaki fentről lekiabált nekik. Charles felment a fedélzetre, majd visszajött.

– Egy rendőrautó áll kint a gáton. Azt akarják, hogy menjünk vissza a rendőrségre.

***

Walker és Boase újfent kikérdezte Agathát. A főfelügyelő szemét vörös karikák övezték az álmatlanságtól. A rendőrök még mindig

gyanakodtak, hogyan jutott Charles arra a következtetésre, hogy Sylvan csempészik.

– Van Mircesterben egy őrmester, aki kijelentette, hogy ön létfontosságú információkat tartott vissza a múltban – közölte Agathával Walker komoran.

– Az a Collins nevű céda lesz – mondta Agatha kimerülten. – Gyűlöl engem. Valójában számtalanszor segítettem már a mircesteri rendőrségnek a múltban.

Falcon bedugta a fejét az ajtón.

– Szabad egy szóra, uram? Sürgős.

Walker rámondta a magnószalagra, hogy a kihallgatást felfüggesztik, aztán kiment a szobából. Kisvártatva az izgalomtól csillogó szemmel tért vissza.

– Találtak valamit? – kérdezte Agatha mohón.

– Ne is törődjön vele. Várjanak kint, amíg legépelik a vallomásukat, írják alá, aztán elmehetnek.

Agatha kiment Charleshoz a kis váróhelyiségbe.

– Történt valami – újságolta. – Walker marhára izgalomba jött. Azt hiszem, elkapták.

– Várnunk kell, hogy aláírjuk a vallomásunkat – mondta Charles. – Utána visszamegyünk a hajóra, és te felhívod Patricket.

– Mikor tanultál meg hajót vezetni? – érdeklődött Agatha. – Már meg akartam kérdezni tőled.

– Sráckoromban a tengerészetnél szolgáltam.

– Charles! Soha nem tudtam úgy gondolni rád, mint aki hasznos dolgokat csinál.

A rendőrőrs ablaktábláit megzörgette egy kis széllökés.

– Pedig nincs kizárva – felelte Charles. – Úgy látom, feltámad a szél.

Negyedóra elteltével mindkettejüket behívták egy szobába, ahol aláírták vallomásukat. Aztán kimentek Hewes főutcájára, és szinte fellökte őket az erősödő szél.

– Muszáj még ma visszamennünk Hadsea-be? – nyafogott Agatha.

– Attól tartok. Megígértem, hogy visszaviszem a hajót. Ez csak egy folyó, Agatha. Nem arról van szó, mintha ki kellene hajóznunk a nyílt tengerre.

Agatha bevackolta magát a szalonba, mialatt a vaskos hajótest megindult az áramlattal. Szinte érezte, ahogy a pórusain át minden önbizalma elpárolog. Szégyenkezve gondolt rá, mennyit dicsekedett Sylvannak az ő kiváló nyomozói kvalitásaival. Vajon tényleg olyan jó? Vagy csak olyan okos emberek veszik körül, mint Charles? A színtiszta könnyelműség, hogy elment egy találkára, aztán beleegyezett egy másik randevúba egy franciával, aki ott volt mindegyik gyilkosság helyszínén, most finoman szólva is rettenetes butaságnak tűnt.

Talán egyáltalán nem is olyan jó detektív ő. Talán csak zümmög bent egy szobában, nekiverődve az ablaküvegnek, mint valami csapdába esett méhecske, amíg valaki ki nem nyitja neki az ablakot, és ő meg nem látja a napfényt.

Amikor megérkeztek Hadsea-be, és átadták a hajót, Charles vállalta, hogy visszaviszi mindkettejüket autóval, mivel Agatha kocsijával jöttek. Agatha kimerülten és csalódottan süppedt az utasülésbe.

– Mielőtt elindulunk – mondta, még felhívom Patricket, és megtudom, miért szakították félbe a kihallgatást.

Patrick beszámolt róla, hogy egy halászhajó észlelte Sylvan cirkálóját, amint a tengerszorosban időzik, és bevontatták Dover kikötőjébe. A halászhajó kapitánya már előbb riasztotta a királyi légierőt, amelynek a helikoptere nyomban a helyszínre repült. Látták, amint Sylvan beleveti magát a tengerbe. Nem viselt mentőmellényt. A helikopter körözött egy darabig a *Jolie Blonde* körül, Sylvan egy pillanatra felbukkant, aztán eltűnt a hullámok mélyén. Most keresgélnek, hátha a test a felszínre bukkan.

Agatha továbbította a híreket Charlesnak.

– Itt a vége – mondta a férfi.

– Hát, nem tudom – felelte Agatha, és elnyomott egy ásítást.

– Ó, ugyan már, Aggie. Ennek mind oka van. A pasas lefeküdt Felicityvel. A nő biztos tudott valamit.

– De sziklaszilárd alibije volt.

– Azt nem említette Patrick, hogy Bross-Tilkingtonékat még mindig ártatlannak tartják-e? – kérdezte Charles.

– De, nyilvánvalóan. A rendőrség szerint őket egész idő alatt csak felhasználták. A biztonsági intézkedések és Jerry Carter alkalmazása mind Sylvan ötlete volt. Halálra rémítette őket mindenféle betöréses történetekkel.

– Szóval, vége a mesének – mondta Charles. – Remek. Akkor most mind visszatérhetünk a normális életünkhöz.

– Mi a normális? – motyogta Agatha, és elaludt.

Egészen addig fel sem ébredt, míg meg nem álltak a háza előtt.

– Farkaséhes vagyok – közölte Charles. – Gondoskodj a macskáidról, aztán menjünk el a Vörös Oroszlánba. Megkapta John a külső épületrészt?

– Úgy hallottam.

John Fletcher, a Vörös Oroszlán tulajdonosa, szerencsére jókora parkolóhellyel rendelkezett a kocsma mögött. Ennek a felét most asztalokkal és napernyőkkel rendezték be, egy masszív sátor alatt. Derűs nap lévén, a sátor oldalszárnyait felgöngyölítették. Bőségesen megebédeltek, aztán kényelmesen visszasétáltak a házhoz.

– Most rajtam a sor, hogy ledőljek – mondta Charles. – Nem csatlakozol hozzám?

– A válaszom a szokásos.

– Valamikor, előbb-utóbb úgyis megtörsz.

– Nyavalyát – mondta Agatha. – Bemegyek az irodába. Később találkozunk.

Mrs. Freedman kivételével mindenki házon kívül volt. Agatha sóhajtott, és leült a számítógépéhez, hogy ellenőrizze a folyamatban lévő ügyeket.

– Semmi hír arról a lányról, aki eltűnt – Trixie Ballardról?

– Egyelőre semmi nyoma. Sharon foglalkozik vele.

Agatha tanulmányozta a gépén az esettel kapcsolatos feljegyzéseket. A tizenöt éves lány eltűnése széles körű érdeklődést keltett a sajtóban. Felnézett.

– A szülők szerepeltek a televízióban?

– Igen – felelte Mrs. Freedman. – Ha kikeresi a Google-on a BBC híradóját, láthatja.

Amikor megjelent a képernyőn a videó linkje, Agatha felerősítette a hangot és figyelmesen hallgatta. Mrs. Ballard vékony, festett szőke nő volt, aki csillapíthatatlanul zokogott. Csak Mr. Ballard beszélt:

– Kérlek, kis hercegnőnk, gyere haza – esdekelt, és hangja elcsuklott az érzelmektől. – Hiányzol nekünk és szeretünk!

– Furcsa – mondta Agatha, mikor a rövid felvétel véget ért. – A pasas egyszer sem folyamodott senkihez, aki esetleg fogva tartja a lányát, hogy engedje el. Hol van Sharon jelentése? Nem, ne aggódjon, itt lesz valahol.

Agatha megtalálta Sharon feljegyzéseit, és gondosan átolvasta. Nagyon alapos munka volt. Kikérdezték az iskolatársakat és tanárokat csakúgy, mint a közvetlen szomszédokat és helyi boltosokat. A lány két héttel ezelőtt elindult haza az iskolából, és útközben nyomtalanul eltűnt.

Agatha még mindig azon agyalt, vajon alkalmas-e ő detektívnek, de közben elhatározta, kideríti, mit tudhat meg a lányról magáról.

Ballardék egy ötszintes társasházban laktak Mircester peremén, az Evesham Roadon, egy kitérőnél. Az egész nagyon előkelőnek látszott, magánparkolókkal, tiszta, graffitimentes épületekkel, és kisebb, nyírt pázsittal és virágágyásokkal a parkoló mentén.

Agatha éppen ki akart szállni a kocsijából, amikor eszébe ötlött egy gondolat. Biztos, hogy a szülők, a szomszédok meg a barátok ugyanazt fogják mondani. A lány szobáját alaposan átkutatták. Emlékezett a jelentésekből, hogy Trixie számítógépét is áttanulmányozták, arra az esetre, ha valami pedofil állat megkörnyékezte volna.

Agatha hátradőlt a kocsiban és cigarettára gyújtott. Gondolatban maga elé idézte a szülők arcát. Az apa arca püffedtnek látszott. A bánat vagy az alkohol teszi?

Felrémlett egy emléke saját gyermekkorából. Mindkét szülője alkoholista volt. Egy éjjel arra ébredt, hogy az apja ott áll az ágya lábánál és nézi őt. – Menj arrébb, szivikém – mondta az apja.

De a kicsi Agatha kinyitotta a száját, és az egész mindenséget felverte a sikításával. Az anyja tántorogva megjelent, és a szülei dühödt veszekedésbe kezdtek.

Vajon nem az apuka kezdett ki a tinédzser Trixie-vel? Vajon, ha az ember tizenöt éves, elkövethet ilyenkor öngyilkosságot? Sok ehhez hasonló történt már errefelé. De a jelentések úgy írták le a lányt, mint értelmes fiatalt, aki elég jól tanul.

Én mit csinálnék? – töprengett Agatha.

A kelet-európai bevándorlók beözönlésével nehéz volt már ócska munkákat találni, olyanokat, ahol nem nagyon törődtek az alkalmazás feltételeivel. Agatha remélte, hogy Trixie nem ment Londonba, ahol rengeteg ragadozó vár elszökdösött fruskákra, hogy aztán prostitúcióra kényszerítse őket.

Átlagos külsejű, korához képest magas lány volt, fakó hajjal. De ha befesti a haját, és szemüveget visel, jócskán megváltoztathatja a külsejét.

Én mit csinálnék? – töprengett tovább Agatha, és egy következő cigarettára gyújtott.

Munka? Szobalány lehet vagy mosogató. Erről lehet szó. Talán nem is túl messze. A jelentés szerint idáig soha nem hagyta el Mircestert. Túl magas, és közel sem elég csinos ahhoz, hogy vonzzon egy pedofilt. Simán lehet tizenhétnek vagy tizennyolcnak nézni.

Időben tért vissza az irodába az esti röpke megbeszéléshez.

– Sharon, igazán jó munkát végeztél ezzel a lánnyal, Trixie Ballarddal kapcsolatban – mondta Agatha. – De van egy olyan

érzésem, hogy az apával valami nincs rendben. Nem hiszem, hogy a lányt elrabolták. Az iskolai tanácsadóval való beszélgetésből ítélve, nem tűnik öngyilkos típusnak sem. Csak merész találgatás, de lehet, hogy valami olyan helyen dolgozik, ahol nem törődnek túl sokat a törvényes munkaviszonnyal. Azt kérem, hogy holnap mindannyian menjetek és ellenőrizzétek a közeli szállókban a szobalányokat, az éttermekben a mosogatókat. Meg a hasonló munkalehetőségeket.

A rövid eligazítás után Agatha fáradtan hazatért. Charles már távozott. Agatha megetette a macskákat, és kiengedte őket a kertbe. Reggel majd érdemben nekilát Trixie esetének.

***

Toni igencsak élvezte azt a rövid időt, amíg a maga ura lehetett. Úgy érezte, jócskán visszalépett, amikor megint Agathának kezdett dolgozni. Hálás volt neki – szinte túlzottan is –, mindazért a segítségért, amit kezdetben kapott tőle.

A legtöbb lány, akivel együtt járt iskolába, unalmas állásokban helyezkedett el. De attól még, gondolta Toni, kiváló információkat adhatnak rosszul fizetett munkákról, ahol nem kérdezősködnek túl sokat. Toni vállalta, hogy végigjárja a szállodákat. Trixie-nek valahol meg kellett szállnia.

Mircester legnagyobb szupermarketjében kezdte. Egyenesen hátrasétált az épület hátsó részéhez, mert tudta, hogy a személyzet gyakran szokott ott kint álldogálni és cigarettázni.

Két régi iskolatársát is ott találta. Egy vézna, szeplős, Chelsea nevű lány rákköszönt:

– Csak nem a mi híres zsarunk? Mizújs, babám?

– Egy bizonyos Trixie Ballardot keresek. Tudtok róla bármit?

A másik lány, az alacsony és kövérkés, hosszú hajú Tracy gúnyosan visszakérdezett:

– Persze, naná. Miközben az összes zsaru Angliában utána kajtat?

– Csak kérdeztem – mondta Toni, és elsietett. Rájött, hogy ha elkezdi kérdezgetni őket olyan szállókról, ahol Trixie munkát találhatott, akkor beindul a pletykagépezet az egész szupermarketben, és ha Trixie tényleg valamelyik szállóban dekkol, könnyen tudomást szerezhet róla.

A legalkalmasabb idő a szállók felkeresésére közvetlenül tíz óra után van, amikor a vendégeknek el kell hagyniuk a szobáikat. A flancosabb hotelekben ez délben történik. De szerencsére Mircester csak egy kisváros. Egy nagyvárosban, mint London vagy Manchester, kész rémálom lenne a keresgélés.

Megnézte a listáját. Öt szálló volt rajta. A legnagyobb a George, de róluk nem tudta elképzelni, hogy bejelentés nélkül alkalmazzanak valakit.

Aztán ott van a Palace. Ugyanaz a helyzet. Viszont a Country Inn szóba jöhet.

Körbement a személyzeti bejárathoz. Egy fehér overallos nő jött ki, szemetet dobott az egyik konténerbe, majd megint bement. Toni térült-fordult, vásárolt egy fehér overallt, felvette, aztán visszatért a Country Innhez. Merészen bement a személyzeti bejárón, majd fel egyenesen a lépcsőn.

Fel-alá mászkált a lépcsőkön, végig a folyosókon, benézett azokba a szobákba, ahol a szobalányok épp dolgoztak, de sehol sem talált senkit, aki Trixie-re hasonlítana. Ami azt illeti, leginkább lengyel beszédet hallott mindenfelé.

Végül feladta, és visszament a kocsijához. Még két szálló maradt, a Berkeley és a Townhouse. A Berkeley egy motel volt a körgyűrűnél. Az látszott az esélyesebbnek.

E-alakú épület volt, középütt hiányzott a bár. Toninak csak annyi volt a dolga, hogy leparkoljon középen az udvarban, és tisztán láthatta, amint a szobalányok ki-be járkálnak, és dolgoznak a különféle szobákban.

Egyikük sem emlékeztetett Trixie-re. Fogyatkozó reménységgel elhajtott a Townhouse-hoz. Ez egy kicsi, meglehetősen lerobbant külsejű szállócska volt.

Közben eltelt az idő, és a szobákat már biztosan kitakarították. Toni a szálló oldalához hajtott, ahol jól láthatta a személyzeti bejáratot, és várt. Késő délután lett, mire a szobalányok elkezdtek kifelé szállingózni. Hatot is látott, de egyikük sem volt Trixie.

Visszament az irodába az esti eligazításra.

– Talán holnap reggel teszünk még egy próbát – mondta Agatha –, aztán annyi.

Sharon odakint futott össze Tonival.

– Eléggé nyominak látszol mostanság, Tone. Ez amiatt a Perry miatt van?

– Részben. Volt képe még virágokat küldözgetni nekem és telefonálgatni. Aztán végre feladta. A hazug disznó még képes volt azt állítani, hogy csak véletlen az egész, és azelőtt sose látta azt a nőt.

– És mi van még?

– Szeretnék megint a saját főnököm lenni.

– Kérd meg Agathát – javasolta Sharon. – Emlékszel, ő ajánlotta eredetileg, hogy megoldja neked.

– De én teljesen független szeretnék lenni Agathától. Azok után, amit értem tett, nem érzem úgy, hogy további hálára szeretném kötelezni magam. Meg aztán nem tudnék megszabadulni tőle. Folyton ott lenne a nyakamon, ellenőrizné a könyveléseket és elhalmozna kéretlen jó tanácsokkal.

– Tudod, mit? – kérdezte Sharon. – Van egy film az Odeonban, a *Neked, szerelmem*, ami kicsit olyan, mint *A szerelem hullámhosszán*. Kapjunk fel pár burgert, és menjünk moziba.

Toni elvigyorodott, és átölelte Sharon húsos vállát.

– Ez jól hangzik.

Agatha az iroda ablakából nézte őket. Toni fekete pamuttrikót viselt rövid farmerszoknyával és egy széles övvel, ami lazán a csípőjére lógott, hozzá lapos talpú szandált. A napfény csillogott szőke haján. Sharon a szokásos összedobált divatos cuccait viselte, és lelkesen magyarázott.

Bárcsak ilyen fiatal lennék – gondolta Agatha nyűgösen. Ők bezzeg elmennek szórakozni este, én meg mehetek haza a macskákhoz.

A film nem volt elég érdekes ahhoz, hogy lekösse Toni figyelmét, habár Sharon, aki egy óriás popcornos kartondobozt szorított terjedelmes melléhez, elbűvöltnek látszott. Toninak eszébe ötlött, hogy régebben, amikor a dolgok rosszul alakultak otthon a részeges bátyjával, gyakran menekült a mozi megnyugtató sötétjébe.

Hirtelen kihúzta magát és körbepillantott. Vajon egy olyan lány, mint Trixie, nem tenné ugyanezt? Persze az is lehet, hogy szegény csaj holtan hever valahol egy csatornában.

Még mielőtt véget ért volna a film, odasúgta Sharonnak:

– Kint találkozunk.

Sharon bólintott és nyelt egyet, könnyek csordogáltak az arcán, miközben meredten bámulta a vetítővásznat.

Toni elhelyezkedett odakint. A film elég rossz kritikákat kapott, a nézőtérnek tán csak a harmada telt meg. Elővette Trixie fotóját és tanulmányozta. A lány megváltoztathatta a külsejét, de volt egy kis fekete anyajegy a szája jobb sarkában. Majd erre figyelek, gondolta Toni.

Amikor elkezdtek kiszivárogni az emberek, Toni kiszúrt egy magas lányt, kapucnival a fején. Sikerült megpillantania a szája sarkában egy kis fekete anyajegyet. Közben Sharon lépett oda hozzá:

– Elmulasztottad a szuper befejezést… mi van?

– Láttam Trixie-t – sziszegte Toni. – Gyerünk utána.

Nyomába eredtek a kapucnis alaknak. A lány a piactérhez ment, és várt. Egy furgon érkezett, amelynek oldalára a Zöld Ujj Faiskola emblémája volt ráfestve. Trixie beszállt, a furgon elhajtott.

Toni és Sharon odarohantak Toni kocsijához.

– Ismerem azt a faiskolát! – lihegte Toni. – Kint van a Bewdley Roadon. Odamegyünk, meglátjuk, meg tudjuk-e nézni magunknak alaposabban, aztán szólunk a rendőrségnek.

Leparkoltak kissé odébb a faiskolától, és kiszálltak.

– Muszáj megnéznem közelebbről is – mondta Toni. Óvatosan megközelítették a kertészetet. A levegőben a virágok és palánták édes illata lengedezett. A furgon egy alacsony faház előtt parkolt.

– Várj itt – sziszegte Toni. – Odaosonok, és benézek az ablakon. Remélem, nincsenek itt kutyák.

Toni halkan lopakodott előre a faház előtti parkolórészig. A faépület mögött hosszú üvegházak csillogtak a holdfényben.

Toni lekucorodott, és bekukucskált a kivilágított ablakon. Egy férfi, egy nő és egy lány ültek odabent a konyhaasztalnál. A nő épp teát töltött ki. Toni szemügyre vette a lányt, és rájött, hogy ha nem lenne a nevezetes anyajegy, talán sosem ismerné fel Trixie-t. Szemüveget viselt, és a haját szőkére festette.

Toni lassan visszahúzódott. Sharonhoz visszatérve így szólt:

– Hívom a rendőrséget.

– Abból nekünk nem lesz dicsőségünk – mondta Sharon.

– De lehet, hogy elrabolták, még ha nem is úgy néz ki.

– Akkor telefonálj – mondta Sharon. – Én addig odamegyek pisilni a mögé a sövény mögé.

Mihelyt eltakarta a sövény, Sharon előkapta a mobilját, amelyben benne szerepelt az összes fontosabb újság és tévécsatorna telefonszáma, és villámgyorsan hadarni kezdett.

Toni elérte Bill Wongot, és figyelmeztette, hogy ne szirénakórussal jöjjenek, mert akkor Trixie elmenekülhet.

Az első rendőrautók nagyon hamar kiértek. Toni az utca sarkán várta őket.

– Csak óvatosan! – súgta Billnek. – Azt hiszem, Trixie-nek meggyűlhetett a baja az apjával.

– Zaklatásra gondolsz?

– Valami olyasmire.

– Maradj itt, és hagyd ránk a melót.

Úgy tűnt, hosszú idő telik el. Aztán megérkeztek nagy számban a sajtó képviselői.

– Ez itt Toni, aki megtalálta őket – jelentette nekik Sharon büszkén.

– És Sharon – tette hozzá Toni lojálisan. – Átölelték egymás vállát, és mosolyogva álldogáltak, miközben villogtak a vakuk a képükbe.

Aztán a sajtómunkások tolongva rohantak a faház ajtajához, mire az kinyílt, és kivezették Trixie-t, a fejét egy takaróval elfedve. Előhozták a párt is, de Toni észrevette, hogy nincsenek megbilincselve.

Wilkes főfelügyelő odament hozzájuk és kurtán közölte:

– Jöjjenek be a rendőrségre. Tanúvallomást kell tenniük.

Odafelé menet Toni Sharont sürgette:

– Azonnal hívd fel Agathát. Biztos, hogy benne akar lenni ebben.

– Miért? Nem csinált semmit.

– Ő a főnök. Hívd fel!

Sharon kelletlenül elővette a mobilját, és úgy tett, mintha tárcsázna.

– Nem veszi fel! – mondta vidáman.

– Hagytál üzenetet?

– Elfelejtettem.

– Akkor küldj neki. Most!

Agatha James háza előtt álldogált. A férfi nem volt otthon. Visszament hát saját házához, és bezárkózott. Felment a lépcsőn, levetkőzött, lezuhanyozott, aztán elhatározta, hogy feltesz egy arcmaszkot. Miközben ült az ágy szélén, és várta, hogy megszilárduljon a maszk, észrevette, hogy villog a kis piros kijelző a telefonján, jelezve, hogy üzenete érkezett.

Felvette a telefont, türelmetlenül meghallgatta a jólnevelt automatahangot, amely közölte vele, hogy van egy üzenete, aztán megnyomta az egyes gombot.

Patrick kereste.

– Éppen most kaptam telefonhívást egy kapcsolatomtól. Toni megtalálta az eltűnt lányt, és a sajtó totál ellepte a helyet. – Agatha átkozódva kirohant a fürdőszobába és leöblítette az arcmaszkot, beleküzdötte magát a ruháiba, kirohant a házból, bevágódott a kocsijába és elszáguldott Mircesterbe.

Mire odaért a rendőrségre, már csak annyit tehetett, hogy leült a váróteremben és várta, hogy Toni és Sharon előkerüljenek.

Két óra telt el, mire a két lány meglehetősen elnyűtten kijött a kihallgatószobából.

Agatha meghallgatta Toni elbeszélését arról, hogyan bukkantak Trixie nyomára. Mikor befejezte, Agatha hidegen megszólalt:

– Azonnal telefonálnotok kellett volna.

– Telefonáltam – védekezett Sharon. – Korábban nem volt rá mód, és az is előfordulhatott volna, hogy Toni téved.

Agatha hitványnak és jelentéktelennek kezdte érezni magát. Talán elmulasztotta Sharon üzenetét. De hát a rögzítő azt közölte, hogy csak egyetlen üzenetet kapott. Az pedig Patricktől jött.

– Kiváló munkát végeztetek – közölte. – A szülők boldogok?

– Most hallgatják ki Mr. Ballardot. Toni azt mondta, úgy tűnik, mintha a lány azért szökött volna el, mert az apja molesztálta. A faiskolában dolgozó pár azt hitte, már elmúlt tizenhét éves, ő pedig azt állította, most várja az alkalmazotti igazolványát, egyébként meg árva. Így hát felvették, hogy dolgozzon a kertészetben, és kapott tőlük kosztot meg kvártélyt.

Mire eljöttek a rendőrségről, a riporterek létszáma megtöbbszöröződött, és Agatha kísérletet tett rá, hogy beszámolót tartson nekik, de ők csak Toni és Sharon körül nyüzsögtek. Agatha az ajkába harapott, félreállt, és nézte, amint a két fiatal nyomozója learatja az összes dicsőséget.

Amikor Agatha végre hazaért, és a fürdőszobában a tükörbe nézett, legnagyobb megdöbbenésére észrevette, hogy a sebtében lemosott arcmaszk maradványai még mindig bele vannak ragadva a szemöldökébe meg a haja tövébe.

Azelőtt mindig ő volt az, gondolta, aki képes volt a misztikus nyomozói ösztön eme áldásos mutatványaira. Eszébe jutott, hogyan próbált a rendőrség épülete előtt reflektorfénybe kerülni, és gombócba kucorodva az ágyán megpróbált olyan pici lenni, amilyennek érezte magát.

Nyolcadik fejezet

A fenyegető gazdasági válság ellenére Agatha nyomozóirodája virágzott. A Trixie megtalálását övező, gyümölcsöző sajtóvisszhang hatalmas mennyiségű munkát szerzett számukra. Ideje volt kiterjeszteni tevékenységüket. Meglepően nagy számú rendőr szeretett volna mielőbb kilépni a testületből, akiknek elege lett a kormányzati célkitűzésekből. Ha egy rendőrtiszt nem teljesített adott idő alatt elegendő számú letartóztatást, akkor kevés esélye volt az előléptetésre. Ebből az következett, hogy a kíméletlenebbek folyamatosan zaklatták a máskülönben törvénytisztelő állampolgárokat mindenféle jelentéktelen szabálysértésért, amit csak ki tudtak találni. Papírmunkával is túlterhelték a testület tagjait. Agatha tehát felvehetett két negyvenes éveiben járó férfit, Paul Kensont és Fred Austert. Paul sovány volt, esetlen és morcos, míg Fred kövérkés és mosolygós. De mindketten kiválóan értették a szakmájukat.

Csupán Toni és Sharon lett egyre elégedetlenebb. Az érdekesebb ügyeket már nem ők kapták. Agatha mindkettejüket visszaállította az eltűnt házi kedvencek felkutatására.

Phil és Patrick örömmel fogadták az új munkatársakat, mert így végre mindketten kivehették rég megérdemelt szabadságukat.

Phil úgy döntött, otthon tölti a szabadságát, és a kertjében fog szorgoskodni.

Cotswoldsba lassan beszökött az ősz. A hársfák levelei máris elkezdtek színt váltani, elérkezett a szüret ideje. De Cotswolds még élvezhette a ritka indián nyár ragyogását, és egy szombat délutánon Phil fehér haját éppen egy virágágyás fölött fúvogatta a lágy szellő a kertben, mikor arra lett figyelmes, hogy valaki nézi.

Felegyenesedett és megfordult. Toni állt ott.

– Micsoda kellemes meglepetés! – üdvözölte Phil. – Reggel készítettem egy kancsó limonádét. Üljünk le a kertben!

Toni letelepedett a kovácsoltvas asztalka mellett álló kerti székbe. Mikor Phil kijött a konyhából a limonádéval és a poharakkal, Toni így szólt:

– Valami zenekart hallok játszani halkan.

– Onnan jöhet a hang a kocsma felől. Valamilyen falusi ünnepséget tartanak.

– Agatha nincs ott?

– Úgy értesültem Mrs. Bloxbytól, hogy Agatha némileg elvesztette érdeklődését a falubeli dolgok iránt. De örülök, hogy látom. Van valami különös oka ennek a látogatásnak?

Toni elfogadta a felkínált limonádét, és felsóhajtott.

– Agatháról van szó.

– Ó.

– Talán észrevette, hogy amióta Trixie nyomára bukkantam, és minden nyilvánosság nekem jutott, ő felvett két másik nyomozót, nekem meg csak a vacak esetek maradnak.

– Nos, én is észrevettem – mondta Phil feszengve. – Beszélnie kellene erről Agathával.

– Én is azt hiszem. De az a helyzet, hogy elegem van abból, hogy hálás legyek neki. Megmentett engem otthonról, talált nekem lakást, védett és törődött velem. Ha panaszkodom neki, igen, lehet,

hogy ad valami tisztességesebb melót, de ezt neki magának kellene akarnia, anélkül, hogy én nyaggatnám érte.

– Nincsenek telepatikus képességei, tudja. Beszélnie kell vele.

– De én tartok tőle, érti.

– Nos, lehet, hogy Agatha néha ijesztő, de alapjában véve aranyból van a szíve. Maga még nagyon fiatal. Talán féltékeny magára.

– Naná, hogy féltékeny. Talán van is rá oka. Miután rábukkantunk Trixie-re, én mondtam Sharonnak, hogy rögtön hívja fel Agathát, és ő azt mondta, megtette. De kiderült, hogy nem tette meg, és mivel Sharon a barátnőm, Agatha azt hihette, hogy szándékosan hagytuk ki az ügyből.

– Szeretné, ha beszélnék vele? – kérdezte Phil.

– Nem, rendben van ez így. Már egy ideje foglalkoztat a gondolat, hogy csatlakozom a rendőrséghez. Nagyon idegesítő embereket faggatni úgy, hogy nincs semmilyen hivatalos megbízásom. De Agatha majd azt fogja gondolni, hogy hálátlan vagyok.

– Beszéljen Bill Wonggal erről, azután talán Mrs. Bloxbyval is. Mrs. Bloxby olyan értelmes, megnyugtató asszony.

– Ha már itt vagyok a faluban, akár be is ugorhatok hozzá most mindjárt. Köszönöm a limonádét.

– Ott fogja találni az ünnepségen. A kocsma mögött, a réten tartják.

– Mi van, ha Agatha is ott lesz?

– Akkor csak fogja marokra a bátorságát, és beszéljen vele.

Mrs. Bloxby elgyötörten álldogált egy asztal mögött, mely a legendás FALUSI KÉZMŰVESMUNKA dicsőségét hirdette.

– Ó, Miss Gilmour. Milyen csodás, hogy viszontláthatom – örvendezett a lelkész felesége. – Ó, itt van Mrs. Jardine, hogy mentesítsen. Menjünk át a frissítős sátorba, és szerezzünk egy kis fagylaltot. Olyan szokatlan forróság van ma.

Miután végigállták a sort és vettek két kis tálka eperfagylaltot, Mrs. Bloxby odavezette Tonit a sátor sarkába, ahol egy kis asztalka állt.

– Mrs. Raisin is csatlakozik hozzánk? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem, azért vagyok itt, hogy tanácsot kérjek öntől Agathával kapcsolatban.

– Remélem, nem keveredett bajba!

– Nem, én vagyok bajban. Amióta olyan nagy nyilvánosságot kaptam a Trixie-eset óta, Agatha csupa jelentéktelen munkával lát el.

– Akkor beszélnie kell vele. Agatha a barátnőm. Nem beszélhetek róla a háta mögött, hacsak neki magának nincs olyan problémája, amellyel kapcsolatban esetleg segíteni tudok. Magának jókora merészség adatott ahhoz, hogy beleártsa magát csúnya ügyekbe, és mégsem képes beszélni a kedves – nagyon kedves! – munkaadójával?

– Agatha sokkal ijesztőbb, mint akár a legrondább eset.

– Most már elég ebből! Beszélt erről bárki mással?

– Beugrottam Phil Marshallhoz, mielőtt idejöttem.

– Ez egy kicsi, pletykás falu. Mrs. Raisin hamarosan értesülni fog a maga látogatásáról, meg fogja kérdezni Mr. Marshallt, mi járatban volt, és semmi kétség, hogy ő el is fogja neki mondani. Legjobb lenne, ha most azonnal elmenne és megmondaná Mrs. Raisinnek, amit akar.

Toni vonakodó léptekkel közeledett Agatha háza felé. Becsengetett, azt remélve, hogy Agatha nincs otthon. De a ház úrnője maga nyitott ajtót.

– Toni! Milyen kellemes meglepetés. Gyere, kimegyünk a kertbe.

Letelepedtek a kerti asztalhoz, és Agatha megkérdezte:

– Ez amolyan udvariassági látogatás?

– Nem – felelte Toni, és a lábát bámulta.

– Akkor micsoda?

– Miért nekem adja az összes piszlicsáré ügyet?

– Nos, van két új nyomozóm, Paul és Fred, és szeretném őket igazán kipróbálni.

Toni felemelte tekintetét, és egyenesen Agatha arcába nézett.

– A Trixie-eset óta, azt hiszem, hogy maga féltékeny lett rám.

Várta, hogy kitörjön a vihar. De Agatha reakciója meglepte. Csak ült csendben, és a falu fölé magasodó cotswoldsi hegyeket nézte. Az ünnepség felől gyéren idehallatszottak a falusi zenekar hangjai.

Aztán Agatha nagyot sóhajtott, és halkan így szólt:

– Igen, igazad van. Bizony.

– De miért?

– Utálom, hogy nem vagyok fotogén – mondta Agatha. – Még ha én oldom is meg az ügyet, a fotósoknak és riportereknek elég, ha csak megpillantanak téged, és máris elfelejtik, hogy létezem. Sajnálom. Mostanában nem egészen voltam önmagam.

– Mi a baj?

– A korom, azt hiszem. Szokás mondogatni mostanában, hogy az ötvenesek az új negyvenesek, de gőzük sincs, hogy miről beszélnek. Charles jön és megy, James úgy kezel, mint valami régi havert, és Sylvan csakis azért érdeklődött irántam, hogy képben legyen, mi az, amire esetleg rájövök. Ez nagyon lealacsonyító. Sylvant igazából

Charles leplezte le. Tudod, az ő elképzelése volt. Trixie-t meg te találtad meg. Tehát nem csak azon szorongok, hogy elveszítem a külsőmet és minden vonzerőmet, ami esetleg megmaradt, de már kezdek kételkedni abban is, hogy érek valamit mint nyomozó.

– Szeretné, ha elmennék?

– Szentséges ég, dehogy! Hétfő reggel majd átbeszéljük az egészet úgy, ahogy kell. Most pedig hozok magunknak valami innivalót. Mit szeretnél?

Toni egy vodka-tonikot kért.

Mikor Agatha bement az italokért, Toni úgy érezte, csapdába esett. Hogyan mehetne most már el Agatha lenyűgöző őszinteségi rohama után?

Agatha visszatért az italokkal, és Toni zavart arcára pillantott.

– Felejtsd el – mondta nyersen. – Jobban érezted volna magad, ha ordibálok veled, és azt mondom, hogy ostobaságokat beszélsz, nem?

Toni tétován nevetett.

– Valami olyasmi.

– Akkor beszéljünk másról. Sylvan holttestét sehol sem vetette ki a víz, és ez aggaszt engem. A rendőrség többé-kevésbé lezártnak tekinti az esetet; ugyan még keresik Sylvant, de csak úgy tessék-lássék. Arra jutottak, hogy Felicity tudhatott valamit a csempészésről, és ezért lőtték le. Mi több, elfogadták, hogy George Brosst csak felültette Sylvan, és ártatlan. Én nem így látom. Nem bízom abban az emberben. Bárcsak közel tudnék férkőzni a feleségéhez, Oliviához. Ő boldogan alkalmazott engem, és csak a férje miatt küldtek el.

– Az irodában minden rendben – mondta Toni. – Miért nem megy vissza Hewesba, és próbálja meg elcsípni Oliviát, amikor bevásárol, vagy valami?

Agatha felderült.

– Jó ötlet. Én egyszerűen csak nem szeretek békén hagyni egy ügyet addig, amíg ilyen sok a megválaszolatlan kérdés.

– Jobb, ha álruhában megy – mondta Toni feszengve. – Ha Bross bűnös, akkor veszélybe kerülhet.

– Akként megyek, aki vagyok – mondta Agatha eltökélten. – Az kissé felkavarhatja az állóvizet.

Mielőtt hétfő reggel útjára indult volna – és miután kijelentette az alkalmazottainak, hogy távollétében Toni a helyettese –, Agatha kísértést érzett, hogy felhívja Charlest. De aztán gyorsan elvetette az ötletet. Ha van még bármi, amit ezzel az üggyel kapcsolatban ki lehet deríteni, akkor azt ő fogja kinyomozni.

Szobát foglalt a Vidám Farmerben, aztán eltöprengett, hol is kezdje. Downboys olyan kicsi falu. Talán ha leparkol valahol az út mellett, amely Downboysból Hewes felé vezet, megláthatja Oliviát, ha elhajt mellette. A táj, mely ugyanabban az indián nyárban sütkérezett, amely Cotswoldsra is áldást hozott, most sokkal barátságosabbnak és sokkal kevésbé fenyegetőnek látszott, mint ahogy emlékezett rá. Valamivel Downboyson kívül, egy facsoport tövében parkolt le, és várakozott.

Teltek-múltak az órák. Olivia talán a faluban bent vásárol – gondolta Agatha, és elnyomott egy ásítást. Késő délután aztán visszaautózott Hewesba, és elhatározta, hogy sötétedés után tér vissza Downboysba, és megnézi, vannak-e fények a házban.

Ostobaság lett volna még több időt elfecsérelni, ha Olivia és George nincsenek is otthon.

Sötétedés után lassan elhajtott a ház mellett. A földszinti ablakok ki voltak világítva.

Na, és akkor most mit tegyek? – töprengett Agatha.

Kicsit még messzebb gurult és megállt. Tanakodott, hogy ha odatelefonálna, Olivia vajon felvenné-e. De ha telefonál, és George veszi fel, ő meg erre leteszi, akkor a férfi kiderítheti, ki volt az. Talán megvan neki a száma korábbról, aztán végighajszolhatja egész Heweson, üvöltözve, hogy ne avatkozzon bele a dolgukba.

Nos, végtére is azért jött el egészen ide Downboysig, hogy lássa, fel tud-e kavarni valamit. Miután ellenőrizte a telefonszámot, fogta a mobilját, és felhívta Oliviát.

Megkönnyebbülésére Olivia vette fel a telefont.

– Agatha Raisin vagyok – mondta Agatha gyorsan. – Emlékszik még rám? Csak tudni szerettem volna, hogyan boldogul.

– Beszélnem kell magával – suttogta Olivia.

– Találkozhatunk – biztatta Agatha. – Hewesban lakom a Vidám Farmerben.

– Tíz órakor holnap reggel – mondta Olivia, és letette.

Lehet, hogy végre találok itt valamit – gondolta Agatha vidáman. Ha Olivia biztos benne, hogy Sylvan ölte meg Felicityt, akkor nyugodtan visszamehetek Mircesterbe, és abbahagyhatom a tépelődést az egészen.

***

Eljött a másnap reggel, és Agatha várt. Elérkezett és elmúlt a tíz óra. A szálló halljában várakozott, azután kiment az utcára, és ott folytatta, nyugtalanul nézegetve jobbra-balra.

Délben végül úgy döntött, hogy valaminek történnie kellett. Autóba szállt, és egészen lassan vezetett Downboys felé, figyelve a szembejövő autókat, hátha Olivia elment mellette az úton.

Egy mentő robogott el mellette Hewes irányába. Remélem, ennek semmi köze Oliviához – gondolta Agatha.

Elhajtott a házig. A kapuk zárva voltak. Most, hogy Jerry Cartonnak nyoma veszett, töprengett, vajon őrzik-e a hátsó kaput? Körbeautózta az ingatlant. Senki sem próbálta megállítani.

Agatha átgyalogolt a pázsiton az erkélyajtók felé, és idegesen nézegetett körül, hátha még mindig itt vannak a kutyák. Meglátott egy nőt, aki a nappaliban tologatta fel-alá a porszívót. Nyitva voltak az ablakok.

A nő megpillantotta Agathát, kikapcsolta a porszívót, és megkérdezte:

– Mit óhajt?

– Maga Mrs. Fellows? – kérdezte Agatha, mert eszébe jutott az egyik takarítónő neve, akivel Toni beszélgetett.

– Nem, én Mrs. Dimity vagyok. Nincs itthon senki. Mrs. Bross bement a kórházba a feleségével együtt.

– Mi történt? – kérdezte Agatha.

– Szegény asszonyom leesett a lépcsőn odakint a hallban, és eltörte az állkapcsát a korláton.

– Meg tudja mondani, melyik kórházba vitték? – kérdezte Agatha.

– A Hewes Generalba, azt hiszem.

Agatha visszasietett a kocsijához. Vajon Olivia megcsúszott, vagy lelökték? Be kell jutnia, hogy láthassa.

A Vidám Farmerben leírt magának néhány instrukciót a kórházhoz. Talált egy orvosi eszközöket árusító boltot, vett magának egy fehér köpenyt és egy sztetoszkópot.

Odahajtott a kórházhoz és leparkolt. Beleküzdötte magát a fehér köpenybe.

Szerencsére volt egy névkártyája a táskában egy konferenciáról, amelyen egy előző ügye kapcsán vett részt. Feltűzte a fehér műanyag névkártyát a köpenyére, belecsúsztatta a telefonját az egyik zsebébe, aztán bezárta a táskáját a kocsi csomagtartójába.

A nyaka körül lógó sztetoszkóppal besietett a kórházba. Úgy vélte, Oliviát bizonyára egy egyszemélyes szobába tehették. Ahhoz, hogy a személyzet teljes jogú tagjának tűnjön, sietősen fel-alá kellett mászkálnia, s közben végig azon izgulhatott, hogy ki ne szúrják.

Végül meglátta, hogy az egyik folyosó végén George éppen kijön egy szobából. Sietve behátrált a legközelebbi kórterembe.

– Na végre, épp időben – mondta erre egy siránkozó öreg hang. – Már mióta csak csöngetek és csöngetek azért az ágytálért. Siessen már. Nem akarok nedves ágyneműben feküdni.

Egy idős hölgy bámult rá az ágyból, gyér, ezüstös hajjal és fonnyadt képpel. Agatha a fürdőszobába ment, és vonakodva felvett egy ágytálat. Ha azt mondja az idős hölgynek, hogy ez nem az ő dolga, a drága vénség megint elkezd veszettül csengetni.

Agatha tehát visszament a szobába, felhajtotta a takarót, és becsúsztatta az ágytálat az idős hölgy alá. Úgy tűnt neki,

örökkévalóságig tart a művelet, aztán borzalmas szag kezdett terjengeni. Agatha emlékezett, hogy látott nedves törlőkendőt a fürdőszobában. Kiment érte, visszajött egy köteggel, felemelte a beteget és megtisztogatta, aztán visszavitte az ágytálat a fürdőszobába. Megborzongott, beleöntötte a tartalmát a vécébe, némi fertőtlenítőt öntött az ágytálba, kezet mosott, aztán sietve kimenekült.

Hát ez vár ránk, amikor megöregszünk – gondolta. Elment addig a szobáig, amelyből George-ot látta kilépni, kinyitotta az ajtót és beosont.

Olivia csukott szemmel feküdt az ágyban. Az állkapcsát szorosan bekötözték.

Agatha óvatosan megközelítette az ágyat.

– Olivia – suttogta. – Én vagyok, Agatha.

Olivia kinyitotta a szemét, és rémülten nézett rá. Az egyik keze felemelkedett a takaró alól és hessegető mozdulatokat tett.

Agatha meglátott egy jegyzetblokkot és egy tollat az ágy melletti éjjeliszekrényen. Azt akarta írni: „Mi történt?” Ám ehelyett ezt írta: „Hol van Sylvan?”

Aztán világosan hallani lehetett George hangját, amint visszafelé jött a folyosón. – Csak még egyszer megnézem a feleségemet, hogy lássam, rendben van-e.

Agatha berohant a fürdőszobába és becsukta az ajtót. Nem volt rajta zár, de volt ott egy szék az idősebbeknek és legyengülteknek, hogy azon üljenek a zuhany alatt. Agatha odatolta a kilincs alá, aztán az ajtóra szorította a fülét.

Egy hangot hallott.

– Hagyjuk aludni a kedves feleségét, Mr. Bross-Tilkington. Csúnya sokkot élt át, és pihenésre van szüksége. Csak egy nyugtató injekciót szeretnék még adni neki.

– Jó ötlet. Gondoskodjon róla, hogy ne jöhessenek hozzá látogatók. Megértette? Egyetlenegy sem.

– Természetesen. Majd utasításba adom a nővérpultnál.

Agatha megvárta, míg azok ketten biztosan kimentek, elvette a széket, és visszament a szobába. Olivia szeme csukva volt, de könnyek folytak végig az arcán.

– Tudok önnek segíteni – suttogta Agatha. Odaadta neki a jegyzetblokkot. – Gyorsan. Még mielőtt a nyugtató hatni kezd.

Olivia roppant erőfeszítéssel leírt valamit, aztán visszahullott a párnáira.

Agatha letépte a tömbről a papírlapot és kisietett. Mikor végre beülhetett a kocsijába, nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől. Kivette a zsebéből a papírt, és szemügyre vette. A kusza írás szinte tántorgott a papíron. „Calle Miro, Ramblas, Barcelon…” – írta Olivia.

Agatha megdermedt. Tehát Sylvan tényleg él? Ő mindig is biztos volt benne, hogy megmenekült. Nincs semmi értelme, hogy ezzel az információval a rendőrséghez forduljon. George azt mondaná, hogy Barcelonában töltötték a mézesheteiket. Megoldaná, hogy feljelentse Agathát ilyen vagy olyan okból.

Neki magának kell elmennie. Az alkalmazottainak majd azt mondja, szüksége van egy kis pihenőre. Tonit teszi meg helyettesének, és ezzel kárpótolja azért, hogy olyan igazságtalanul bánt vele. Ha az egész csak egy nagy halom szemétnek bizonyul, ami nem vezet sehova, akkor mindenki azt hiszi majd, hogy egyszerűen csak szabadságon volt Spanyolországban.

Agatha úgy határozott, pár hetet még vár, amíg bebiztosítja, hogy az ügynökség simán működjön, aztán elköszön, és bejelenti, hogy szabadságra megy.

De legalább egyvalakinek tudnia kell, hova megy és miért. Sötét volt, mikor Carselybe ért. A templomot kivilágították, aranyfényben ragyogott, és üdvözölte a hazatértét.

Elhatározta, hogy ha Charlest ott találja a házában, elmondja neki, sőt talán rábeszéli, hogy tartson vele. De a háza sötét volt és csendes, csak a macskák puha talpa alatt reccsent a padló, mikor előjöttek, hogy kiderítsék, mi a helyzet.

Agatha a végsőkig elszántan szerette volna, ha végre megint ő egyedül derít fel egy ügyet, hogy bebizonyítsa magának és mindenki másnak, hogy jó detektív.

***

Agatha egy kávéház nyitott teraszán ücsörgött a Ramblason, Barcelonában, és nézte a fel-le áramló tömeget. Töprengett, vajon a legtöbben ezt teszik-e szombaton – elsétálnak az egyik, aztán a másik irányba a kikötőig. Valamivel korábban aznap délelőtt kiderítette, hol van a Calle Miro, ami egy szűk kis utca volt, elfelé vezetett a Ramblastól, magas társasházakkal mindkét oldalán. Nem tudta a házszámot, nem volt benne kávéház, ahová beülhet, hogy csak bámészkodjon és nézze, felbukkan-e Sylvan valahol, úgyhogy maradt a Ramblasnál. Ha Sylvan – már ha él –, új hajót vásárolt, akkor biztos, hogy a lakásától a Ramblason megy végig a kikötőig.

A szeme már belefáradt, hogy fürkéssze a mozgó tömeget. Végül úgy döntött, jobb lesz, ha ő maga megy a kikötőbe, és megnézegeti magának a hajókat. A fájó csípője miatt ugyancsak hosszúnak tűnt

a séta, míg átvágta magát az élő szobrok köré gyűlt csoportosulásokon. Egy pillanatra megállt, megnézett magának egy Julius Caesart, és elgondolkodott rajta, hogy tud olyan mozdulatlan maradni. A nap melegen sütött, mire a céljához ért, és elindult a kikötő mentén, hogy megvizsgáljon minden jachtot és motoros sétahajót.

Kora este már éhes volt, kezdte úgy érezni, hogy elfáradt és legyőzték. Talált egy éttermet, rendelt egy kis kancsó vörösbort és egy tál roston sült nyulat, közben elégedetten vette észre az asztalon maga előtt a jókora, üveg hamutartót. A franciákkal és angolokkal szemben a katalánok örömest tették csúffá a dohányzási tilalmat.

Elhatározta, hogy még egyetlen napig itt marad. Aztán elviszi az Olivia által leírt krikszkrakszot a rendőrségre, habár ki kell majd találnia egy jó okot, hogy miért tartotta vissza ennyi ideig.

A jó vacsorának köszönhetően erőre kapott, és úgy döntött, fog egy taxit, és visszaviteti magát a Calle Miróra, hogy még egyszer körülnézzen.

A keskeny utca mindkét oldalán fölébe magasodtak a házak. Hát ez reménytelen, gondolta, miután már fél órája bámulta hiába a feje fölött húzódó ablaksorokat.

Visszafordult a Ramblas felé, és éppen egy sötét átjáró mellett haladt el, amikor valaki hirtelen megragadta, és egy puha valamit szorított a szájára. Rugdosott és kapálózott, de érezte, ahogy lassan elhagyja az öntudat.

Amikor magához tért, elővigyázatosan nyitotta ki a szemét. A kezét ragasztószalaggal kötötték össze a háta mögött, akárcsak a bokáját. A testén fürdőruha volt.

Hát akkor így – gondolta Agatha, és megpróbált nem sírni. – Bele fognak dobni a tengerbe.

Az oldalán feküdt. Az ágytól eltekintve, amelyre fektették, csak egy kemény szék állt a szobában, a falon meg egy csúf kép Szűz Máriáról.

Agatha érezte, hogy hányingere van, és öklendezni kezdett; gyorsan odahengeredett az ágy széléhez, és hevesen a padlóra okádott.

Kinyílt az ajtó, és bejött egy nő. Cigánynak látszott: füstös képe volt, nagy barna szeme, hatalmas tömeg vastag szálú haja.

Motyogott valamit, kiment, majd visszajött egy vödörrel és felmosóval. Feltakarította a padlót.

– Segítsen – nyögte Agatha rekedten.

A nő csak tovább törölgette a padlót. Agatha a festményre nézett, és kétségbeesetten motyogta:

– Madre de Dios.

A nő megriadt, keresztet vetett magára, de aztán kiment, és kivitte a vödröt és a felmosót is.

Agatha megint öntudatlanságba zuhant. Mikor magához tért, a szoba sötét volt. A szent Szűz képe alatt egyetlen szál gyertya égett. Agathának égett és csípett az arcbőre. Kloroform, gondolta keserűen. Az arcom egy merő seb lesz.

A másik szobából könnyed francia beszéd hallatszott.

– Tudod, mit kell tenned, Maria. Gondoskodj róla.

Maria, az előbb látott nő bejött egy injekciós tűvel. Térdet hajtott a Szűzanya képe előtt, aztán az ágyhoz közeledett.

– Kérem – suttogta rekedten Agatha. – Por favor.

Maria az ajkaihoz illesztette a mutatóujját, aztán erőteljesen a matracba döfte a tűt és kiürítette a tartalmát. Letépte Agatha csuklójáról és bokájáról a ragasztószalagot. Aztán gyengéden lecsukta Agatha szemét.

– Halott – suttogta. – Csinál mint halott.

Agatha bólintott.

Fél óra telt el. Aztán hallotta, hogy két férfi lép a szobába. Felemelték, majd egyikük a vállára vette. Meghallotta Sylvan hangját:

– A ribanc megvan legalább egy tonna.

– Vigyük már el innen. – George Bross! Ez teljesen bizonyos, hogy George hangja volt.

Agatha kínkeservesen próbált hullát játszani, miközben beledugták egy zsákba, és levitték valami lépcsőn, miközben a lába folyton beleütődött a korlátba.

– Be a csomagtartóba – parancsolta Sylvan.

Behajították, aztán hallotta, ahogy lecsukják a csomagtartó fedelét.

A kocsi megugrott, és robogott egy macskaköves utcán. Az út nem tartott soká. Aztán kinyitották a csomagtartót, és Agatha sós levegő illatát érezte.

Sylvan megint a vállára dobta.

– Ez a legjobb, amit szerezni tudtál? – hallotta George hangját.

– Olcsó, névtelennek tűnő csónak kellett. Ez pedig az. Most vidd ki a vízre, szedd ki a zsákból, és dobd a tengerbe. Még egy kis idő, és a világ számára halott lesz. Én itt megvárlak.

Agatha érezte a himbálódzást és hallotta a csobogást, amint egy hajóra vitték. Aztán le a lépcsőn egy kabinba, miközben a feje és a lába beleverődött a deszkafalba, ahogy hurcolták.

Valamiféle padra dobták, lerángatták róla a zsákot, aztán hallotta, hogy George távozik.

Agatha kinyitotta a szemét. Egy nyomorúságos, büdös kabinban hevert. Beindult a motor. Agatha érzékelte, hogy nagyon gyenge, és legjobb lesz, ha olyan gyorsan felkászálódik a fedélzetre és beveti magát a vízbe, amilyen gyorsan csak tudja.

A rettegés erőt adott neki. Feltápászkodott és odatámolygott a kabinlépcsőhöz. George a kormánynál állt, háttal neki, és a motor zaja meggátolta abban, hogy észrevegye, amint Agatha hangtalanul felmászik a lépcsőn.

Agatha nesztelenül eltávolodott tőle a hajó hátulja felé. Ott kicsit tanakodott, vajon fenyegeti-e a veszély, hogy elkapja a propeller. Kissé hátrahúzódott, aztán összeszedte minden bátorságát, és átvetette magát a hajó oldalán.

Nagyot nyelt, miközben alámerült, és egy jókora korty sós tengervíz ömlött le a torkán. Rugdosott, és a felszínre bukkant. A szíve összeszorult. A kikötő fényei nagyon távolról látszottak, és nem hitte, hogy elegendő ereje maradt, hogy olyan messzire ússzon.

Aztán a vizet hirtelen megvilágította egy hatalmas robbanás. A George által vezetett, távolodóban levő hajó felrobbant, és irtózatos tűzgolyóvá változott.

Agatha rájött, hogy Sylvan így akart mindkettejüktől megszabadulni. Látta, hogy egy rendőrségi motorcsónak közeledik nagy sebességgel a kikötő felől, erős reflektora megvilágította

előtte a tengert. Agatha hevesen integetni kezdett, és teljes erővel taposta a vizet.

A motorcsónak megkerülte Agathát, és hamarosan erős karok ragadták meg és segítették a fedélzetre. Egy angolul tudó rendőr sietett a segítségére. Agatha nagyot nyelt, és röviden elmagyarázta, mi történt, és hogy Sylvan Dubois, akit köröz az Interpol, életben van.

Aztán a rettenthetetlen Agatha Raisin, életében először, elvesztette az eszméletét.

Agatha egy kórházi ágyon, privát szobában tért magához. Felküzdötte magát a párnákon. Két spanyol detektív ült az ágya mellett.

– Gyorsan el kell mondania, mi történt. Megtaláltuk a lakást a Calle Mirón, de nem volt ott senki – szólalt meg az egyikőjük angolul.

Agatha kimerülten belekezdett a történetbe, hogyan adta meg neki Olivia a barcelonai utca nevét. Azt mondta, elhatározta, hogy maga deríti fel az ügyet. De Mariát „Carmen” néven emlegette, mert ez az egyetlen spanyol név jutott eszébe, és hamis személyleírást adott róla a rendőrségnek. Elmagyarázta, mi módon akarták elkábítani és aztán a tengerbe dobni, hogy az egész úgy nézzen ki, mint egy úszóbaleset, vagy még inkább: ez volt, amit George Bross-szal el akartak hitetni. Sylvan tényleg meg akarta ölni mindkettejüket. Agatha hirtelen megijedt, hogy Sylvan talán már úton is van Anglia felé, hogy George nejével is végezzen, de a nyomozók megnyugtatták, hogy Olivia most már őrizet alatt áll.

A spanyol nyomozók helyét később a nap folyamán angol rendőrök vették át a speciális osztálytól. Újból végig kellett mennie az egész történeten.

– Odakint tolonganak a sajtó képviselői – mondta az egyik nyomozó. – Mi nem bánjuk, ha mindez a nyilvánosság elé kerül, mert az mindenkit éberségre int. Sylvan Dubois elfogása érdekében pedig díjat tűzünk ki.

– Adjanak egy tükröt – parancsolta Agatha.

Egy ápolónő hozott neki egy kézitükröt, és Agatha rémülten felnyüszített. Az arcát pirosló sebek borították a kloroformnak köszönhetően, a haja fakó volt és csapzott.

– Előbb muszáj sminkelnem! – kiabálta. – És hozzanak egy fodrászt!

Agatha sztorija megtöltötte az összes tévécsatornát és újságot Európában és Angliában.

Maria, aki visszatért egy cigánytáborba fent a Pireneusokban, olvasta Agatha beszámolóját, és örült, hogy megmenekült. Szerelmes volt Sylvanba, aki megbabonázta, egészen addig az estéig, amíg rá nem jött, hogy egy gyilkossal van dolga.

Roy Silver durcásan vette tudomásul, hogy ő maga is tudna mit kezdeni egy kis nyilvánossággal, és úgy vélte, Agathának magával kellett volna vinnie őt Barcelonába.

Charlest és Mrs. Bloxbyt elborzasztotta, hogy milyen közel járt Agatha a halálhoz. Miközben a lelkészlak kertjében ültek, Charles így szólt:

– Láttam Agathát a tévében tegnap este, és olyan fehér volt az arca.

– Azt alighanem a vastag smink tette – mondta Mrs. Bloxby. – Azt mondta, szerinte kloroformmal kábították el, ami kimarja a bőrt. Szeretném tudni, hol lehet most Mr. Lacey?

***

James ebben a pillanatban éppen Agatha ágya mellett ült, és leckéztette.

– Alig hittem a szememnek, mikor olvastam rólad – dohogott. – Egyenesen a rendőrséghez is fordulhattál volna.

– Ó, hagyd már abba a csesztetést – mondta Agatha. Kezdett vidámabb lenni. – Már éppen kezdtem kételkedni a nyomozói képességeimben, de most igazán bebizonyítottam, hogy ki vagyok.

– Inkább volnál egy kipányvázott kecske, mint nyomozó – kötekedett James. – Akárhogy is, itt azt mondják, holnap már hazajöhetsz, úgyhogy úgy döntöttem, én leszek a testőröd.

– Ez igazán kedves tőled – mondta Agatha, miközben a férfi helyes képét tanulmányozta, és csodálkozott, miért nem érez iránta semmit.

– Olivia mondott valamit? Tudja, ki ölte meg a lányát?

– Úgy hiszi, Sylvan lehetett. Nyilvánvaló, hogy ő maga tényleg nem tudott semmit a csempészésről.

A rendőrség oldaláról Agatha nem részesült hősnek kijáró fogadtatásban. Mircesterben, akárcsak Hewesban, tomboltak miatta. Egy James által megbízott jó ügyvédnek köszönhetően megúszta a bíróságon, amikor megvádolták a rendőrség munkájának akadályoztatásával.

Aztán rendbe kellett hoznia a dolgokat a nyomozóirodán belül is. A két új nyomozó, Paul Kenson és Fred Auster felpanaszolták, hogy olyan fiatal lány lett a főnökük, mint Toni, és megtagadták, hogy teljesítsék az utasításait.

Agatha, akit felzaklatott a rendőrségi kihallgatás, előbb lehordta és kirúgással fenyegette meg őket, aztán elzavarta mindkettőjüket a munkák elvégzésére, amelyeket előzőleg megtagadtak. James kora este beugrott az irodába, és elhívta vacsorázni. Agatha nem bánta, ha együtt látják egy jóképű férfival – de ez volt minden.

Nos, ez volt minden, amíg csak James nagyvonalúan ki nem terjesztette a meghívást Tonira és Sharonra is. Toni csak egy pillantást vetett Agatha arcára, és sietett kijelenteni, hogy sem ő, sem Sharon nem öltöztek vacsorához. De James annyira kötötte az ebet a karóhoz, hogy Agatha kötelességének érezte biztatni a lányokat.

Sharon leborotválta a szemöldökét, és szemceruzával két vékony ívet rajzolt a helyébe, ami kerek arcának csodálkozó kifejezést kölcsönzött. Az orrába pedig egy szegecset nyomott. Vörösre festett haját szőke csíkok tarkázták, tekintélyes keblei kibuggyanni készültek mélyen kivágott blúzából. Toni kifakult trikót és farmert viselt. De mindketten igencsak jókedvűek voltak, és James elnézően vigyorgott rájuk.

Agatha elméjében ekkor fogant meg a gondolat, hogy kellene neki egy saját férfiember. James kezdett afféle nagytestvér lenni a számára, Charles jött és ment, Roy csak alkalmi látogató volt. De valaki, aki az övé, aki ott van az oldalán, gondolta Agatha álmatagon, egy ilyen férfi társaságot jelentene öregkorára, és védelmet is, mert Sylvan még mindig ott volt, hogy üldözze őt.

– Mire gondolsz? – kérdezte hirtelen James.

– Ó, hát erre meg arra – felelte Agatha bizonytalanul. Éppen most hallott egy költséges társkereső ügynökségről. Jó sok pénzbe került, és csak gazdagokkal foglalkozott. – Ki fogom próbálni – szólalt meg hangosan.

– Mit próbál ki? – érdeklődött Sharon.

– Valami desszertet – felelte Agatha.

Kilencedik fejezet

Egy hónappal később Agatha nagy gonddal készülődött első randevújára. Nagyon izgalmasnak találta. Rápillantott a fényképre, amit az öltözőasztala tükrének keretébe tűzött. Középmagas, karcsú férfit ábrázolt sűrű barna hajjal, megnyerő mosollyal. Nem más volt ő, mint Báró Lord Thirlham, kedvtelései: finom borok, olvasás, hosszú vidéki séták.

A férfinak Oxfordshire-ben volt birtoka, és abban maradtak, hogy Oxfordban találkoznak, a Randolph Hotel éttermében.

Agathát ábrándos melegség öntötte el, amikor elindult a randevújára. Már látta maga előtt a *Times* híradását. Ő lesz Lady Thirlham. Feladja a nyomozóirodát, és igazi úrinő lesz belőle. Ő fogja megnyitni az ünnepségeket és karitatív tevékenységet végez. Az emberek majd emlegetik, hogy milyen kegyes és kecses teremtés. Thirlham özvegy volt. Mennyivel egyszerűbb, ha az illető volt már házas!

Miután leparkolta kocsiját a hotel parkolójában, bement a Randolphba, majd az étterembe.

– Lord Thirlham asztalához – közölte gőgösen a főpincérrel.

Odakísérték egy ablak melletti asztalhoz. Pontosan érkezett, ám őlordsága még nem jelent meg. Agatha úgy tervezte, nagyon keveset fog inni, mert biztos volt benne, hogy hazafelé majd ő vezet. A társkereső iroda szigorú tanácsot adott arra nézvést, hogy

a párok mindenekelőtt alaposan ismerjék meg egymást. De már egy negyedóra is eltelt, és a bárónak se híre, se hamva. Agatha tehát rendelt egy kemény gin-tonikot.

Újabb negyedóra telt el, és már menni készült, amikor egy kicsi, kövérkés emberkét kísértek az asztalhoz. Agatha meglepetten pillantott rá.

– Lord Thirlham?

– Az vagyok – közölte a jövevény, majd leült, és kirázta az asztalkendőjét. Alighanem sokkal fiatalabb kori fotót küldött, gondolta Agatha csalódottan. A férfi haja ugyanis szürke volt. A képe kerek, kidülledő szemekkel, apró, feszes szájjal. Ami azt illeti, gondolta Agatha, még az is lehet, hogy egy barátja fotóját küldte el az ügynökségnek.

A férfi rámosolygott, és így szólt:

– Ezen vacsora célja az, hogy minél többet tudjunk meg egymásról, tehát kezdem magammal.

És azt tette – hosszú, megfontolt szakaszokban tárta fel az életét, csak azért tartva szünetet a lenyűgöző történet közben, hogy italt és ételt rendeljen. A gyerekkorával kezdte, a dadusával, az öccsével és két nővérével, aztán jött az iskola, az egyetem, a hadsereg, és folytatódott a locsogás, tekintet nélkül arra, hogy Agatha már rég nem figyelt oda.

Végül Agatha nem bírta tovább. Mikor a kávé megérkezett, felemelkedett.

– Megy bepúderezni az orrát? – érdeklődött asztaltársa.

– Pontosan.

Agatha kiment a recepcióhoz, és így szólt az ott ülő emberhez:

– Szóljon, legyen szíves, a főpincérnek, hogy kérem a számla rám eső részét. Most szándékozom kifizetni. Ne közöljék a vacsorapartneremmel, hogy elmegyek.

Miután fizetett, Agatha kimenekült az éjszakába. Hatalmas összeget fizetett a társkereső irodának. Nos, reggel majd hallanak felőle.

Az ügynökségen nem győztek bocsánatot kérni. Rámutattak, hogy a szerződésük értelmében, ha Agatha nem talál megfelelő partnert egy éven belül, akkor a pénze kétharmadát visszatérítik.

A reménység mintha örökké ott bimbózott volna Agatha kebelében. Talán a következő lesz álmai férfija. Közölte az ügynökséggel, hogy a következő fénykép, amit küldenek neki, a partnere hiteles fotója kell legyen.

Egy ideig úgy tűnt, hogy a társkereső ügyfelei közül senki sem találja érdekesnek Agatha Raisin személyét. Aztán egy reggelen kapott tőlük egy levelet egy fényképpel és egy ismertetővel együtt. Következő reménybeli partnere egyetemi tanár volt. A fénykép vele egykorú, magas, vékony, szemüveges embert ábrázolt, szövetzakóban és flanelingben. Kissé békaszerű szája volt. John Berrynek hívták. Akár meg is próbálhatom, gondolta Agatha.

A találkozót Londonban, a kínai negyedben beszélték meg. Agatha úgy döntött, vonattal megy. Kényelmes nadrágkosztümöt és lapos talpú cipőt vett fel. Azt tervezte, hogy meglátogat Londonban egy fodrászt még a találkozó előtt, mert jót tett az önbizalmának, ha frissen készült a frizurája.

Sylvan emléke kényelmetlenül érintette, amikor belépett a kínai étterembe. Nem tehetett róla, de eszébe ötlött, vajon a személyzet hány tagja került embercsempészet révén Angliába.

A partnerét nyomban felismerte a fotójáról. A férfi felemelkedett, és elbűvölő mosolyt villantott rá. Agatha felderült.

Ám a kedélye kissé elborult, amikor leült, és a férfi elővigyázatosan megszólalt: – Tudja a szabályt. Az első alkalommal mindenki a saját étkezését fizeti.

– Igen, természetesen – mondta Agatha.

A férfi ezek után azt javasolta, rendeljék a legolcsóbb kétszemélyes menüt. Agatha eltöprengett, hogyan engedhet meg magának a férfi egy ilyen költséges ügynökséget. Ugyanazt a szövetzakót viselte, amit a fényképen, és alatta egy nyitott nyakú hawaii inget.

– A bemutatkozásában az szerepel – kezdte a férfi –, hogy ön üzletasszony. Milyen üzlettel foglalkozik?

– Magánnyomozó-irodám van – mondta Agatha.

– Maga egy kopó? – kiáltotta a férfi.

– Magánnyomozó vagyok – közölte Agatha hűvösen. – Az emberek azért alkalmaznak, hogy…

A férfi szeme csak úgy villogott a vastag szemüvege mögött.

– Maga a kormánynak kémkedik! – vádolta.

– Erről szó sincs!

– A magukfajták örökké hazudnak. Ez most azért van, mert megszerveztem azt a tüntetést az atomenergia-központ ellen.

– Ez hülyeség.

– Ne merjen lehülyézni. Biztosan tudom, hogy lehallgatják a telefonomat. Maga pontosan az a típus, akit alkalmazhatnak – egy flancos, gazdag burzsoá nőszemély.

– Micsoda képtelen baromságokat hord itt össze! – kiabált Agatha. – Maga paranoiás!

– Ne merjen paranoiásnak hívni! Ismerem a magukfajtákat!

– Mielőtt felállok és kisétálok innen – mondta Agatha higgadtan –, árulja már el, minek alkalmaz egy ilyen drága ügynökséget azért, hogy partnert találjon magának?

– Mert meghalt az apám, és hagyott rám egy halom pénzt. Olyan társat akarok, akinek ugyanazok az elvei, és vállvetve harcol velem.

Agatha elővette a pénztárcáját, és kiszámolta a rá eső részt a számlából.

– Dugja fel magának – dörögte, majd felpattant és kimasírozott az étteremből.

Ennyi határozottan elég ebből – gondolta. Szállást foglalt egy hotelben éjszakára. Azt tervezte, hogy reggel elmegy az ügynökségre, és lesz hozzájuk egy-két keresetlen szava.

Reggel a szállodájától elsétált a Gyémánt Társkereső Irodához a South Molton Streeten. Az irodában teljes káosz uralkodott. Két kezdőnek látszó leányka iratokat csomagolt kartondobozokba. Az egyikük nyilvánvalóan sírhatott.

– Hol van Amanda? – kérdezte Agatha, aki megjegyezte a cégtulajdonos nevét.

– Csődbe ment – mondta a lányok egyike. – Csak úgy, egyik percről a másikra. Pakolnunk kell és mennünk innen.

– Micsoda?! – üvöltötte Agatha. – Vissza akarom kapni a pénzemet! Hol van ez az Amanda Carlson?

– Most nagyon feldúlt. Otthon van.

– És az hol van?

– Kensingtonban, a Kynance Mews-on. Közvetlenül az állatorvos mellett.

Agatha taxiba szállt, és elment Kensingtonba, végigment a zsákutcán, és becsengetett Amanda ajtaján. Az emeleten meglebbent egy függöny, de senki sem nyitott ajtót.

Agatha beordított a levélláda résén.

– Nyissa ki az ajtót, vagy olyan jelenetet rendezek, hogy az összes szomszédja értesülni fog a maga úgynevezett csődjéről!

Belülről lépteket hallott, valaki lejött a lépcsőn. Kinyílt az ajtó, és ott állt Amanda. Csinos, negyvenes nő volt, homokóra-alakkal és művészi frizurával.

– Ó, maga az – mondta mogorván. – Tudhattam volna. Jöjjön be.

Agatha utánament a földszinti nappaliba. Gyors pillantással szemrevételezte a látványt, amit ő a maga részéről a „fogadósok eleganciájának” nevezett: afféle álvidéki berendezés.

– Még csak nem is a magáé ez a hely! – vetette a nő szemére. – Vissza akarom kapni a pénzemet. Bizonyára elment az eszem. Tízezer font, és eddig csak pár nyomoronccal találkoztam.

– Nagyon sajnálom. De nincs semmi pénzem.

– Lefogadom, hogy van. Maga az a fajta, aki eldugja a készpénzt az adófizetési kötelezettség elől. Vagy most rögtön odaadja, vagy máris megyek egyenesen az újságokhoz.

– Maga szajha! – sziszegte Amanda. – Itt várjon.

Agatha türelmesen várt. Végül Amanda lejött a lépcsőn, és odanyújtott neki egy köteg bankjegyet. – Mind itt van – mondta dühösen.

Agatha átvette és a táskájába rakta a köteget, aztán kiviharzott és becsapta maga mögött az ajtót.

Csak miután elhozta a kocsiját a Moreton-in-Marsh állomás parkolójából, és Carsely felé vezetett, akkor jutott eszébe, hogy vissza kellett volna kérnie a kartotékját is, és ragaszkodni hozzá, hogy az összes adatát töröljék a számítógépükből.

De nem volt kedve még egyszer megtenni a hosszú utat visszafelé. Furcsa módon még telefonálni is vonakodott. Kész bolondnak érezte magát. Inkább meglátogatta Mrs. Bloxbyt, és most először mesélt barátnőjének hiábavaló próbálkozásairól, hogy társat találjon.

Mrs. Bloxby kísértést érzett, hogy nevetésben törjön ki Agatha történetei hallatán, ahogy két jelöltjét lefestette, de Agatha annyira feldúltnak látszott, hogy nem mert nevetni. Amikor barátnője befejezte, halkan megkérdezte:

– Nem ellenőrizte először magát a társkeresőt?

– Kellett volna, de annyira komolynak látszottak. Egészen közel esett ahhoz, ahol azelőtt az irodám működött. Minden fontosabb csilivili magazinban hirdettek. A pénzemet visszaszereztem. Legjobb lesz, ha ezt tapasztalatnak tekintem, és visszatérek a munkámhoz.

– Mrs. Raisin, tényleg kezd magának ilyen fontos lenni, hogy legyen egy férfi az életében? Én mindig úgy gondoltam önre, mint aki jól megáll a saját lábán.

Agatha felsóhajtott.

– Remek lenne, ha volna valaki, akivel elmehetnék nyaralni, és akivel esténként beszélgethetnék például az eseteimről.

– Néha olyankor kerül elő valaki, amikor a legkevésbé számítunk rá – mondta Mrs. Bloxby. – Mr. Lacey kereste magát éppen tegnap.

– Ó, és ő vajon mit akart?

– Gondolom, csak beszélgetni szeretett volna magával.

– Én már nem tudok ugyanúgy nézni rá, mint rég… – sóhajtott Agatha. – Először véget vet a házasságunknak, mert szerzetesi életet akar élni. Aztán úgy dönt, hogy eljegyez egy lányt, aki csaknem feleannyi idős, mint ő, és majdhogynem az orrom előtt henceg vele. Én már semmit sem érzek iránta.

– De vele jól meg tudta beszélni a dolgokat. Sylvant látta valaki?

– Ahogy legutóbb hallottam, senki.

Agatha hazatért. Előhalászott a mélyhűtőből valami halat, és kiolvasztotta, mielőtt elkészítette a macskáknak. Alig nyúltak hozzá a száraz macskaeledelhez, amit elől hagyott nekik.

Aztán átment a szomszédba, és becsengetett Jameshez. A férfi ajtót nyitott és rámosolygott.

– Tegnap kerestelek.

– Bent voltam a városban – mondta Agatha. Követte a férfit befelé, és leült a kanapéra.

– Kávét?

– Italt.

– Oké. Felteszem, a szokásos dzsé-té. De ne cigizz!

Mikor James visszatért Agatha italával, megkérdezte:

– Sylvanról van valami híred?

– Semmi.

– Teljesen biztos vagy benne, hogy Olivia nem tud semmit?

– A rendőrség elég biztos benne. Érdekelne, vajon van-e valami pénze saját jogán, mert a rendőrség majd mindenre rá akarja tenni a kezét, amire tudja. Követelni fogják a házat és mindent, amiről feltételezhető, hogy bűncselekményből származó haszon.

– Nem volna rossz ötlet elmenni és vetni rá egy pillantást. Veled megyek, ha gondolod.

Agatha felhorkant.

– Nemigen tudom most elviselni annak a hosszú utazásnak a gondolatát Downboysba.

– Majd én vezetek.

– Rendben. De majd holnap. Most jobb lesz, ha bemegyek az irodába, és megnézem, hogy állnak a dolgok.

Downboys most pontosan olyan sivárnak látszott, amilyennek Agatha emlékezett rá. Elhajtottak a házig. De kívülről egy ELADÓ tábla volt rajta, és senki sem volt otthon.

Elmentek a kocsmába, és kérdezősködtek, tudja-e bárki, hova ment Olivia. Egy asszony azt válaszolta, hogy Olivia a nővéréhez költözött Brightonba, és a volt takarítónői közül valamelyiknek, Mrs. Fellowsnak vagy Mrs. Dimitynek meglehet a címe.

Mrs. Fellows hosszú keresgélés után megtalálta a címet.

– Beau Square, ötös szám, közel a Steyne-hez.

– Nos, Brighton nincs olyan messze – mondta James.

„Ő vajon semmit nem érez? – tűnődött Agatha, miközben a férfi profilját fürkészte. – Házasok voltunk, szerelmeskedtünk, és mégis, úgy vagyunk most egymással, mint két vén agglegény.”

***

A Beau Square valójában nem tér volt, hanem egy macskaköves zsákutca, amelyet két oldalán csinos kis festett házak szegélyeztek.

Testes, ősz hajú nő nyitott ajtót.

– Szeretnénk beszélni Oliviával – mondta Agatha.

– A sajtótól vannak?

– Nem, itt a névjegyem. Olivia ismer engem.

– Várjanak – mondta a nő, és becsapta az orruk előtt az ajtót.

Olyan soká volt távol, hogy tartani kezdtek tőle, Olivia talán nem is akarja látni őket, de aztán végül kinyílt az ajtó, és végre bemehettek.

Olivia egy kellemes földszinti társalgóban várta őket. Lefogyott, de összeszedettnek látszott.

– Ez a nővérem, Harriet – mondta Olivia, miközben bemutatta őket egymásnak. – Harriet, Agatha az a nyomozó, akit felbéreltem, hogy próbálja meg kitalálni, mi történt a drága kislányommal. James a jegyese volt.

– Emlékszem magára az esküvőről – mondta Harriet, és hidegen fürkészte Jamest. – Túl öreg lett volna hozzá, ez a véleményem.

– Üljenek le – mondta Olivia. – Adnál nekünk egy-két percet, Harriet?

A nő kitrappolt. Olivia felsóhajtott.

– A nővérem túlságosan is véd engem.

– Azon tanakodtunk – kezdte Agatha –, hogy vajon sejti-e, miért akarhatta Sylvan megölni Felicityt az esküvője napján?

– Az a baj – mondta Olivia –, hogy a rendőrség még mindig nem tud rájönni, hogyan csinálhatta. Tökéletes alibije van.

– Gondolja, hogy a lánya tudhatott a csempészésről, és mondhatott valamit, például, hogy beszélni fog róla az új férjével?

– A lányom teljesen ártatlan volt, mindenben. Igazából csak egy kislány. A férjemnek és nekem külön hálószobánk volt, és éjszakánként Felicity néha bejött a szobámba és arra kért, mondjak neki egy mesét, ugyanúgy, mint amikor még nagyon kicsi volt. A

rendőrség úgy gondolja, Sylvan felbérelhetett valakit, hogy megöljék.

– Azt nem értem, Olivia – mondta Agatha –, hogyhogy nem gondolt arra, hogy valami törvénytelen ügyletről lehet szó?

– Hogy gondolhattam volna? George olyan sokat keresett Spanyolországban az ingatlanüzlettel. Azt mondta, szereti a hajóját. Én tengeribeteg leszek a hullámzástól, tehát boldog voltam, hogy egyedül is elmegy, vagy Sylvannal. Sylvan! Még mindig alig tudom elhinni. Mindkettőnket elbűvölt. Felicity férjhez akart menni. Egy hófehér esküvő volt a nagy álma. Egészen gyerekes tudott lenni. Az igazgatónő az iskolájában úgy vélekedett, kissé visszamaradott. De olyan édes volt. George-nak egész vagyonba került, hogy megváltoztassa a külsejét. Zsírleszívás, a legjobb plasztikai sebész Kaliforniában, személyi edző, mindenből a legjobb. Sylvan azt mondta, a férfiak sohasem veszik észre, hogy egy nőnek nincs agya, feltéve, hogy gyönyörű.

James sötétvörös lett.

– Sylvan azon a véleményen volt, hogy pontosan egy idősebb férfira van szüksége. Ha erre gondolok, nem tett mást, mint rángatta a drótokat, mit egy bábjátékos – mondta Olivia. – Csak sírtam és sírtam, addig, amíg már nem tudok sírni többé. Gondolja, hogy megtalálják Sylvant valaha?

– Remélem – mondta Agatha. – Az a nagy félelmem, hogy ő talál meg előbb engem. Hiányzik önnek a férje?

– Nem tudom. Olyan gonosz lett. Már annyira megszoktam, hogy ordítozik velem és parancsolgat, hogy most olyan fura érzés – üres, valahogyan. Nem igazán tudok rágondolni. Sajnálom, hogy olyan szörnyű halált kellett halnia, de ha belegondolok, hogy együttműködött azzal az emberrel, aki megölethette a lányomat…

Ekkor Harriet lépett a szobába.

– Ideje távozni – közölte barátságtalanul a vendégekkel.

– Úgy érzem, az ördögnek tartoztunk ezzel az úttal – mondta James, mikor elindultak hazafelé.

– Nem igazán – mondta Agatha. – Én nem gondolom, hogy Olivia képes lenne színészkedni. Azt hiszem, hogy ő maga is egy kicsit egyszerű teremtés. Szerintem most sikerült elvarrni az egyik szálat.

– Mit szólnál egy vacsorához, ha visszaértünk? – kérdezte James.

– Rendben. De a kocsma is megteszi.

– De nem dohányozhatsz, ugye tudod?

– De igen. A zárt teraszon már vannak fűtőtestek.

Charles is előkerült, és csatlakozott a vacsorájukhoz. Barátságos, könnyed hangulatú este volt. Mit hoznának ki belőlem a mai feministák? – töprengett Agatha. Biztosan rámutatnának, hogy sikeres üzletasszony vagyok és vannak barátaim. Akkor minek nekem egy férfi? A szexhez. Nos, mutatnának rá, a szexre sem olyan nehéz szert tenni. De amit én akarok, az a szerelem – gondolta. A szerelem az, ami az igazi magasságokba repít, és arany gondolatokkal tölti meg az elmét, amitől az ember sebezhetetlennek érzi magát. A szerelem az, ami egy középkorú nő fáradságos állagmegóvását könnyűvé és eredményessé teszi.

De egy dolgot keservesen megtanult: soha többé társkeresőt!

Néhány hét múlva Agatha kapott egy levelet, amelynek erőteljes, domborbetűs fejléce egy ARISTO DATING nevű társkereső

ügynökség érdeklődését árulta el. Azt írták, hogy ők vették át a Gyémánt Társkereső örökségét, és az eladta nekik az ügyféllistáját is. Szeretné-e Agatha, hogy töröljék az adatait? Ha nem, akkor be tudnák őt mutatni néhány nagyon megfelelő férfinak. És addig nem kell fizetni, amíg nem talál valakit, aki tetszik neki.

Agatha számára újra szárba szökkent a remény, habár egy józan hang azt mondogatta neki, hogy felejtse el. De lassan már közeledett a karácsony. Nem akart egyedül lenni. Kialakult benne a kép egy magas, jóképű férfiról, akinek kellemes vidéki udvarháza van, kutyákkal és kandallóval. Hosszú sétákra fognak menni, és este hazatérnek hangulatos vacsorájuk mellé. Aztán később kéz a kézben felmennek a lépcsőn a hálószobába, és ekkor a párja így szól…

– Befejeztem a takarítást, Agatha! – jelentette a takarítónője, Doris Simpson. Agatha álmának tarka buborékja kipukkadt, és ment, hogy kifizesse Dorist. De a nap folyamán az álom vissza-visszatért.

Végül visszaírt az ügynökségnek e-mailben, hogy azok a férfiak, akiket alkalmasnak vélnek számára, írjanak neki e-mailt, és mellékeljenek fényképet.

Már másnap érkezett válasz. A férfit Geoffrey Camdennek hívták. Magas volt, nyúlánk, sűrű, őszülő hajjal. Egy vidéki udvarház lépcsőjén állt, két vadászkutyával a lábánál. Azt írta, özvegy, szeret vadászni, horgászni, és Londonban színházi előadásokat látogatni. Látta Agatha képét, és olvasta róla a tudnivalókat.

Agatha sejtette, hogy Mrs. Bloxby majd azt tanácsolja neki, felejtse el az egészet, de úgy érezte, muszáj beszélnie valakivel. Vasárnap este volt. Felhívta a lelkész feleségét, aki azonnal rávágta, hogy meglátogatja.

– Alf vasárnap estére mindig olyan, mint egy fejfájós vén medve – mondta. Alf a férje volt, és Agatha úgy érezte, a lelkésznek inkább emelkedett spirituális hangulatban kellene lennie vasárnap este.

Mrs. Bloxby hálásan süppedt Agatha kanapéjának puha tollpárnái közé, elfogadott egy pohár sherryt, és megkérdezte:

– Mi történt?

Agatha kinyomtatta az e-mailt és megmutatta neki.

– Azt hiszem, nem ártana először utánanézni, és megtudni, az-e, akinek mondja magát – vélte Mrs. Bloxby. – Ha udvarháza van, benne lehet a *Ki kicsodában*. Van példánya?

– Van egy kábé ötéves darab. Várjon, mindjárt hozom.

Agatha rövidesen visszatért a könyvvel, és fellapozta a megfelelő oldalakat.

– Nos, szerencsém van. Ez az. Nyugalmazott őrnagy. Özvegy. Cím: The Grange, Abton Parva, Shropshire. Kedvtelések – pontosan azok, mint a hirdetésben. Ötvenöt éves.

– Talán érdemes lenne először elmenni Londonba, és utánanézni az ügynökségének. Szimatoljon kicsit, vajon elég megbízhatóak-e.

– Azt hiszem, egy darabig megmaradok az e-mail-váltásoknál. A legutóbbi ügynökségnél nem szerepel az életrajzomban a „nyomozó”. Elmondom neki, és ha ez sem tántorítja el, akkor talán adok neki egy esélyt.

Mire eltelt újabb két hét e-mail-váltásokkal, Agatha kezdte úgy érezni, hogy már elég jól ismeri a férfit. Geoffrey írt a vidéki életéről, a közeli falvakban élő emberekről, alkalmankénti összetűzéseiről a lelkésszel, és arról, hogy tervei szerint hamarosan felmegy Londonba.

Legutolsó levelében azt javasolta, találkozzanak Londonban egy vacsorára.

Agatha beleegyezett. Kissé meglepődött, amikor a férfi ugyanazt az éttermet javasolta a kínai negyedben, ahol az előző randevúja is volt. Azt válaszolta, hogy szívesebben menne máshová.

Három nap telt el válasz nélkül. Agatha alig tudott a munkájára koncentrálni. Aztán végre jött egy e-mail, amely azt javasolta, vacsorázzanak a Mentőcsónak nevű étteremben a Saint Katherine kikötőben nyolc órakor szombat este.

Agatha vidáman beleegyezett, és telefonon értesítette Mrs. Bloxbyt a hírekről. Aztán időpontot foglalt szombat délelőttre a kozmetikusnál és a fodrásznál.

Szombat délután Mrs. Bloxby ott ült egy fogorvosi várószobában. Az egyik fogából kiesett a tömés. Szerencsésnek érezte magát, hogy sikerült kapnia egy időpontot, mert a legtöbb fogorvos nem dolgozott hétvégén. Ez egy magánrendelő volt, és Mrs. Bloxby hőn remélte, hogy a kezelés nem lesz túlságosan drága. Úgy érezte, hogy a nő, aki előtte ment be, már időtlen idők óta bent van. Bárcsak hozott volna magával valami könyvet, sóhajtott a lelkészné.

Unalmában lapozgatni kezdte a *Vidéki Élet* egy ott heverő példányát. Szerette volna, ha még mindig vannak olyan magazinok, amelyekben elbeszéléseket közölnek. Még emlékezett rá, amikor például a *Jó Háztartás* és hasonló lapok olyan szerzőktől közöltek sorozatokat, mint Ruth Rendell.

Aztán odahajtott egy dupla oldalra, amelyen fotókat közöltek. Mrs. Bloxby nem akart hinni a szemének. A cikk híradás volt

bizonyos Geoffrey Camden közelmúltbeli esküvőjéről. Remegő kézzel vette elő a mobiltelefonját, és a tudakozónál érdeklődött a The Grange, Shropshire-ben lakó Geoffrey Camden telefonszáma után. Amikor megkapta a számot, kérte, hogy kapcsolják. Egy nő vette fel a telefont. Mrs. Bloxby Mr. Camdent kérte a telefonhoz.

– Én Mrs. Camden vagyok – mondta a nő. – Geoffrey elutazott Londonba, hogy találkozzon egy régi barátjával. Holnapig nem érkezik vissza.

Agathát figyelmeztetni kell. Mrs. Bloxby tárcsázott, de Agatha telefonja ki volt kapcsolva.

Aztán elgondolkodott rajta, vajon Geoffrey Camden, aki nemrégiben házasodott, olyasféle ember lehet-e, aki megcsalja a feleségét, ráadásul, egyebek közt, pont egy társkeresőn keresztül.

Ezek után villámcsapásként jött a gondolat: Sylvan.

Mi van, ha Sylvan az, aki csapdába csalja Agathát? Kétségbeesetten felhívta Tonit, és vázolta a helyzetet. Toni azt mondta, máris hívja Bill Wongot, és maga is Londonba utazik. Bill figyelmesen hallgatta, de azt mondta, aligha riaszthatja a Scotland Yardot egy ilyen képzeletbeli teória alapján. Mivel az egész Interpol Sylvant üldözi, nem valószínű, hogy megjelenne a nyilvánosság előtt, de azért ő is felmegy Tonival Londonba.

Londonba menet Toni értesítette Jamest és Charlest, aztán Roy Silvert is felhívta. Utóbbit nem tudta elérni. Üzenetet hagyott neki azzal, hogy menjen a Saint Katherine kikötőbe, és figyelmeztesse Agathát.

Agatha tíz perccel korábban érkezett az étterembe. Nagyon sötét volt odabent. Egy pincér érdeklődött a háta mögül, mit hozhat neki inni. Agatha Campari-szódát rendelt. Mikor megérkezett, belekortyolt, és tanulmányozni kezdte az étlapot. A menü kiváló

példája volt azoknak a mesterkélt daraboknak, amelyeket annyira utált: „a kapitány különleges ajánlata két személynek”, „Mocskos Dick rákkoktélja”, „Hook kapitány rántott tőkehala” és hasonlók.

Enyhén szédülni kezdett. Elővette a telefonját és bekapcsolta, hátha a férfi késik, és megpróbálja erről értesíteni.

Toni hívta.

– Azonnal menjen el onnan, Agatha. Ez csapda. Lehet, hogy Sylvan áll mögötte!

Agatha imbolyogva talpra állt, megtántorodott és majdnem elesett. Lágy francia hangot hallott:

– Attól tartok, a hölgy kissé túl sokat ivott. Kiviszem levegőzni.

Agatha kinyitotta a száját, hogy sikítson, de az étterem megfordult körülötte, és valami történt a hangjával: egy mukk se jött ki a torkán. Mint ama rémálmok egyikében, amikor az ember sikoltani akar, de csak vacak nyüszítéseket képes kiadni magából.

Épp csak beleszippantott a Campari-szódába, amit kifinomult italnak tartott, de nem rajongott érte túlságosan.

A kinti levegőtől kissé jobban lett, és erőtlenül küzdeni kezdett.

– Egy pisztolycső van a bordáid közt – figyelmeztette Sylvan. – Még egy nyikkanás, és véged.

Bill, Tonival a nyomában berohant az étterembe. Az első, amit Toni észrevett, Agatha kézitáskája volt egy széken.

– Hol a hölgy, akié a táska? – kiáltott. Az étterem vezetője bukkant fel. – A hölgy kissé elszédült, és az egyik pincérünk kivitte a levegőre.

– Francia az a pincér?

– Igen, éppen helyettesíti az egyik felszolgálónkat, aki váratlanul megbetegedett.

Bill előkapta a telefonját és hívta a Scotland Yardot, mialatt Toni kirohant a kikötőbe. A Saint Katherine dokkot lekicsinylően London raktárának hívták. Jachtok és sétahajók ringatóztak horgonyaikon. Toni odasietett egy öregemberhez, aki a hajókat őrizte.

– Volt olyan hajó, ami éppen most indult el? – kérdezte.

– Igen – felelte az öreg. – Egy nagy, erős motoros jacht.

– Neve?

– Mi?

– A hajó neve? – üvöltötte Toni.

– Valami Versáles.

– *Versailles*?

– Lehet. Az én nyelvem nem áll rá ezekre a flancos francia nevekre.

Bill ért oda hozzájuk. – A vízi rendőrség egy percen belül itt van. El kell kapnunk, még mielőtt a vízbe dobja Agathát.

Agatha csúnya pillantást vetett Sylvanra, aki vele szemben ült a hajókabinban.

– Látom, a régi haverja, Jerry Carton vezeti a hajót. Mit akar tenni velem?

– Kiviszlek a tengerre és beledoblak a vízbe. Finom hideg a víz az évnek ebben a szakaszában.

– Tudni fogják, hogy maga tette.

Sylvan amúgy franciásan megrándította a vállát.

– Eddig sem kaptak el.

– Miért? Miért akar ennyire megölni?

– Bosszúból, semmi másért, ilyen tiszta és egyszerű. Ha belegondolok, hogy még én bátorítottam Oliviát, hogy felbéreljen! Azt gondoltam, ettől majd ártatlannak látszom, de aztán rájöttem, hogy a szimatolásod veszélyes lehet. Tönkretetted a jövedelmező kis bizniszemet.

– De minek lőtte le Felicityt?

– Ó, az nem én voltam. Hanem George.

– A saját apja?!

– Ne feledd, nem az apja volt. És szexuális kapcsolatban állt vele a lány tizennégy éves kora óta. Felicity régebben azt ígérte neki, hogy folytathatják azután is, hogy férjhez ment. Az a nő szexfüggő volt. De az esküvő a fejébe szállt, és azt mondta George-nak, hogy az esküvő után hallani se akar róla. George megpróbálta rákényszeríteni. Felicity erre kijelentette, hogy akkor elmond mindent az anyjának, Oliviának. Tehát George felvett egy – na, hogy hívják –, munkásruhát, kesztyűt, gumicsizmát satöbbi, aztán lelőtte Felicityt az ablakon keresztül, hogy úgy nézzen ki, mintha egy kívülálló tette volna. Aztán a ruhát és minden mást elégetett a kazánban.

– És a fegyver? – kérdezte Agatha.

– Ó, a helyi rendőrségnek természetesen soha nem jutott volna eszébe minket is átkutatni. George egyszerűen a nadrágja övébe dugta a háziköntöse alatt, felhívta a rendőrséget, velük ment a templomba, ott pedig odacsúsztatta nekem.

– És maga mit csinált vele?

– Az első adandó alkalommal bedobtam a folyóba.

– Merrefelé a folyóba?

– Semmi értelme elmondani neked, mert ezúttal nem menekülsz tőlem.

Agatha elszántan beszéltetni akarta Sylvant, tehát folytatta.

– És George-ot miért ölte meg?

– Veszélyesen szentimentális lett, elkezdte gyászolni Felicityt, és túl sokat ivott. Tehát mennie kellett.

– Hogy tudta megszerezni az adataimat az ügynökségtől?

– Könnyen. Az a vicc, hogy felbéreltem egy nyomozóirodát, hogy kövessen téged. Tudomást szereztem a csődbe ment társkereső cégről, meglátogattam a roppant becsületes Amandát, és azt mondtam, licitálni fogok a cégre, ha átadja nekem az ügyféllistáját. Erre rávetődött. Holnapra vár engem az ügyvédjénél. De csalódni fog.

– És miért ölte meg Seant?

– Annak az idiótának még volt mersze megzsarolni engem. Közölte velem, nem elég neki, amit azért fizetek, hogy segítsen becsempészni azokat a kínaiakat az országba.

– És szegény Bert?

– A kölyök folyton ott ólálkodott a sötétben. Egyszer megleste, amint kipakoltam egy szállítmányt. Ő is zsarolni próbált. Az ostoba talán azt remélte, hogy még belőled is sikerül neki pénzt kicsiholni. Két zsaroló, és puff! Mindkettő halott.

– Egy rohadt csirkefogó vagy! – fakadt ki Agatha. – Annyit sem érsz, mint a bálnaszar.

– Te viszont, chérie, mindjárt meghalsz, szóval miért nem fogod be inkább, és imádkozol? Egyébként is rögtön aludni fogsz.

Sylvan, miközben a pisztolyt Agathára szegezte, a másik kezével kinyitott egy dobozt és elővett egy injekciós tűt.

– Nem akarom, hogy ide-oda úszkálj, és még a végén valami erre vetődő csónak kihalásszon – közölte.

– Miért nem lősz le csak úgy egyszerűen?

– Mert ezen a szűk helyen a golyó gellert kaphat, vagy lyukat üthet az én szép új hajómba – felelte Sylvan.

Az asztal ott állt kettejük között. Agatha hirtelen előrelendült, hogy elkapja a pisztolyt, de a férfi gyorsabb volt és elrántotta előle, aztán a pisztoly agyával egy jókorát sózott Agatha fejére oldalt, amitől az visszazuhant a helyére.

– Miért is nem jutott ez előbb eszembe? – mormogta a férfi. – Most végre csendben vagy.

Agatha vörös ködön keresztül bámulta a férfit és kezében az injekciós tűt. Aztán, összeszedve minden maradék erejét, átvetette magát az asztalon, megragadta a tűt és belenyomta a férfi nyakába. Az a fegyver után kapott, és éppen abban a pillanatban lőtt, amikor Agatha az asztal alá esett.

Hosszú csend támadt. Agatha feltápászkodott.

„Jerry – jutott eszébe. – Jerryvel is foglalkoznom kell.” Sylvan ájultan hevert.

Agatha megragadta a fegyvert, és felvonszolta magát a fedélzetre. Jerry nyakához szorította a pisztoly csövét, és rákiáltott:

– Fordítsa meg a hajót!

Jerry a könyökével gyomron vágta, Agatha hátrazuhant, a pisztoly kirepült a kezéből, és végigpattogott a kabin tetején.

Jerry leállította a motort, és kezében egy pisztollyal megfordult. Abban a pillanatban, amikor elsütötte, Agatha hátravetette magát, és legurult a kabin lépcsőjén.

Behunyta a szemét, és összevissza verve, mindenütt lehorzsolt bőrrel arra gondolt, hogy most már nem úszhatja meg.

Ekkor felüvöltött egy sztentori hang:

– Rendőrség! – és reflektorfény söpört végig a kabin ablakain.

Agatha magzati pózba kucorodott. Nagy csobbanást hallott, aztán kiabálást:

– Kapjátok el! Bent van a vízben!

Hallotta, amint lábak dobognak felette a fedélzeten. Egy rendőr robogott lefelé a lépcsőn.

– Mrs. Raisin? Maga Mrs. Agatha Raisin?

– Igen – nyögte Agatha rekedten.

Még több ember jött le, és talpra segítették.

– Ez itt Sylvan Dubois – mondta Agatha, és megingott a karok között. – Leszúrtam a saját fecskendőjével.

– Kórházba visszük – mondta valaki. – Egy csúnya ütés van a fején.

Most először, amióta Sylvan fejbe vágta, Agatha megérezte, hogy a fején oldalt csordogál a vér. Gyengéden besegítették a legközelebbi rendőrségi csónakba. Három volt belőlük, az egyikbe éppen most rángatták be a csuromvizes Jerryt, majd megbilincselték.

– Végre vége van – mondta Agatha, majd a legközelebb eső rendőr mellkasába temette a fejét és sírva fakadt.

Agathát Toni, Bill, Charles, James és Roy fogadta a Saint Katherine kikötőben. James átölelte, Toni tudni akarta, elfogták-e Sylvant.

A vízi rendőrség egyik embere szigorúan megszólalt:

– Mrs. Raisint kórházba kell szállítani. A kérdéseket hagyjuk meg későbbre. – Azzal Agathát a várakozó mentőkocsiba segítették.

– Itt hozzák Sylvant – kiáltotta Toni. – Meghalt?

Agatha megfordult, fél lábbal a mentő lépcsőjén.

– El van kábítva. Nyakon szúrtam a saját injekciójával.

Tizedik fejezet

Miután megvizsgálták a fejét, Agatha nyugtatót kapott. Elmondták neki, hogy csúnya ütés érte, és enyhe agyrázkódása van, de máskülönben rendben lesz.

Amikor másnap reggel felébredt, rendőröket talált az ágya mellett. Egy órán át kérdezgették, amíg egy orvos közbe nem szólt, hogy pihenésre van szüksége.

Ez a nap volt a kezdet a kérdésekkel teli napok sorában. Toni egy üveg ajándék francia parfümmel érkezett. Aztán jött James csokoládéval, Charles üres kézzel, viszont ezzel szemben megette a doboz csokoládé felét. Roy egy cserépbe ültetett pálmával jelent meg, és elengedte a füle mellett a nővérek kiabálását, hogy nem lehet virágot behozni.

– Ez nem virág – tiltakozott makacsul –, ez egy fa. – De a pálmát elvették tőle, és megígérték, hogy kifelé menet megkaphatja.

Aztán megérkezett Mrs. Bloxby a maga biztonságot árasztó jelenlétével. Rávette Doris Simpsont, hogy keresse meg Agatha hálószobájában a legcsinosabb hálóinget, a fürdőszobában szedjen össze egy sminkkészletet, valamint egy táskányi ruhát. Agatha érdeklődve hallgatta, amit most hallott először, hogyan jött rá Mrs. Bloxby merő véletlenségből, hogy a lovagja hamisítvány, miután meglátta a *Vidéki Élet* lapjain az eredeti Geoffrey Camden esküvői fotóit.

– Meg vagyok lepve, hogy a sajtó még nem keresett fel – mondta Agatha.

– Ó, mindannyian kint táboroznak.

– Toni is itt van még? Ma már itt járt délelőtt.

– Toni nagyon kedveli magát. Azt hiszem, Londonban maradt, és tervezi, hogyan szöktesse haza.

Agatha savanyú képet vágott.

– Mondott valamit a sajtónak?

– Csak annyit, amennyit mi mindannyian: „No comment”.

Agatha felvette a telefont az ágya mellett, és tárcsázta Toni számát.

– Toni, drágám – hallotta Mrs. Bloxby –, semmi szükség arra, hogy itt dekkolj miattam. Megtennéd, hogy visszamész az irodába és gondoskodsz róla, hogy továbbra is simán menjenek a dolgok? Nem, minden rendben van. James majd hazavisz.

– Valóban? – kérdezte Mrs. Bloxby, amikor Agatha befejezte a telefonálást.

– Igen, azt hiszem – felelte Agatha.

Mrs. Bloxby elfojtott egy mosolyt. Agatha szerette volna kiélvezni a dicsőséget a sajtó előtt úgy, hogy a csinos Toni nincs a közelben, és nem veszi el tőle a reflektorfényt.

– Ami azt illeti, én is kocsival jöttem – mondta Mrs. Bloxby. – És ön?

– Nem, én vonattal. A kocsim a moretoni állomásnál van. Már harcra készznek érzem magam. Kíváncsi vagyok, elengednek-e ma.

– Kérdezze meg, és én hazaviszem.

– Az remek lenne. Azt hiszem, a rendőrség már minden morzsányi információt kipiszkált belőlem, amit csak tudott.

Behívták az orvost, aki megengedte, hogy Agatha távozzon, feltéve, ha nem ő maga akar vezetni.

Agatha visszavonult a fürdőszobába a táskányi ruhával és a kozmetikai készlettel, és átöltözött. Megmosakodott, hajat mosott, megszárította, és addig kefélte, amíg nem fénylett. Az, hogy ő volt a hősnő, azzal az előnnyel járt, hogy privát szobát kapott saját fürdőszobával.

Mrs. Bloxby tapintatosan hátramaradt, mikor Agatha kivonult a kórházból, hogy szembenézzen a riporterek és fotósok csapatával. Eszében tartva a rendőrség figyelmeztetését, hogy ne mondjon semmi olyat, amivel veszélyeztetheti a bírósági tárgyalás kimenetelét, Agatha rövid beszámolót tartott, majd pózolt egy sort a fotókhoz. Valami bujkált a tudata mélyén, és most hirtelen rájött, mi is az. Ha nincs Mrs. Bloxby, akkor ő, Agatha most halott.

De ha most előhozza Mrs. Bloxbyt a sajtónak, akkor rájönnek, hogy ő egy társkeresőn keresztül próbált magának pasit fogni.

A bíróságon persze majd mindez kiderül, de Agatha sandán úgy döntött, hogy addig még várhat.

Agathát mind jobban aggasztotta a kora. Úgy érezte, egyre sérülékenyebb. Hosszú időbe telt, míg túltette magát azon a sokkon, hogy milyen közel járt a halálhoz. Mrs. Bloxby azt javasolta, konzultáljon szakemberrel, Bill Wong azt, hogy csatlakozzon egy túlélő áldozatokat tömörítő csoporthoz, de Agatha nem akarta megosztani a gondolatait semmiféle terapeutával vagy pszichiáterrel, részben mert nem is igazán tudta, mifélék, másrészt mert könnyebbnek találta, ha egyszerűen csak továbbra is teszi a dolgát.

Az időjárás undok volt. Heves esőzések okoztak áradásokat, és az Avon folyó Eveshamben ismét veszélyesen felduzzadt. De legfőképpen rengeteg munkája volt, ami teljesen lefoglalta. Gyakran késő estig dolgozott, nem akart visszatérni üres házába, amíg eszébe nem jutottak a macskái, és akkor hazavonszolta magát.

A karácsonyt Billék házában töltötte, habár a vacsora rémes volt, és a fiú szülei mintha pontosan ugyanúgy utálták volna őt, mint mindig – bár Agatha azzal a gondolattal nyugtatta magát, hogy valószínűleg soha nem is kedveltek senki mást az ő csodálatos fiacskájukon kívül.

A január tiszta, friss, fényes, ropogós napokkal köszöntött be, és Agatha kezdte visszanyerni önbizalmát és élénk szellemét; kezdte magát a régi önmagának érezni.

Január végén új barátja akadt. Kis időre elszabadult a munkából, hogy körülnézzen Mircesterben a piacon, helyi termékeket és háztáji húst vegyen, mert eltökélte, hogy egészségesen fog étkezni, és megpróbálta száműzni a fejéből a sejtelmet, hogy a végén úgyis azt teszi majd, amit mindig: benyom valamit a mikróba, és Doris Simpsonnak adja, amit vásárolt. Éppen a zöldség- és gyümölcsstand előtt nézelődött, amikor egy mellette álló nő elejtette a szatyrát, és a répák és hagymák szertegurultak a földön. Agatha segített neki összeszedni őket.

– Köszönöm – mondta a nő. – Szörnyen ügyetlen vagyok.

– Nem tesz semmit – mondta Agatha, ritkán kitörő őszinteséggel. – Én is meglehetősen ügyetlen tudok lenni.

A nő fürkészve nézte Agathát.

– Nem láthattam már valahol?

– A fényképem benne volt az újságokban – felelte Agatha büszkén.

– Tudom már! Maga a híres detektív, Agatha Raisin!

– Az vagyok.

– Nézze, én éppen most költöztem erre a környékre. Meghívhatnám ebédre?

Agatha szemügyre vette. A nő a negyvenes éveiben járhatott, költségesen kiszőkített haja volt, sima, enyhén napbarnított arcbőre, és nercbundát viselt. A nercbunda viselése fényes nappal némi merészséget igényelt manapság, amikor az állatok jogvédelme is része volt a politikai korrektségnek. Nyakát vastag aranylánc, csuklóját Rolex óra ékesítette.

– Rendben – felelte Agatha. – De nem lehetek túl soká távol az irodától.

Ebéd közben, a George Szállóban a nő Charlotte Rotherként mutatkozott be. Lenyűgözve hallgatta, amint Agatha felidézte kalandjait. Mire megérkezett a kávé, Agatha némi lelkifurdalással ráébredt, hogy ő nem is faggatta még önmagáról új ismerősét.

– Nem sokat mondhatok – mesélte Charlotte. – Elváltam. A volt férjem roppant gazdag, és csinos végkielégítést fizetett nekem. Szerencsére nincsenek gyermekeink. Londonban éltem, de elegem van a nagyvárosokból. Ancombe-ban vettem egy házat. Ismerős arrafelé?

– Igen – felelte Agatha –, egészen közel esik hozzánk. Én Carselyben lakom.

– Csak nem olyan zsúpfedeles háza van?

– De igen.

– Az nagyon szép, de biztosan költséges fenntartani.

– A szalmatető valóban költséges. Maga milyen helyen lakik?

– Egy nyaraló. Nem olyan különleges. De szép környéken van, és csodás a kertem. Érdekli a kertészkedés?

– Nem igazán van rá időm. Felfogadok egy embert, hogy rendben tartsa, amit kell.

Charlotte különösen melegen és elbűvölően mosolygott rá.

– Miért nem jön át és látogat meg ezen a hétvégén? Akkor megmutathatnám a helyet.

Agatha elképzelte magányos hétvégéjét, és vidáman beleegyezett:

– Nagyon szívesen.

– Jöjjön ebédre. Egy óra körül. Tudja, merre van a templom Ancombe-ban?

– Igen, a kellős közepén.

– Ha kocsival jön Carsely felől, számoljon hat házat a templom után, az enyém a hetedik a bal oldalon. Rövid felhajtója van, és magas sövény szegélyezi, szóval nem tudja eltéveszteni.

– Nem fogom – mosolygott Agatha. – És mivel ebédelni megyek az ön otthonába, ragaszkodom hozzá, hogy most én fizessek. Nem, csak semmi vita.

Névjegyet cseréltek, és amíg Agatha visszafelé tartott az irodába, kellemes érzésekkel gondolt új barátnőjére. Persze, igazából Mrs. Bloxby volt a legjobb barátnője, de a lelkész felesége gyakran volt elfoglalt, túlságosan sok kötelezettsége adódott az egyházközségben, így ritkán mehetett vele étterembe vagy színházba.

Senkinek sem beszélt Charlotte-ról. Magának akarta megtartani.

Ezért aztán igazán bosszankodott, amikor szombat reggel megszólalt az ajtócsengő, és ott találta a küszöbön Roy Silvert, aki ezúttal egy napra való holmit is hozott magával.

– Roy! Általában örülök, ha látlak – fogadta –, de most egy fontos ebédre megyek. Telefonálnod kellett volna.

– Sajnálom. Borzalmas napokat élek át – nyögte Roy, és könnyek gördültek végig az arcán.

– Ó, na jól van, gyere be. Mondd el, mi történt!

Roy követte a konyhába.

– Kaptam egy ajánlatot egy másik PR-ügynökségtől.

– Melyiktől?

– Az Athertontól.

– Igazán nagy cég.

– Annyira izgultam – mondta Roy a szemét törölgetve. – Oda is mentem a találkozóra, ahogy megbeszéltük. Bertha Atherton tartotta az interjút.

– Ördög és pokol! Az egy igazi ribanc.

– Annak is bizonyult. Éppen megkaptam a Duluxe sminkkampányának beindítását. Bertha rengeteg pénzt ajánlott. Belementem, hogy csatlakozom hozzájuk.

– Hadd találjam ki – mondta Agatha. – Ezek után a nő egyenesen elment a Duluxe-hoz, és bejelentette nekik, hogy ő alkalmazza a PR-osukat, tehát legjobb lesz, ha egyenesen neki küldik az elszámolást.

– Pontosan. A Duluxe elmondta a Peldman's-nek, mire Mr. Peldman behívott és szörnyen leteremtett.

– Kirúgott?

– Nem, mert megesküdtem, hogy Athertonék csak egy interjúra hívtak be és sok pénzt ajánlottak, és én csak annyit mondtam, hogy majd megfontolom. Úgy értem, nem írtam alá semmit. És nem hiszem, hogy a nő felvette a beszélgetést. Lett volna egy újabb találkozó a következő héten.

– És ezalatt az idő alatt – morfondírozott Agatha –, Bertha kitalálná, hogy el tudja-e szedni az üzleti hasznot a Pedman's-tól, és ha nem, akkor egyszerűen felhív téged, és közli, hogy megváltoztatta az elképzelését.

– Így van. Az irodában mindenki úgy kezel, mint valami leprást. És van egy új PR-os, aki ott lohol a sarkamban, és megpróbálja elszedni tőlem a megbízást.

– Pedman mutatta bármi jelét, hogy megengedné neki?

– Nem.

– Akkor nem fogja. Csinálj elsőrangú munkát a Duluxe-szal. – Agatha az ajkába harapott. Régebben azzal vádolták, hogy túl nagyvonalú a régi barátaival.

– Csomagolj ki, és hagyd, hogy telefonáljak – mondta.

Mire Roy felment a vendégszobába kipakolni, Agatha megtalálta Charlotte telefonszámát és felhívta.

– Ne aggódj – mondta Charlotte vidáman. – Hozd el a barátodat is. Rengeteg ennivaló van.

– Most azt akarom, hogy elbűvölő legyél – okította Agatha Royt, miközben Ancombe felé autóztak.

– Én mindig elbűvölő vagyok – mondta Roy durcásan.

– Helyes. Itt van a templom. Most számolnom kell a házakat. Ez az, itt vagyunk. Igen, magas a sövény. Ha tényleg kertészkedni akar, ezt valamennyire le kell vágnia. Alighanem elveszi a napfényt a kertnek legalább a felétől.

Charlotte nappalijának belső tere szinte sokkolta Agathát. Azt gondolta, hogy valaki, akinek ilyen kifogástalan az ízlése ruhák terén, mint Charlotte-nak, az a berendezésben is valami

klasszikusabb stílust választ. Egy zabkása színű, háromrészes ülőgarnitúrát látott üveg dohányzóasztallal. A falat igencsak harsány, virágos tapéta borította. A kanapé mellett amolyan egymásba tolható, olcsó kis zsúrasztalokat látott, amelyeket barkácsboltokban kapni. A függönyök az ablakokon amolyan szörnyűséges fidres-fodros darabok voltak, amelyek leginkább csipkés bugyikra emlékeztettek. Az elektromos kandallóban műhasábok égtek.

– Szörnyű, nemde? – kérdezte Charlotte. – Így vettem meg a házat bútorral, mindennel. Hamarosan megszabadulok az egész ócskaságtól.

Agatha bemutatta Royt. Az aperitifet fogyasztva Roy elővezette saját sirámait, Agatha nagy bosszúságára, de Charlotte együttérzőnek bizonyult. Agatha elárulta, hogy egykor ő is a marketingbizniszben dolgozott, aztán a két nő együttesen próbálta felvidítani Royt azzal, hogy különböző hajmeresztő ötleteket adtak neki, mivel kellene előmozdítania a Duluxe-ot.

Az ebéd fenséges volt. A füstölt lazacot sült fácánpecsenye követte grillezett paszternákkal, burgonyával és brokkolival. A desszert a cotswoldsi kedvenc volt, a „ragacsos” puding.

Agatha érezte, hogy a szoknyája öve kezd szűk lenni, és irigyelte Charlotte karcsú alakját.

Mikor Royjal együtt indulni készültek, Agatha javasolta, hogy ő és Charlotte hét közben is találkozzanak, de Charlotte azt mondta, fel kell mennie Londonba, és majd hívja Agathát, ha visszaérkezett.

Roy távozása előtt Agatha egy egész sor ötletet vonultatott fel a Duluxe reklámozásával kapcsolatban. Hétfő reggel Roy, amint beért

az irodába, előterjesztette az ötleteket Mr. Pedmannak Agatha nevének említése nélkül, és máris újfent nyeregben érezhette magát. Közölték vele, hogy Sarah Andrews, a Duluxe igazgatónője szeretne vele együtt vacsorázni aznap este a Borostyán étteremben.

Roy találkozott vele, kezében szorongatva Agatha reklámötleteinek egy példányát, és addigra már meg is győzte magát arról, hogy ezek voltaképpen az ő ötletei. De mielőtt elment volna a vacsorára, felhívta Agathát és köszönetet mondott neki, barátnéja meg komolyan figyelmeztette, hogy öltözzön konzervatív stílusban.

A Borostyánban Roy csak úgy sütkérezett Sarah Andrews dicséretében. Az étteremnek azon részén foglaltak helyet, amelyet egy üveg és fa spanyolfal választott el a nagyobbik helyiségtől. A másik oldalán egy pár beszélgetett franciául hadarva. Amikor Sarah kiment a mosdóba, Roy, aki folyton leste a hírességeket, odalépett, átkukucskált, majd gyorsan visszahúzódott. A sebes francia beszélgetést nem más bonyolította, mint Charlotte és egy férfi.

Roy visszament a székéhez, az agya veszettül járt. Agatha és Charlotte elmondták neki, hogyan találkoztak.

Sarah visszatérve csipkelődni kezdett vele, hogy szórakozott, és Roy azt állította, hogy képtelen leállni, és egyre új lehetőségeket eszel ki a Duluxe számára.

Roy a vacsora után aggodalommal telve ment haza. Beszélnie kellett volna Charlotte-tal. Töprengett, vajon nem arról van-e szó, hogy Agathát Sylvan egy barátja felülteti. De az egész olyan valóságtól elrugaszkodott gondolatnak tűnt.

Felhívta Agathát, aki figyelmesen végighallgatta, majd megjegyezte:

– De hát te nem tudsz franciául.

– Tudok pár szót – mondta sértetten Roy. – És a nő úgy kerepelt, mint egy eredeti francia.

– Miért nem beszéltél vele?

– Ideges lettem. Az jutott eszembe, Sylvan megbízhatott valakit azzal, hogy a közeledbe férkőzzön.

– Hülyeség! Na jó, kutakodom egy kicsit. Van rá egy hetem.

Agatha odament a számítógépéhez, bekapcsolta, és a Google segítségével keresni kezdte Charlotte Rothert, bár nem igazán várta, hogy talál valamit. Legnagyobb meglepetésére három új bejegyzést is talált. Megnyitotta az egyiket. Charlotte Rother komoly helyet foglalt el a hírekben, amikor ötmillió fontos válási egyezség jött létre közte és vállalkozó férje, John Rother között. Volt róla egy kép, amint elhagyja a bíróságot. Felemelte ugyan a kezét, hogy elfedje az arcát, de a szőke haj, a ruházat és a nyitva viselt nercbunda éppolyan volt, mint Charlotte-é.

Agatha elolvasta a másik két cikket is. Ezek is ugyanarról szóltak, de az egyikben egy élesebb fotót mellékeltek Charlotte-ról. Feszültnek látszott és nyilvánvalóan sírt, de látszólag ugyanaz a Charlotte volt, akit Agatha ismert. Diadalmasan felhívta Royt.

– Most hülyének érzem magam – mondta az. – Mindazonáltal légy óvatos.

Valamiért azonban Royt nem hagyta nyugodni a dolog. Felhívta Tonit, figyelmeztette, nem árthat, ha valamelyikük utánanéz ennek a Charlotte nevű nőszemélynek, anélkül, hogy Agatha orrára kötnék.

Toni tudatában volt, hogy mivel az ő képe és Sharoné is szerepelt már az újságban, jobb lesz, ha keres valaki mást az ügynökségen, akinek van kedve körbeszimatolni egy kicsit.

Másnap kora reggel felhívta Phil Marshallt. A férfi figyelmesen meghallgatta, majd így szólt:

– De hát Agatha gondosan ellenőrizte, nem? Úgy értem, mi van akkor, ha beszél franciául? Egy csomó gazdag világpolgár tud franciául. Ó, na jól van. Majd megmondom Agathának, hogy szükségem van pár nap szabadságra, és meglátom, mit tudok kideríteni.

Phil először a *Cotswolds Journal* irodájába ment, és lelkiismeretesen nekilátott átolvasni az ingatlanhirdetéseket az utolsó számokban. Végül, csaknem egy teljes napi kutatás után megtalálta az ancombe-i ház hirdetését.

Elment az ingatlanügynökhöz, és megkérdezte, mikor vették meg a házat.

– Csak három héttel ezelőtt – mondta az ingatlanos. – Olyan rosszul megy most a piac, azt hittem, sosem adunk túl rajta. Igazából nagyon nehéz bármit is eladni. Mrs. Rother megadta a kért árat azzal a feltétellel, hogy a bútor is marad. A ház egy középkorú asszonyé volt, aki tavaly halt meg, a lánya külföldön él, és nem akarta kipucoltatni a házat, hanem arra kért minket, találjunk egy vevőt, aki mindenestől átveszi.

– Csekkel fizetett? – kérdezte Phil.

– Természetesen.

Ez rendben lesz. Felhívta Tonit.

De a bujkáló kétség nem hagyta békén Tonit sem. A személyazonosságot el lehet lopni. Rákeresett a Google-ban a válási esetre vonatkozó cikkekre, és felírta magának Mr. John

Rother irodájának címét. Odatelefonált, és elővéve eredeti gloucestershire-i akcentusát, amit „kikupált”, amikor Agathának kezdett dolgozni, elmondta, hogy Mrs. Rother takarítónője, a hölgy ismét számot tart a szolgálataira, de nincs meg neki a címe.

Toni szerencsés volt, hogy Mr. Rother titkárnője utálta az ex Mrs. Rothert és nem érezte szükségét, hogy védelmezze az adatait.

– Alexandria Mews 51, Kensington – közölte.

Toni kiderítette, hogy a telefonszám nincs a telefonkönyvben, és úgy döntött, elmegy oda a következő szombaton. Vajon miért tartotta volna meg Charlotte Rother a londoni címét, és akart mégis egy középszerű házat Ancombe-ban?

Agatha meghívta Charlotte-ot magához szombaton ebédre. A hölgy hízelgő megjegyzéseket tett az ódon ház szépségére. Agatha macskáira viszont ügyet sem vetett, ahogy azok sem rá. Agatha kicsit kellemetlenül érezte magát, mint egy anya, akinek a gyerekeit sértették meg, de aztán lehordta magát, hogy milyen különc.

Kellemesen megebédeltek. Charlotte dicsérte Agatha főztjét, és ő remélte, hogy az üres Marks & Spencer ételesdobozokat sikerült kellően elrejtenie.

Ebéd után Charlotte megszólalt:

– Olyan szép idő van, én meg mindig szerettem volna megnézni a Warwick kastélyt.

– Nincs messze – mondta Agatha. – Szívesen odaviszlek.

– Nem, majd én vezetek. Miután ilyen sokat dolgoztál az ebédkészítéssel, ez a legkevesebb.

Éppen indulni készültek, amikor megszólalt Agatha telefonja. Toni volt az.

– Csak tudni szerettem volna, hogy vannak – mondta Toni.

– Remekül – felelte Agatha. – De most nem tudok beszélni. Indulunk a Warwick kastélyhoz.

Toni megtalálta az Alexandria Mews-beli címet, és becsengetett. Senki nem reagált.

– Hm, ez beleillik a képbe – gondolta Toni. – Ha a nő az, akinek mondja magát, akkor most Cotswoldsban van.

De azért letérdelt és benézett a levélláda résén. Mögötte egy sportkocsi haladt el. Aztán viszonylagos csend lett. Toninak úgy tűnt, mintha hallana valamit. Odatapasztotta a fülét a levélládához. Tompa hangokat hallott, olyasmit, hogy „mmmph-mmmph”.

Toni villámgyorsan gondolkodott. Elővette a mobilját, és hívta a rendőrséget, majd idegesen várt, amíg tíz perccel később, őrjítő lassúsággal behajtott egy rendőrautó az utcába.

Egy nagydarab, húsos rendőrőrmester szállt ki a kocsiból.

– Mi ez az egész, hogy valaki csapdába esett odabent?

– Hangokat hallok belülről, de senki sem nyit ajtót – mondta Toni. – Tegye a fülét a levélréshez.

A férfi lehajolt. A kollégája mögötte állt és vigyorgott.

Aztán az őrmester felegyenesedett.

– Én egy mukkot se hallok.

– De én hallottam! – rimánkodott Toni.

– Micsodát?

– Olyan elfojtott, tompa hangokat.

Az őrmester becsengetett. A szomszédos házból előjött valaki, és kíváncsian nézte őket.

– Hogy hívják az illetőt? – kérdezte az őrmester.

– Mrs. Charlotte Rother.

– Az az a nő, aki nemrég vált el – mondta a kollégája.

Ekkor odament a szomszéd is.

– Mi a helyzet?

– Ez a kis hölgy – mondta az őrmester – úgy hiszi, baljós neszeket hall bentről. Látta mostanában Mrs. Rothert?

– Egy pár hete már nem, vagy valahogy így.

– Az ajtón üvegtábla van – mondta Toni. – Maga betörheti, és talán bejuthat.

– Nos hát, Miss…

– Toni Gilmour.

– Miss Gilmour. Mi nem mászkálunk és törünk be házakba csak úgy. Mi dolga van a hölggyel?

– Magánnyomozó vagyok, és azt hiszem, valaki ellopta a személyazonosságát.

– És miért tenné ezt bárki?

Toni igyekezett türelmes lenni, és elmagyarázta a helyzetet Sylvan Dubois-val, aki talán egy álcázott illetőt küldött Agatha nyomába.

– Visszamegyünk a rendőrségre és elintézünk pár telefont – mondta az őrmester gondterhelten.

– De lehet, hogy akkor már túl késő lesz!

Az őrmester cinikus pillantást vetett rá, bólintott a kollégájának, mindketten visszamentek a kocsihoz és elhajtottak. A szomszéd is bement a házába.

Toni mindkét irányban végignézett a csendes utcán. Nem látott senkit. A közelben egy tégla hevert a földön. Odament, felszedte, betörte az üveget a bejárati ajtón, benyúlt és kinyitotta a zárat. Semmi sem volt a kis földszinti nappaliban. Felrohant a lépcsőn. A lépcsőfordulóban egy konyhát talált, amiből egy folyosó nyílt.

Toni belökte a hálószoba ajtaját. Az ágyon egy nő feküdt betömött szájjal, odakötözve. Toni kitépte a szájából, amit beletömtek, és megnézte a pulzusát a nyakán. Gyengén, de vert. A nő élt.

Toni hívta a rendőrséget és a mentőket. Aztán Agathát. Nem vette fel, még az operátor sem szólalt meg, hogy a telefont kikapcsolták. Charles Warwickshire-ben lakott, Toni őt is felhívta. Az inas vette fel a telefont, de Toni kiabálása, hogy élet-halál kérdésről van szó, utat nyitott neki Charleshoz. Charles figyelmesen meghallgatta, és azt mondta:

– Warwick kastély? Máris megyek. Odafelé menet értesítem a rendőrséget.

Agatha már járt a Warwick kastélyban. Charlotte lelkesen dicsérte a középkori építmény szépségét. Megnézték a csipkés oromzatot, a tornyokat, a kínzókamrát, Madame Tussaud viaszfiguráit odabent, aztán Charlotte így szólt:

– Elfáradtam. Jólesne egy csésze tea.

– Nekem meg jólesne meglátogatni a klotyót – felelte Agatha. – Mindjárt jövök hozzád a teázóba.

– Kérsz egy sütit vagy péksüteményt?

– Nem, csak teát – mondta Agatha.

A mosdóban le kellett küzdenie valamiféle kényelmetlen érzést Charlotte-tal kapcsolatban. A kastély társalgójában, mikor épp egy képet nézegetett, meglátta Charlotte arcának visszatükröződését a sötét üveggel keretezett portrén. Charlotte arcát mintha eltorzította volna a rosszindulat. Beképzelek dolgokat – gondolta Agatha. De senki sem tudja, hol vagyok. Elintézek pár telefonhívást. – Agatha otthon hagyta a BlackBerryjét, és a régi mobilját vitte magával. Néha lazábban érezte magát az egyszerűbb készülékkel, és rövidebb utakra azt vitte magával arra az esetre, ha a kocsija lerobbanna.

A mosdóban megnézte, nem kapott-e üzenetet, és látta, hogy a mobilja teljesen megkukult. Dühösen rávicsorgott. Előző éjjel töltötte fel.

Hirtelen bevillant neki egy emlék. Mielőtt elindultak, kisétált a macskáival a kertbe, és visszafelé jövet látta, hogy Charlotte a konyhaasztal fölé hajol. Agatha táskája nyitva volt, de most határozottan úgy emlékezett, hogy ő nem hagyta nyitva.

Kipattintotta a telefon hátulját, és ekkor látta, hogy kivették belőle a SIM-kártyát. Észrevette, hogy a keze remegni kezd. Használatba vette a vécét, kezet mosott, és töprengett, mit tegyen. Miért tette Charlotte üzemképtelenné a telefonját? – Azért, hogy te ne hívhass segítséget, te hiszékeny barom, csicsergett egy hang az agyában.

Miért a Warwick kastély? Charlotte talán azt tervezte, hogy elviszi sétálni a rózsakertbe, aztán, mondjuk, beledöf egy injekciós tűt egy csendes zugban, és ott hagyja megrohadni.

Sylvan, gondolta Agatha keserűen. A hosszú karjával kinyúlt a börtönrácsok mögül. Mosolyt erőltetett az arcára, és visszatért az asztalukhoz.

– Már majdnem utánad mentem – mondta Charlotte. – Mi tartott ilyen soká?

Agatha észrevette, hogy Charlotte-nak kicsi kézitáskája van, míg az övé egy nagy bőrtáska.

– Atyavilág, nézz csak oda! – sikította hirtelen. – Ott, ott.

– Mi? Hol?

– Állj csak fel és nézz ki az ablakon!

Mikor Charlotte lábra állt, Agatha fürgén átcsúsztatta Charlotte kicsi táskáját az asztalon, és besöpörte a sajátjába. Aztán kiürítette a csésze teáját a kannába, hátha Charlotte valamit beletett.

– Én nem látok semmit – mondta Charlotte, és visszajött az asztalhoz. – Mi volt az?

– Egy páva.

– Agatha, ez a hely tele van pávákkal.

– Én mindig lázba jövök, ha meglátok egyet – mondta Agatha.

– Hol a táskám? – kérdezte Charlotte.

– Nem tudom. Nálad volt, amikor idejöttünk az étterembe?

– Biztos vagyok benne, hogy igen.

– Charles! – kiáltotta Agatha, és úgy érezte, sírni tudna a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta a férfi ismerős alakját, amint besétál a teázóba.

– Helló, Agatha – mondta Charles. – Tudod, hogy a helyet egészen ellepték a rendőrök? Kíváncsi lennék, mi történik.

Charlotte nyugtalanul felemelkedett.

– Megyek, szívok egy kis friss levegőt – mondta.

Agatha meg akarta ragadni, de a nő sarkon fordult, és kifutott az ajtón. Agatha utána, miközben odaordított a legközelebbi rendőrnek:

– Ő az!

– Gyere vissza, Agatha – mondta Charles nyugodtan. – Ez most már a rendőrség dolga.

Charlotte cikcakkban átrohant a pázsiton, aztán besurrant az oromzathoz vezető kőajtón. Charles és Agatha kisétáltak a teázóból, és figyelték az üldözést.

Charlotte ismét megjelent, mint apró figura, fent a bástyákon, ide-oda rohangált, de az útját most már elzárta a rendőrség.

Utolsó kiáltása halványan hatolt el hozzájuk a levegőn át, amikor levetette magát a mélybe.

Az emberek előrerohantak, aztán a rendőrség elterelte őket.

– Ne nézzük ezt – mondta Charles –, csak menjünk vissza és üljünk le a teázóban.

– Honnan tudtad?! – kérdezte Agatha.

Charles elmesélte Toni telefonját, meg azt, hogyan találta meg a lány az igazi Mrs. Rothert.

– Tudtam, hogy készül valami, amikor észrevettem, hogy a telefonom nem működik – mondta Agatha. – Tönkretette. Elcsórtam a kézitáskáját, hátha van benne valami csúfság számomra.

– Nézzük meg.

A teázó üres volt, mindenki kirohant megnézni, mi történik.

Agatha kivette a kis kézitáskát, és kinyitotta.

– Ne nyúlj semmihez – mondta Charles. – Csak nézd.

– Van itt egy fecskendő – mondta Agatha. – Miért nem otthon intézett el? Miért kellett ehhez a Warwick kastély?

– Biztosan azt akarta, hogy ne figyelj oda, és körülvegyen egy sereg turista.

Ekkor belépett két civil ruhás nyomozó.

– Mrs. Raisin?

– Igen.

– Velünk jönne, kérem? Sok kérdésünk van az ön számára.

Agathát a Leamington Spa rendőrségi épületében kérdezgették hosszú ideig. Aztán átvitték Mircesterbe, ahol elölről kezdődött a kérdezősködés.

Wilkes egy ponton megkérdezte tőle, miért nem gyanakodott Charlotte-ra már előbb. Agatha azt felelte, nem volt rá oka. Gondolta ugyan, hogy van rá valami esély, hogy Sylvan utánaküld valakit, de arra tippelt, az az ember egy férfi lenne. És a kikérdezés alatt Agatha kedélye egyre nyomottabb és nyomottabb lett. Ha nem veszi észre, hogy babráltak a telefonjával, ha Roy, majd Toni nem fognak gyanút, akkor simán megölhették volna.

A rendőrség azt éreztette vele, hogy csak egy izgága amatőr, és mire elengedték, és kimerülten visszatérhetett a házába, pontosan annak is érezte magát.

Csak két helyi riporter várt a háza előtt, hogy interjút készítsenek vele. Agatha feléledt annyira, hogy röviden tájékoztassa őket, de csodálkozott, hol van a nemzetközi sajtó meg a televízió. Másnap aztán megtudta, hogy az érdekesebb történet után mentek.

Toni fotójával voltak tele a címlapok. A valódi Charlotte Rother, akit a kórházban fényképeztek le, úgy ünnepelte őt, mint egy hőst, aki megmentette az életét. Mint elmondta, a nő, aki ellopta a személyazonosságát, elkábította és az ágyához kötözte. Kiderült, hogy a valódi neve Clarice Delavalle volt, egyike Sylvan korábbi szeretőinek, aki figyelemre méltóan hasonló külsővel rendelkezett, mint Charlotte. Clarice időről időre visszajött, hogy etesse, aztán nem jött vissza, és Charlotte hirtelen bizonyos volt benne, hogy a

nő szándéka az, hogy halálra éheztesse. Clarice elvitte a szőrmebundáját és az ékszereit is.

Roy Silvert is kikérdezték, mivel ő volt, aki látta Clarice-t a Borostyánban és hallotta franciául beszélni, és ő sürgette Tonit, hogy nézzen utána. A Warwick kastélybeli kalandot csak a belső oldalakon említették meg. Közzétettek még egy régebben készült portrét Agatháról, amin épp nagyon sötéten néz a kamerába. Az ál-Charlotte öngyilkosságáról szemtanúkat kérdeztek, akik a turisták közül kerültek ki.

Mint minden ember, aki nem igazán tudja, ki is ő és a munkáját tekinti az identitásának, Agatha is úgy érezte, hogy teljesen megsemmisült.

Felment a hálószobájába, levetkőzött, lezuhanyozott, aztán bebújt a paplan alá.

Hamarosan mély álomba zuhant, amelyben reggel az irodába akart bemenni, de a kulcsai nem nyitották a zárat. Telefonált Toninak, aki közölte vele: együttesen úgy határoztak, hogy az ügynökség jóléte érdekében jobb lenne, ha nyugdíjba vonulna.

Tizenegyedik fejezet

Agatha arra ébredt, hogy hangosan csörög az ágya melletti telefon. Mrs. Bloxby hívta.

– Jól van, Mrs. Raisin? – kérdezte nyugtalanul. – Többször is jártam a házánál, de egyszer sem nyitott ajtót.

– Ágyban vagyok – mondta Agatha. – De meglátogatom, amint felöltöztem.

– Ami azt illeti, itt vagyok kint.

– Azonnal lemegyek.

Amikor Agatha ajtót nyitott, Mrs. Bloxby aggódva nézett rá. Agatha nem törölte le a sminkjét, mielőtt ágyba bújt, és az elkenődött szemfesték fekete karikákat rajzolt a szeme alá.

– Jöjjön a konyhába – invitálta Agatha –, kell nekem egy erős fekete meg egy cigaretta.

Mielőtt leült a konyhaasztalhoz, Agatha bekapcsolta a nemrég felszerelt szagelszívót az ablakban, majd cigarettára gyújtott.

Mrs. Bloxby elnézte a barátnőjét, ahogy az mélyen letüdőzi a füstöt, és aggodalmasan megkérdezte:

– Még sosem nyugtalankodott amiatt, hogy tüdőrákot kap?

– De, olykor-olykor. A jövő hónapban abbahagyom.

– Miért a jövő hónapban?

– Mert most szükségem van egy kis pihenésre. Toni is képes elvezetni a boltot – tette hozzá keserűen.

Mrs. Bloxby észrevette az asztalon kiterített újságokat.

– Biztosan nagyon hálás Miss Gilmournak – mondta a lelkész felesége.

– Annak kéne lennem, tudom. De úgy érzem magam miatta, mint egy ócska kis amatőr.

– Gondoljon arra a sok esetre, amit megoldott.

Agatha belekortyolt a kávéjába.

– És akkor mi van? Az akkor volt, ez pedig most van.

– Egy csomó súlyos trauma érte, és mégis megtagadja, hogy tanácsadásra menjen. Segítséget kellene kapnia.

– Jól vagyok – mondta Agatha. – Csak el kell szabadulnom kicsit és gondolkodni. Lehet, hogy mindenestől feladom az ügynökséget.

Mrs. Bloxby megdöbbent.

– És megfosztja a munkájuktól valamennyi alkalmazottját, a gazdasági válság kellős közepén?

– Nos, ez talán egy kicsit túlzás. Rendben leszek, ha egy kis szünetet tarthatok.

– Hallott már arról, hogy az ember mindenhova magával viszi önmagát? Azzal nem tud megszabadulni a problémáitól, hogy elszalad.

– Kíméljen meg a pszicho-blablától.

Mrs. Bloxby fogta a kézitáskáját és felállt.

– Elmegyek. Hívjon, ha szüksége van rám.

Agatha rádöbbent, hogy milyen durva volt a legjobb barátnőjével. Aztán azt gondolta: „Ó, mit számít az egész? Senkinek sincs szüksége rám. El kell tűnnöm innen.”

Két héttel később Agatha egy kávéházban ült Isztambulban a Kék Mecsettel szemben, és új nőnek érezte magát. Szépségszalonokat, fodrászokat és masszőröket látogatott. A csípője egyszer sem fájdult meg. Napos és enyhe volt az időjárás. Volt egy csomó könyve, amit olvashatott, és most éppen Eric Ambler *Utazás a félelembe* című kötete tartotta fogva.

Toni iránti féltékenysége, a sokkoló élmények, hogy az életére törtek, mintha elvitorláztak volna a Boszporuszon. Egy ponton felpillantott a könyvéből, és tudatosult benne, hogy a szemben lévő asztalnál ülő férfi őt nézi. Magas volt, mélyen ülő szemekkel, horgas orral, feszes szájjal. Sűrű barna haja volt, csodásan lenyírva, bár az öltönye viseltesnek látszott.

Mosolygott, és valami okból Agatha azon kapta magát, hogy visszamosolyog. A férfi erre felkelt és odajött hozzá.

– Amerikai? – kérdezte.

– Nem, angol vagyok – felelte Agatha. – Maga turista?

– Nem, én itt élek Isztambulban.

– Kiválóan beszél angolul.

– Köszönöm. Jó a könyve?

– Isteni.

– Akkor nem zavarom tovább az olvasásban.

De Agatha meglepetésére a férfi nem hagyta ott, hanem visszaült. Cigarettára gyújtott, hátradőlt a székén, és szemlélte az elhaladó tömeget.

Megszólalt a müezzinek imádságra hívó éneke.

Agatha abbahagyta az olvasást. Hirtelen éhes lett. Felvette az asztalon heverő étlapot.

– Meghívom ebédelni – mondta a férfi.

– Miért?

– Maga érdekel engem.

– Fel akar szedni? – kérdezte Agatha.

– Ezalatt mit ért?

– Megpróbál kikezdeni velem?

– Én ezt sem értem. Hogy szeretném-e jobban megismerni? Igen. Csak egy ebéd…

– Ó, rendben van – mondta Agatha.

Átsétáltak a téren, át a villamosvágányokon, egy sötét, pince jellegű étterembe.

– Jobb, ha maga rendel – mondta Agatha. – Az én ismereteim a török ételekről leginkább a kebabra korlátozódnak.

Az étel ízletes volt – egy sajtos tésztafélével kezdtek, amely olyan könnyű volt, mint a pehely, majd lassan sütött bárány érkezett mazsolával. Odakint fel-le hullámzott a napfényben fürdő tömeg.

A férfi megkérdezte, mivel foglalkozik, és Agatha elbeszélése a nyomozói vitézkedéséről az étkezés nagyobb részén át kitartott. És ahogy beszélt, érezte, hogy a képességeivel kapcsolatos régi önbizalma visszatér.

Nem kért desszertet, inkább a kávét választotta, és elhatározta, hogy nem iszik brandyt, mert több pohár bort elfogyasztott.

– És maga mivel foglalkozik? – kérdezte.

– Köztisztviselő vagyok. A kormánynak dolgozom.

– Melyik ágazatban?

– Az adóhatóságnál.

– És általában megengedik, hogy ilyen sok időt távol töltsön a munkájától?

– Egy pár napot kivettem szabadságnak.

– Házas? – kérdezte Agatha nyíltan.

– Voltam. Öt éve váltam el. És ön?

– Szintén elvált. Hogy hívják?

– Musztafa Kemál. És önt?

– Agatha Raisin.

– Mulatságos név.

– Mi benne a mulatságos?

– Amit jelent. Mazsola. Azok a ráncos kis aszalt szőlőszemek. Ne nézzen így rám. Egy ilyen csinos nőnek, mint maga, nem szabadna haragosan néznie.

– Meséljen nekem az adóhivatalról – kérte Agatha.

– Nincs mit mesélni. Nagyon unalmas.

– Gondolt már rá, hogy más munkát választ?

– Nem igazán. A családom olyan büszke volt rám. Az anyám varrónő volt, az apám kétkezi munkás. Én voltam az első a családban, aki egyetemre ment. Most meg már túl öreg vagyok ahhoz, hogy változtassak.

– Hány éves?

– Ötvennégy.

– Az még nem túl öreg ahhoz, hogy változtasson!

– Agatha, amennyiben munkáról van szó, ez a kor mindenütt túl magas.

Ebéd után a férfi elkísérte Agathát a szállodájához, és megkérdezte, volna-e kedve aznap este vele vacsorázni. Agatha boldogan beleegyezett.

A nap hátralévő részét rózsaszín álmokkal töltötte arról, hogyan fog megházasodni Isztambulban. Nincs többé detektívmunka.

Nincs többé kudarcélmény. Musztafa nyilvánvalóan nagyon vonzó nőnek tartja őt. Ismét fiatalnak érezte magát, telve várakozással.

És amikor a férfi meglátta őt a szálló előcsarnokában a féloldalt felsliccelt fekete ruhájában, amely felfedte formás lábát, a szeme csodálattól csillogott. Agatha ragyogott.

Musztafa elvitte kocsival a régi tűztoronyhoz, amely Isztambul egét uralja. Az úton odafelé Agatha kinézett az autó ablakán, és meglátta Erol Fehimet, azt a férfit, aki régebben már egyszer segített neki.

– Álljunk meg! – kiáltotta. – Azt hiszem, megláttam valakit, akit ismerek!

De a férfi mintha nem hallotta volna meg, továbbhajtott. Amikor elérték a tűztornyot, megmászták a lépcsőket az étteremig. Az ablak mellett kaptak asztalt. A kilátás lenyűgöző volt. Messze lent, az Aranyszarv táján szökőkút csillámlott, és csodálatos látványt nyújtottak a mesés város palotái és minaretjei.

A vacsorához hozzátartozott egy műsor is, amely főként tradicionális török zeneszámokból állt. Egy túlságosan is vékony hastáncoslány produkciójával kezdődött, amely mintha örökké tartott volna. Aztán következett egy fekete-tengeri társulat, akik késeket egyensúlyoztak az orrukon vagy célba dobtak velük. Hangos, lármás produkció volt, ami megnehezítette a társalgást.

Agatha kimentette magát, és elindult megkeresni a mosdót. Hirtelen elfogta a vágy, hogy megossza valakivel az újságot, hogy szerelmes. Annyira biztos volt benne, hogy szerelmes.

Felhívta Mrs. Bloxbyt, és elújságolta neki a hírt.

– Mikor találkoztak? – kérdezte a lelkész felesége.

– Csak ma.

– Mrs. Raisin!

– Nem, ez most valódi.

– Hogy hívják?

– Musztafa Kemál.

Egy kis csend támadt a vonal túlvégén, aztán Mrs. Bloxby megszólalt:

– Ez furcsa.

– Mi furcsa?

– Musztafa Kemál volt a neve Atatürknek, a modern Törökország megalapítójának. Biztos benne, hogy nem egy újabb Sylvan Dubois-asszisztensről van szó?

Agatha hirtelen fázni kezdett.

– Majd visszahívom. – Eszébe jutott, milyen könnyen felszedték. Belekapaszkodott a mosdóba, megszédült. Aztán felegyenesedett és kihúzta magát. Megszólította az első pincért az ajtónál, és azt sziszegte:

– Hívja a rendőrséget.

A pincér értetlenül nézett rá, majd szólt a főpincérnek, aki meghallgatta a hölgy óhaját.

– Az ott egy csaló, aki meg akar ölni – mondta Agatha feldúltan. – Most visszamegyek hozzá, de ne ijesszék el.

Visszament az asztalhoz, az arcára mosolyt kényszerített. Már egy újabb lármás produkció zajlott, és ő örült, hogy képtelenség megszólalni a zajban.

Rekordidő alatt két rendőr és egy rendőrnő érkezett az étterembe. Agatha megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor a főpincér az asztaluk felé mutatott.

Agatha elképedésére a két rendőr nevetni kezdett, bár a rendőrnő ugyanakkor dühösnek tűnt.

Mindannyian gyors török beszédbe fogtak, majd Musztafát elvezették, és a helyét a rendőrnő foglalta el.

– Jöjjön ki velem – mondta Agathának angolul. Agatha követte kifelé, majd le a lépcsőkön. – Van ott egy kávézó, ahol beszélhetünk – mondta. – De ne árulja el a kollégáknak, hogy bármit is elmondtam. Azt mondtam nekik, azért maradtam hátra, hogy megnyugtassam.

– Miről van szó? – kérdezte Agatha.

– Mit mondott, ki ő?

– Egy adóellenőr, akit Musztafa Kemálnak hívnak.

– Valójában egy rendőrfelügyelő Karakoyból, aki pár napos szabadságát tölti itt. Demir Oguz az igazi neve, felesége és hat gyermeke van. Hírhedt szoknyavadász. Sajnálom. A férfi kollégáim természetesen azt hiszik, hogy ez mind nagyon mulatságos. De miért hívott minket?

Agatha fáradtan elmondta a történetet Sylvan Dubois-ról, és beszámolt az újabb merényletekről az élete ellen. Végül így szólt:

– Csapnivaló detektív vagyok, nem más. Észre kellett volna vennem, hogy hamis nevet használ.

– Maga másik országból jött – vigasztalta a rendőrnő. – Ilyenben könnyű tévedni. Most visszaviszem a szállodájába.

– Kiválóan beszél angolul – jegyezte meg Agatha.

– Amikor meghallották, hogy egy angol nő hívott bennünket, magukkal hoztak.

– Hogy lehet, hogy a rendőrfelügyelő is olyan jól tud angolul?

– A felesége Manchesterből való – a szerencsétlen asszony.

***

Mikor visszaért a szállodai szobájába, Agatha lehuppant az ágy szélére és megszabadult magas sarkú cipőjétől. Milyen ostoba volt! Eszébe jutott a régebbi, véletlen találkozás Erollal, akiről aztán kiderült, hogy igazi úriember. Talán ezért fogadta el olyan könnyen a meghívást a hamis adóhivatalnoktól.

A gondolat, hogy felhagyjon nyomozói munkájával, váratlanul megkönnyebbüléssel árasztotta el. Nincs több sokk és riadalom. Nincs több ronda válási eset. Majd megteszi Tonit, Philt és Patricket közös tulajdonosoknak. Letelepszik a falujában, és elszöszmötölget.

Talpra állt és csomagolni kezdett. Nem akart tovább Isztambulban maradni, nehogy még egyszer belefusson abba a hogyishívják alakba.

– Hogy *mit* csinálsz? – kérdezte Sir Charles Fraith.

Agatha arra érkezett haza, hogy a barátja ott tanyázik nála.

– Jól hallottad. Elegem van az egész dologból.

– De mihez kezdesz?

– Azért jöttem Cotswoldsba, hogy visszavonuljak, és pontosan azt is fogom tenni.

– Bele fogsz pusztulni az unalomba. Mi történt veled Isztambulban?

– Semmi.

– De korábban jöttél vissza.

– Az idő hidegebbre fordult.

Charles az arcát tanulmányozta.

– Akkor miért nézel ki pontosan úgy, mint egy nő, aki csalódott a szerelemben?

– Hagyd abba a fantáziálást. Bemegyek az irodába, és közlöm velük az elhatározásomat. Csodás lesz a szabadság érzése.

– Egy pár napig – jegyezte meg Charles szarkasztikusan.

Agatha összehívta az alkalmazottait délután öt órára az irodába. Mind ott voltak, amikor megérkezett – Toni, Phil, Patrick, Mrs. Freedman, és a két viszonylag új tag, Paul Kenson és Fred Auster.

Röviden válaszolt a nyaralására vonatkozó kérdésekre, majd kijelentette:

– Úgy döntöttem, visszavonulok.

– De miért? – kérdezte Toni.

– Mert több és értékesebb szabadidőre van szükségem. Ti, Toni, Patrick és Phil, közös tulajdonosai lesztek a cégnek. Paul, Fred, Sharon és Mrs. Freedman folytatja a munkáját, ahogy eddig.

Amikor elhaltak a csalódás és nemtetszés első felkiáltásai, Toni kezdett egészen felvidulni. Mindig is azt érezte, hogy Agatha túlzottan belefolyik a munkájába. Paul és Fred külön-külön azt gondolták, nagy megkönnyebbülés lesz, ha a parancsolgatós Agatha kikerül a képből. Patrick filozofikus nyugalommal fogadta a hírt. Philt viszont igazán felkavarta. A hetvenes éveiben járt, és úgy érezte, sokkal tartozik Agathának azért, hogy alkalmazott egy embert az ő korában. Agathának hála, megteremthetett egy kényelmes életet kellemes kis élvezetekkel, amelyeket különben nem engedhetett volna meg magának pusztán a nyugdíjából.

– Tart majd búcsúpartit? – érdeklődött Toni.

– Nem – felelte Agatha. – Csak csendben távozom.

És mindannyiuk meglepetésére pontosan ezt is tette.

Epilógus

Hazaérve Agatha látta, hogy Charles már elment. Rúzzsal írt üzenetet a fürdőszobai tükörre: „Óriási hiba!” Agatha gyorsan letörölte.

Elhatározta, hogy meglátogatja Mrs. Bloxbyt. A Carsely Hölgyegylet találkozója már teljes lendülettel zajlott. Agatha meglepetten pislogott. Olyan régen nem járt már ezeken az összejöveteleken, hogy alig ismert ott valakit. Főként a lakáshitelválság okán, hiszen az emberek nem tudták fizetni a hitelük részleteit, és ennek következtében egész Cotswolds falvainak lakossága kicserélődőben volt. Miss Simmstől eltekintve – aki Carsely védőangyala volt, és még mindig a csoport titkárnője – alig lehetett már glouchestershire-i dialektussal találkozni.

A jövevények ruházatukból és kiejtésükből ítélve nyilvánvalóan jómódúak voltak. Frissen érkeztek a városból, és mind eltökélték magukban, hogy kiválóan alakítják a vidéki úriasszony szerepét – Mrs. Bloxby örömére, aki „friss húst”, új támogatókat kapott a különböző jótékonysági tevékenységeihez.

Agatha ünnepelt híresség volt, de a jövevények figyelmen kívül hagyták ezt a tényt. Miss Simms és Mrs. Bloxby kivételével mind azon voltak, hogy felülmúlják egymást, és megszerezzék a falu vezető úrihölgyének pozícióját.

Most már én is egy vagyok közülük – gondolta Agatha borúsan –, úgyhogy akár ki is hozhatom a helyzetből a legtöbbet. De miután tea és sütemény mellett megvitatták a Vöröskeresztnek tartandó pénzgyűjtés mikéntjeit, a nők mintha elkezdtek volna egymással versengeni az anyagi javak tekintetében.

– Nekünk van szaunánk – jelentette ki egyikük, mire a másik rákontrázott:

– Nekünk meg úszómedencénk a régi pajtában.

Mrs. Bloxby idegesen tanulmányozta a levert Agathát.

A találkozó végén odasúgta:

– Kérem, maradjon, Mrs. Raisin.

De amint a többi nő észrevette, hogy Agatha visszatelepszik a helyére, Miss Simms kivételével ők is mind leültek.

– Elmegyek, és majd visszajövök – suttogta Agatha.

Kiment, és sétálgatott a faluban. Állhatatosan esett az eső, hideg volt az este. Miss Simms mellette billegett magas sarkújában.

– Ez már egyáltalán nem ugyanaz, mint régen – panaszkodott. – Egy csomó beképzelt cafka. Egész éjjel sétálni fog?

– Lehetséges – felelte Agatha.

– Akkor megyek – mondta Miss Simms.

Miután Agatha úgy érezte, hogy már elég időt töltött kint a hidegben, visszatért a lelkészlakba.

– Micsoda hideg zuhany! – mondta, és leparkolta esernyőjét az előszobai esernyőtartóba.

– Hideg zuhany? Folyamatosan esik – mondta Mrs. Bloxby, és lesegítette róla a kabátját.

– Nem az időre értettem – morgott Agatha. – Hanem az új tagokra.

– Majd belerázódnak – mondta a lelkész felesége. – Az újonnan jötteket mindig megfertőzi a „falusi álom” nevű vírus. Hamarosan lenyugszanak. Jelen pillanatban nagyon jól jön nekem a versengésük, hogy melyikük támogassa több pénzzel a jótékonysági törekvéseket. De ön nagyon szomorúan fest. Hogy alakult a szabadsága?

– Elmondom – felelte Agatha, és belesüppedt a nappali kanapéjának ölelésébe. – De ha másnak is elmondja, kénytelen leszek megölni magát.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Még ennél is rosszabb.

Amikor Agatha beszámolt a török rendőrfelügyelő esetéről, Mrs. Bloxby komoly erőfeszítéseket tett, hogy ne nevessen, de nem bírta visszafojtani kuncogását.

– Igazán kíméletlen velem – panaszkodott sértetten Agatha.

– Kérem, ne haragudjon – mondta Mrs. Bloxby. – Rég nem nevettem ilyen jót.

– Feladtam a nyomozóirodámat.

– De ugye nem egy ostoba isztambuli férfi miatt?

– Nem amiatt. A Sylvan-ügy készített ki. Egyik baklövést követtem el a másik után, mialatt mások tanúbizonyságot tettek az intelligenciájukról.

– Toni a gond?

– Miért éppen ő?

– Mert ő éleselméjű és fotogén. Az ő érkezése előtt mindig maga volt az, aki az újságokban szerepelt.

– Teljesen elvesztettem az önbizalmamat, és tényleg szeretnék minél távolabb kerülni ettől az egésztől.

– De mit fog tenni most?

– Egy csomó érdekes dolgot Letelepszem, olvasok, utazom…

– Én hasznát tudnám venni a szakértelmének.

– Miben?

– Azt tervezem, hogy jótékonysági akciót szervezek a helyi katonaság javára. Kiküldik őket Afganisztánba, és egy csomó dologra szükségük lesz, a könyvektől a borotvahabig. Egy egész listát kaptam a szárnysegédtől.

– Mi történt eddig?

– Kitettünk egy dobozt a vegyesbolt elé, hogy az emberek abba tehessék, amit nekik szánnak.

– Mint például?

– Kitűztük a listát. Borotvahab, borotva, könyvek, rengetegféle holmi.

– Amikor legközelebb a boltba megyek, megnézem a listát, és kitalálom, mit tehetek – mondta Agatha.

***

Másnap reggel Agatha elsétált a vegyesboltba. Vett borotvahabot és borotvapengéket, és beletette a kinti dobozba.

– Ön Mrs. Raisin, nemdebár? – kérdezte egy férfihang a háta mögött. Agatha megperdült. Egy magas férfi állt ott, és lenézett rá. Sűrű, őszülő haja volt, szemüvege és intelligens arca.

– Új vagyok a faluban – mondta. – Bemutatkozhatok? A nevem Bob Jenkins.

Agatha elővigyázatosan pillantott rá. A félelem, hogy Sylvan utánaküldhet valakit, még mindig nem múlt el. Nem aludt jól éjszakánként, minden apró nesz a zsúpfedélben azt az érzést keltette benne, hogy van valaki a tetőn és be akar hatolni.

– Hallom, hogy detektív – mondta a férfi. A hangja meleg volt és kellemes.

– Többé már nem – mondta Agatha. – Már felhagytam vele.

– Miért?

– Hosszú történet.

– A Vörös Oroszlánba megyek. Reggelenként újabban kávézni is lehet ott. Nem tartana velem?

Agatha tétovázott. A férfiban nem talált semmi baljóslatút. És biztosan nem történhet vele semmi a saját falujában, a helyi kocsmában.

– Rendben – egyezett bele óvatosan.

Miután letelepedtek a kávéjukkal a kocsma kinti, dohányzórészében, Bob elmesélte Agathának, hogy nemrég költözött a faluba.

– Mi hozta Carselybe? – kérdezte Agatha.

– Visszavonultam. Évekig tanítottam iskolákban. Úgy gondoltam, káprázatos lesz végre elmenekülni a zajos osztályoktól és zűrös gyerekektől. De kiderült, hogy a sok szabadidő nagyon rám nehezedik. Muszáj találnom egy hobbit vagy valamit.

– Nincs felesége? – kérdezte Agatha.

– A feleségem meghalt tíz évvel ezelőtt.

– Gyerekek?

– A fiam Ausztráliában él.

– Nem érez kísértést, hogy kimenjen és a közelében éljen?

– Megnősült, és a felesége nem nagyon rajong értem. De ne is foglalkozzunk ezzel. Miért hagyott fel a nyomozómunkával?

Agatha nem akarta elmagyarázni, hogy azért, mert kudarcként kezdte megélni. Csak annyit mondott, hogy értékes dolgokkal szeretné tölteni az idejét.

– És mit fog tenni? – érdeklődött a férfi.

Agatha mosolygott.

– Találok egy hobbit, mint maga.

A férfi nevetett.

– Talán horgászhatnánk.

– Unalmas.

– Vadászni?

– Nem tudok lovagolni.

– Agatha – hívhatom Agathának?

– Kérem, tegye azt.

– Úgy érzem, hogy talán egyikünk sem igazán vidéki ember.

– Maga városi?

– Nem London – Manchester. Olvastam az újságokban az esetéről azzal a francia férfival. Nagyon ijesztő lehetett. Mesélje el!

És Agatha úgy is tett, a szokásos túlzásai és kicicomázások nélkül.

– Milyen rémítő – mondta a férfi, amikor befejezte. – Biztosan fél, hogy még valaki a nyomába eredhet.

Agatha behatóan vizsgálta.

– Akár maga is lehetne.

– A házam tele van ronda régi fotókkal rólam, egy csomó diák és kolléga társaságában. Bármikor szívesen látom, hogy szemrevételezze őket. Új életet kezdtem, ha belegondolok. De ahelyett, hogy beszélnék róla, jöjjön, és nézze meg a bélyeggyűjteményemet, hogy úgy mondjam, vagyis a sok régi és elfakult iskolai fényképemet. Mit tervezett a nap hátralevő részére?

– Ki kellene találnom valamiféle pénzgyűjtő akciót a katonaság számára – mondta Agatha. – De nem igazán tudom beleélni magam a jótékonykodásba.

– Ne aggódjon. Beszéltem az egyik katonával, aki tegnap eljött, hogy elvigye a dobozt a vegyesbolt elől és kitegyen egy újat. A szárnysegéd nagy parádét rendez Mircesterben, ahol az emberei majd körbejárnak és támogatást gyűjtenek. Nem hiszem, hogy nagyon törnie kellene magát.

– Akkor nem tudom, mit csinálok ma – tétovázott Agatha.

– Én igen – felelte a férfi. – Elmehetnénk Oxfordba, és csónakázhatnánk egyet a folyón.

Agatha habozott. Nem volt ideje ellenőrizni a férfit. De a hosszú nap üresen nyúlt el előtte.

– Remek – felelte. – Vágjunk bele.

Ez volt az első a sok találka közül. Agatha és Bob hamarosan elválaszthatatlanok lettek. Mrs. Bloxby aggódott, de még ő sem talált semmi kivetnivalót Bob Jenkinsben, és Agatha nyugodtabbnak és boldogabbnak tűnt, mint bármikor, amióta ismerte őt.

Aztán, két hónappal azután, hogy megismerkedett Bobbal, Agatha egy napon szikrázó gyémántgyűrűvel az ujján állított be a lelkészlakba.

– Nahát, igazán férjhez megy? – kérdezte Mrs. Bloxby, miután Agatha elmesélte neki a leánykérést, és azt, hogy milyen boldog.

– Először minden értelemben megnézzük, hogy passzolunk-e – nevetett Agatha. – Lefoglaltunk egy önellátó szálláshelyet Normandiában. Egy pár hétre elutazunk.

– Legyen óvatos, Mrs. Raisin. Úgy tűnik, hogy minden nagyon gyorsan történt.

A normandiai Saint Claire falucskája távol esett a szokásos útvonalaktól. Messze volt a tengertől, beékelve sok hektárnyi szántóföld közepébe.

Miután kipakolták a csomagjaikat, Agatha megkérdezte:

– Beszélsz franciául, Bob?

– Igen, elég jól.

– Remek, hozatunk némi élelmiszert, és szerzünk egy takarítónőt.

– Agatha, erre semmi szükség. Mi is kitakaríthatjuk a helyet.

– Akkor keressünk egy kávézót, és együnk valamit.

A férfi nevetett.

– Majd találunk egy élelmiszerboltot, és megfőzzük az ebédünket. Biztos vagyok benne, hogy remek szakács vagy.

– Bob, tele vagyok euróval. Felesleges fukarkodni és spórolni ezen.

– Csücsülj le, drágám, és figyelj rám. Amikor a feleségem leszel, mindent meg kell majd tenned, amit egy feleség csinál. Akkor miért ne kezdjük el most?

– Mert most nyaralunk! – kiáltotta Agatha.

– Nos, jól van. Most fáradt vagy az utazástól. Majd később beszélünk erről.

– Tudod mit? – mondta Agatha elszántan. – Én magam fogok bevásárolni. Te csak pihenj.

– Tudsz franciául?

– Angolul is rá tudok mutatni arra, ami kell.

Agatha felkapta a kézitáskáját, és kirobogott az ajtón.

Besétált a faluba, egyenesen a központban lévő étterem-sörözőbe. A hely tele volt munkaruhás férfiakkal, akik mind megfordultak és rábámultak. Visszavonult, leült egy kinti asztalnál, és cigarettára gyújtott.

Mikor kijött a pincér, rendelt egy Calvadost és egy kávét, és Bob viselkedésén bosszankodott. Ugyan mi lelte? És mihez kezd majd ő főzés címszó alatt?

Vajon mitől halt meg Bob felesége? Az unalomtól? Mi a fenéért ugrott ő fejest ebbe az eljegyzésbe? Talán mert a nőszemélyek a hölgyek társaságában annyira irigyek voltak. Talán azért, mert be akarta bizonyítani magának, hogy még mindig van vonzereje.

Amikor megérkezett az itala és a kávé, lassan elkortyolgatta őket, majd bement fizetni. A bár mögött újságok lógtak bekeretezve. Az egyik címlapról Sylvan képe bámult egyenesen őrá.

Levette az újságot, és körbekiabált:

– Beszél itt valaki angolul?

Egy alacsony emberke jött oda, és megkérdezte:

– Tudok segíteni?

Agatha rámutatott a Sylvan képe alatti szövegre.

– Lenne szíves elmondani, miről van szó?

A férfi figyelmesen elolvasta, aztán erősen akcentusos angolsággal ezt mondta: – A gyilkos és embercsempész Sylvan Dubois-t halálra késelték egy londoni börtönben. A rendőrség a tettes után nyomoz.

– Ennyi elég is – mondta Agatha elakadó lélegzettel. – Nem szükséges többet olvasnia.

Kifizette az italait, és kisétált a bárból; egészen elgyengülve a megkönnyebbüléstől. Elment egy élelmiszerboltba, ahol kenyeret, sajtot, sonkát és bort vett, és visszasétált velük a szállásukra.

Bob elégedetlenül méregette a szerzeményeit.

– Én meleget szeretnék enni – közölte.

– Ó, ne is törődj vele! – kiáltotta Agatha. – Sylvan Dubois halott! Benne volt egy újságban a bárban.

– Ez egy kis falu, Agatha. Nem hiszem, hogy helyénvaló, ha egyedül bemész egy bárba.

Agatha leült, és tanulmányozta a férfit.

– Bob, mi lett azzal a sok mókával, amit együtt megtapasztaltunk? Talán megittál valami szert, mint Dr. Jekyll, és átváltoztál valami régi vágású házi zsarnokká?

– Ez itt a való élet, Agatha. Az volt az értelme annak, hogy idejöttünk, hogy lássuk, hogy jövünk majd ki egymással, amikor összeházasodtunk.

– Az isten szerelmére, Bob, engedj már ki egy kicsit. Egyél egy kis kenyeret és sajtot, igyál egy kis bort. Este elkocsikázhatunk valami szép helyre vacsorázni.

Azon az estén elautóztak a partra, és kiváló vacsorát ettek egy halas étteremben, de Bob hirtelen jött komorsága nem engedett fel. Nem volt hajlandó semmit sem inni, mondván, hogy vezet.

Amikor visszaértek a bérelt nyaralóba, Bob kurtán közölte, hogy ő a vendégszobában alszik. Agatha megbántódott és összezavarodott.

Másnap azonban a férfi hangulata éppúgy napsugarasra fordult, mint az időjárás. Agatha tudni akarta, mi történt vele, mire azt

felelte, hogy fájt a feje. Kellemes napot töltöttek el együtt, és Bob fényes kedvében volt. Mindent nagyon mulatságosnak talált, és a humora ragadós volt.

Este azonban, mindennek ellenére hirtelen kijelentette, hogy fáradt, és inkább egyedül alszik.

– Most meg mi a csoda bajod van? – kérdezte Agatha.

– Törődj a magad dolgával, te minden lében kanál asszony! – felelte Bob gonoszul.

Agatha egyedül ült a konyhában, és a semmibe bámult. Aztán elővette a mobilját és felhívta Charlest.

– Hogy érzi magát a férjezett asszony? – érdeklődött Charles.

– Nem vagyok férjezett, és nem is hiszem, hogy az leszek – suttogta Agatha. – A pasas átváltozott valami régi vágású házi szörnyeteggé. Azt hiszem, bipoláris zavarban szenved, vagy csak simán hülye.

– Hol vagy most?

– Egy isten háta mögötti normandiai faluban, amit Saint Claire-nek hívnak.

– Akkor ugorj a kocsidba, és gyere el onnan.

– Nem tudok. Az ő kocsijával jöttünk.

– Tarts ki. Odamegyek valahogy, és kimentelek onnan. Mondj pontosabb útbaigazítást, merre vagy abban a faluban.

– Ez az első ház észak felől.

– Jövök.

– Charles, szeretlek.

– Nem, nem szeretsz, hála istennek. Egy Agatha-féle rögeszmének még a gondolata is megrémít.

***

Másnap Agatha azt kívánta, bárcsak ne telefonált volna Charlesnak. Bob újból a szórakoztató, megnyugtató önmagát hozta. Túráztak a környéken, régi templomokat látogattak, és finom ételeket ettek. Agatha többször is kimentette magát, és a francia mosdóhelyiségek magányában megpróbálta felhívni Charlest, ámde hiába.

Az utolsó sikertelen kísérlete után visszatért az étterembe Bobhoz.

– Érthetetlen volna, ha tovább maradok távol, igaz? – jegyezte meg.

– Agatha, gyalázat, ahogy használod néha az angolt. Nem *volna*, hanem *lenne*, és múlt időben, *lett volna*. Nem bírom elviselni a múlt idő vagy a feltételes mód hanyag használatát.

– Oké, csak ne kapd fel a vizet.

– És kezdetnek mindjárt hagyd abba ezt a közönséges beszédet.

– Az isten szerelmére, mi a nyavalya lelt téged már megint?

– Semmi sincs velem már megint, mindössze ki nem állhatom, ha valaki nem ismeri a nyelvtant. Mondok egy példát. Az *ült* – múlt idő. Az *ül* – jelen idő. Az *ült volna* – feltételes mód, múlt idő. Az *ülnél* – feltételes mód, jelen idő. Felfogtad?

– Nem akarom.

– Egyre jobban terjed a helytelen nyelvhasználat. Tudtad, hogy például a könyvekben az írók olyanokat írnak, hogy „ráemelte a szemeit”, holott egyértelmű, hogy a páros testrészek esetében ezt mondjuk: „ráemelte a szemét”, vagyis egyes számot használunk?

Hát ez tényleg becsavarodott, gondolta Agatha dühösen.

– Gyakran vannak ilyen hangulatingadozásaid?

– Milyen hangulatingadozások?

– Egészen mostanáig nagyon kellemesen töltöttük el az időt.

– Ha te mondod.

– Figyelj, Bob, ez az egész egy nagy tévedés. Én nem hiszem, hogy igazán összeillünk.

A férfi felállt, és egyenesen kiment az étteremből.

Agatha hívta a pincért, megkérte, hogy hívjon egy taxit, aztán kifizette a számlát.

Amikor visszaért a nyaralóba, az teljes sötétségbe borulva várta. Megpróbált bejutni a bejárati ajtón, de zárva volt. Ugyanebben a pillanatban megjelent Charles kocsival, megállt és kiszállt. Agatha a karjaiba vetette magát.

– Kizárt a házból!

– Mi a helyzet hátul?

Megkerülték oldalról az épületet, és bementek a hátsó kertbe. Agatha megpróbálta a konyhaajtót.

– Ezt elfelejtette bezárni. Valószínűleg a vendégszobában alszik, és én elővigyázatosságból már majdnem minden holmimat összecsomagoltam.

Tizenöt perc múlva, kezében az útitáskájával Agatha halkan leosont a lépcsőn. Levette a jegygyűrűjét, és otthagyta az asztalon. Aztán kiment Charleshoz, aki a kocsiban várta.

Agatha jó néhány mérföld után ocsúdott fel:

– De hát dél felé megyünk.

– Úgy is van. Most aludj egyet, aztán vedd át a vezetést. Keresünk egy szép napos helyet, és kicsit kirúgunk a hámból. Benne vagy?

– Naná, hogy benne vagyok – felelte Agatha.

Toni nyugtalankodott az iroda miatt. Mintha mindenki lazítani kezdett volna. Eleinte minden nagyon kellemesnek tűnt Agatha Raisin zsarnoki jelenléte nélkül, de most mintha ő meg Sharon

kettesben csinálták volna a munka oroszlánrészét. Még Phil és Patrick is ellustulni látszott.

Most, hogy Agatha férjhez menni készült, kevés remény volt rá, hogy visszatér.

Egy péntek délután összejöttek a szokásos nap végi megbeszélésre. Toni túl fiatalnak és alkalmatlannak érezte magát, és azzal szándékozott ösztönözni a társaságot, hogy jelzi, elkezdtek üzleteket veszíteni. A saját ügynökségét sikerrel vezette, mert mindannyian fiatalok voltak. De itt a két aránylag újonc „régi motoros” úgy kezelte, mint egy gyereket.

Toni már nyitotta a száját, hogy újabb reménytelen szónoklatot tartson, amikor kivágódott az iroda ajtaja, és besétált rajta Agatha Raisin. Enyhén lebarnult, a szeme ragyogott.

– Úgy döntöttem, visszajövök! – jelentette be. – Akkor lássuk, miből élünk.

***

Mrs. Bloxby értesült róla, hogy Agatha hazaérkezett. Bob Jenkins meghirdette eladásra a házát, és eltűnt a faluból.

Egy este, amikor végre megszabadult a megterhelő egyházközségi feladatoktól, Mrs. Bloxby meglátogatta Agathát.

– Jöjjön be! – üdvözölte Agatha. – Sherry?

– Igen, kérek.

– Már terveztem, hogy meglátogatom. Hoztam önnek pár ajándékot Dél-Franciaországból.

– Azt hittem, Normandiában járt.

– Ott voltam, amíg Charles ki nem mentett onnan. Íme, az itala. Csak várjon, amíg meghallja a mesémet.

Agatha beszámolt Mrs. Bloxbynak Bob rettenetes hangulatingadozásairól, és arról, hogyan mentette meg Charles.

– Szóval, elhatároztuk, hogy elcsavargunk Dél-Franciaországba, és nyaralunk egy kicsit – fejezte be Agatha.

A lelkész felesége elmélyülten tanulmányozta Agatha sugárzó arcát.

– Maga és Charles. Ugye, nem…? Vagy igen…?

– Mit igen? – kérdezte Agatha könnyedén. – Fogalmam sincs, miről beszél. Még egy sherryt?